SOPHIE KINSELLA

Comedie, romance și roman psihologic,
o poveste despre iubire și încredere la vârsta adolescenței

ÎN CĂUTAREA LUI AUDREY

JUNIOR
POLIROM

SOPHIE KINSELLA s-a născut în 1969, la Londra. A studiat științele politice, filozofia și economia la Oxford. A lucrat o vreme ca ziaristă specializată în domeniul financiar, însă succesul romanului ei de debut a convins-o să se dedice în exclusivitate scrisului. La Editura Polirom au mai apărut: *Mă dau în vânt după cumpărături* (2004), *La cumpărături în rochie de mireasă* (2005), *Goana după cumpărături la New York* (2005), *Poți să ții un secret?* (2006), *La cumpărături cu sora mea* (2006), *Supermenajera* (2007), *La cumpărături cu bebe* (2008), *Îți amintești de mine?* (2008), *Fata fantomă* (2009), *La cumpărături cu Minnie* (2010), *Am numărul tău* (2012), *Noaptea nunții* (2013), *La cumpărături pentru vedete* (2014), *La cumpărături în Las Vegas* (2016).

„Dialoguri scânteietoare, personaje
construite convingător, relații între
părinți și copii cum n-ai mai întâlnit...
Lui Sophie Kinsella i-a reușit
o poveste fascinantă."
School Library Journal

„În căutarea lui Audrey e simpatic și se
citește ușor, dar vorbește și despre lucruri
mai profunde, precum maturizarea
și responsabilitatea."
The Guardian

„Un roman plin de sensibilitate și umor.
Talentul lui S. Kinsella în maxima
lui strălucire."
Publishers Weekly

„O carte despre cât e de complicată
mintea la vremea adolescenței.
Sophie Kinsella știe."
Booklist

Pe copertă: © Will Staehle 2015

JUNIOR

Audrey poartă tot timpul ochelari cu lentile negre. Nu-i scoate nici măcar în casă. Nu iese niciodată în oraş, rar când schimbă două vorbe cu cineva pe care nu-l cunoaşte şi i se pare aproape imposibil să se uite în ochii oamenilor. Aşa e Audrey. Dar toate astea până într-o zi – când apare Linus, prietenul fratelui ei. Audrey descoperă că poate să vorbească cu Linus despre spaimele care nu-i dau pace. Linus o face să râdă şi cu el nu se mai simte judecată nemilos de toată lumea. Încet-încet, Audrey se îndreaptă spre vindecare şi se îndrăgosteşte. Dar poţi să te gândeşti la viitor dacă n-ai rezolvat ce e tulbure şi rău în trecut? Poate să te iubească cineva dacă te-a văzut, cum a văzut-o Linus pe Audrey, în clipele cele mai încercate din viaţa ta?

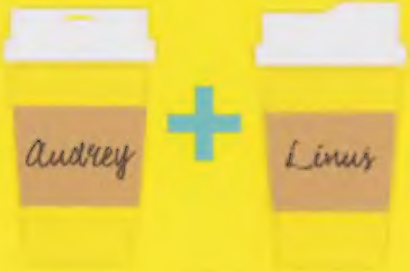

www.polirom.ro
ISBN 978-973-46-6426-9
Carte publicată şi în ediţie digitală

..... JUNIOR .....

Colecţia JUNIOR este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sophie Kinsella, *Finding Audrey*

Copyright © Sophie Kinsella, 2015
All rights reserved

© 2016 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Will Staehle 2015

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

KINSELLA, SOPHIE

În căutarea lui Audrey / Sophie Kinsella; trad. din lb. engleză şi note de Anacaona Mîndrilă-Sonetto. – Iaşi: Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-6426-9
ISBN ePub: 978-973-46-6500-6
ISBN PDF: 978-973-46-6501-3

I. Mîndrilă-Sonetto, Anacaona (trad.)

821.111-31 = 135.1

Printed in ROMANIA

SOPHIE KINSELLA

ÎN CĂUTAREA LUI AUDREY

Traducere din limba engleză şi note
de Anacaona Mîndrilă-Sonetto

POLIROM
2016

Tuturor copiilor mei, care mi-au oferit, fiecare în felul lui, inspirație pentru această carte.

OMG, pe mama a apucat-o nebunia!

Nu nebunia mamei normală. Nebunie gravă.

Nebunia mamei normală – mama spune: „Hai să trecem toți pe superdieta fără gluten despre care am citit în *Daily Mail*!". Mama cumpără trei pâini fără gluten. Sunt așa de scârboase, că ni se face gura pungă. Familia intră în grevă, mama își ascunde sendvișul în stratul de flori și săptămâna următoare am terminat-o cu dieta fără gluten.

Asta e nebunia mamei normală. Ce se întâmplă acum e nebunie gravă.

Stă la fereastra dormitorului ei, care dă spre Aleea Rosewood, pe care locuim. Nu, *stă* sună prea normal. Mama nu arată normal. Se clatină, aplecată în afară, cu o privire sălbatică. Cu mâinile ține computerul fratelui meu Frank. Computerul e cât pe ce să cadă de pe pervaz. O să se prăbușească din clipă-n clipă. Un computer care face 700 de lire sterline.

Oare mama își dă seama? 700 de lire sterline! Ne spune întruna că *noi* nu cunoaștem valoarea banilor. Auzim mereu lucruri de genul: „Aveți idee ce greu se câștigă zece lire?" sau „N-ați irosi curentul electric dacă ar trebui să-l plătiți voi!".

Păi cum o fi să câștigi 700 de lire sterline și apoi să le faci zob, cu bună știință?

Sub noi, pe gazonul din fața casei, Frank, cu tricoul lui cu *Big Bang Theory*[1], fuge de colo-colo ținându-se cu mâinile de cap și turuind panicat, cu o voce stridentă de groază:

---

1. *Teoria Big Bangului*, serial de comedie american.

— Mamă! Mamă, e *computerul* meu!

— Știu că e computerul tău! țipă isteric mama. Crezi că nu știu?!

— Mamă, te rog, nu vrei să vorbim?

— Am încercat cu discuții! îl repede mama. Am încercat cu lingușiri, cu argumente, cu rugăminți, cu glasul rațiunii, cu mituire... le-am încercat pe toate! PE TOATE, Frank!

— Dar am nevoie de computer!

— *Nu ai nevoie de computer!* strigă mama cu atâta furie, încât tresar.

— Mami o să *arunce computerul*! spune Felix, țopăind pe iarbă și uitându-se în sus cu bucurie neîncrezătoare.

Felix e frățiorul nostru. Are patru ani și primește cele mai multe întâmplări ale vieții cu bucurie neîncrezătoare. Un camion pe stradă! Ketchup! Un cartof prăjit foarte lung! Computerul aruncat pe geam de mama e o simplă minune cotidiană între nenumărate altele.

— Da, și computerul o să se strice! replică Frank fioros. Și n-o să mai poți juca *Războiul stelelor*, niciodată!

Felix se încruntă speriat și mama tresare parcă și mai pornită.

— Frank! țipă ea. Nu-ți supăra fratele!

Între timp, vecinii noștri de peste drum, familia McDuggan, au ieșit să privească. Ollie, băiatul lor de doisprezece ani, chiar țipă „Nuuuu!" când vede ce vrea mama să facă.

— Doamnă Turner!

Trece strada în fugă, vine pe peluza noastră și-și ridică ochii rugător, împreună cu Frank.

Ollie joacă uneori *Land of Conquerors*[1] online cu Frank, asta când fratele meu e într-o dispoziție binevoitoare și n-are

1. Tărâmul cuceritorilor.

nici un alt partener de joc. Acum, Ollie pare chiar mai îngrozit decât Frank.

— Vă rog, doamnă Turner, nu stricați computerul! spune el tremurând. Are pe el toate comentariile lui Frank la joc. Sunt așa de haioase! (Se întoarce spre Frank.) Chiar sunt foarte haioase.

— Mersi, mormăie Frank.

— Mama ta parc-ar fi... (Ollie clipește agitat.) Zeița Războinică cu Puteri Sporite de la nivelul șapte.

— Cine sunt?! se stropșește mama.

— Ți-a făcut un *compliment*! se răstește Frank, dând ochii peste cap. Dac-ai juca, ai ști! Nivelul opt, îl corectează el pe Ollie.

— Așa-i, încuviințează repede Ollie. Opt.

— Nici măcar nu puteți comunica pe limba oamenilor normali! îi repede mama. Viața reală nu e un șir de niveluri!

— Te rog, mamă! o întrerupe Frank. Fac orice! Pun vasele în mașina de spălat! O sun pe bunica în fiecare seară! (Își stoarce creierii înnebunit.) Le citesc surzilor!

Le citesc surzilor? Frank aude ce spune?

— Să le citești surzilor?! explodează mama. *Surzilor?!* N-am nevoie să le citești surzilor! Tu ești afurisitul de surd din casă! N-auzi niciodată ce-ți spun, ești mereu cu nenorocitele de căști în urechi...

— Anne!

Mă întorc și-l văd pe tata intrând în luptă. Doi vecini ies în fața caselor lor. E, oficial, un Incident în Cartier.

— Anne! strigă iar tata.

— Chris, lasă-mă să fac asta, spune mama pe ton de avertisment.

Îl văd pe tata înghițind în sec. Tata e înalt și frumos în stilul reclamelor la mașini și *are înfățișare* de șef, dar de fapt nu e chiar un mascul dominant.

Nu, asta a sunat urât. Cred că e dominant în multe privințe. Atâta doar că mama e *și mai dominantă*. E puternică, autoritară, frumoasă și autoritară.

Am zis „autoritară" de două ori, nu?

Ei... Trageți singuri concluziile.

— Știu că ești supărată, scumpa mea, spune tata pe un ton împăciuitor. Dar nu e exagerat ce vrei să faci?

— Exagerat?! *El* e exagerat! E dependent, Chris!

— Nu sunt dependent! țipă Frank.

— Spuneam doar...

— Ce? (În sfârșit, mama întoarce capul, ca să-l vadă cum trebuie pe tata.) Ce spuneai?

— Dacă-i dai drumul acolo, lovești mașina. (Tata se schimonosește de parcă l-ar durea ceva.) Poate-l muți puțin mai la stânga...

— Nu-mi pasă de mașină! Din dragoste, iau măsuri dure; o să-mi mulțumească mai târziu.

Împinge computerul într-o poziție și mai șubredă pe pervaz și toți icnim de spaimă, inclusiv vecinii spectatori.

— *Dragoste?!* îi strigă mamei Frank, de jos. Dacă m-ai iubi, nu mi-ai distruge computerul!

— Dacă tu m-ai iubi, Frank, nu te-ai trezi la ora două dimineața, pe ascuns, ca să joci online cu indivizi din Coreea!

— Te-ai trezit la ora două dimineața? îl întreabă Ollie pe Frank, cu ochii mari.

— Exersam, replică Frank ridicând din umeri. *Exersam*, îi repetă mamei apăsat. Se apropie campionatul! Mereu spui că ar trebui să am un țel în viață! Ei, uite, am!

— Să joci *Land of Conquerors* nu e un țel! O, Dumnezeule, Dumnezeule... (Mama se dă cu capul de computer.) Unde am greșit?!

— A, Audrey! exclamă Ollie, zărindu-mă. Bună! Ce faci?

Mă retrag de la fereastra dormitorului meu, speriată. Fereastra e ascunsă după un colţ al casei, şi nimeni nu trebuia să mă observe. În nici un caz Ollie, care, sunt sigură, e puţin îndrăgostit de mine, deşi e mai mic cu doi ani şi abia dacă-mi ajunge până la piept.

— Priviţi, e vedeta! zice zeflemitor Rob, tatăl lui Ollie.

Îmi spune „vedeta" de patru săptămâni, cu toate că mama şi tata l-au vizitat, pe rând, ca să-l roage să înceteze. El crede că e amuzant şi că părinţilor mei le lipseşte simţul umorului. (Am observat adesea că oamenii consideră că „a avea simţul umorului" e tot una cu „a fi un idiot insensibil".)

Totuşi, de data asta, cred că mama şi tata nici măcar n-au auzit gluma foarte spirituală a lui Rob. Mama tot îngaimă „Unde am greşiiiiit?!", iar tata o priveşte ţintă, îngrijorat.

— N-ai greşit! îi strigă el de jos. Nimic nu e în neregulă! Iubito, coboară şi bea un pahar! Lasă computerul jos... deocamdată, adaugă el repede, văzându-i expresia. Poţi să-l arunci pe geam mai târziu.

Mama nu se clinteşte nici măcar un centimetru. Computerul se înclină din ce în ce mai tare pe pervaz, iar tata se crispează.

— Scumpa mea, mă gândesc doar la maşină... Abia am terminat de plătit ratele...

Se duce spre maşină şi întinde mâinile, ca pentru a o ocroti de maşinăria gata să plonjeze.

— Aduceţi o pătură! intervine Ollie, parcă înviind brusc. Să salvăm computerul! Ne trebuie o pătură. Facem un cerc...

Mama nici nu pare să-l audă.

— Te-am alăptat! ţipă ea cu glas strident către Frank. Ţi-am citit *Ursuleţul Winnie*! N-am vrut decât un fiu cu educaţie solidă, pe care să-l intereseze cărţile, arta, activităţile în aer liber, muzeele şi, poate, competiţiile sportive...

— *LOC* e o competiție sportivă! răcnește Frank. Nu știi nimic despre el! E un lucru serios! Premiul la campionatul internațional *LOC* de anul ăsta, din Toronto, e de șase milioane de dolari!

— Da, ne-o tot repeți! răbufnește mama. Și ce, ia zi, o să-l câștigi?! O să faci avere?!

— Poate, replică Frank uitându-se urât la ea. Dacă *exersez* suficient.

— Frank, vino-ți în fire! (Vocea ei răsună pe alee, tăioasă, aproape înfricoșătoare.) *Nu* intri în concursul internațional *LOC*, *n-o* să iei afurisitul de premiu de șase milioane de dolari și *nu*-ți vei câștiga existența din jocuri! AȘA CEVA NU SE VA ÎNTÂMPLA!

Cu o lună înainte

Totul începe cu *Daily Mail*. În casa noastră, foarte multe lucruri încep cu *Daily Mail*.

Mama face mici mişcări involuntare, în stilul ei. Am cinat, am strâns masa, iar ea s-a pus pe citit ziarul, cu un pahar cu vin alături – „un mic răgaz pentru mine", spune mama –, şi s-a oprit la un articol. Văd peste umărul ei titlul.

CELE OPT SEMNE CĂ AVEŢI
UN COPIL DEPENDENT DE JOCURI PE CALCULATOR

O aud murmurând:

— O, Doamne! *Dumnezeule!*

Îşi plimbă degetul de-a lungul listei şi respiră precipitat. Cu ochii mijiţi, ca să văd mai bine, prind un subtitlu:

7. E iritabil şi morocănos.

Ha. Ha-ha.

Ăsta e râsul meu sec, în caz că nu v-aţi prins.

Zău aşa, *morocănos*? Păi James Dean era un adolescent morocănos în *Rebel fără cauză* (am posterul – cel mai bun poster de film din toate timpurile, cel mai bun film din toate timpurile, cel mai sexy star de cinema din toate timpurile –; de ce, de ce, de ce a trebuit să moară?!). Aşadar, de aici reiese că James Dean era dependent de jocuri video? Hm, stai puţin...

Exact.

Dar mamei n-are rost să-i spun toate astea, fiindcă e un raționament logic, iar mama nu crede în logică, ci în horoscop și în ceaiul verde. A, da, și în *Daily Mail*, bineînțeles.

CELE OPT SEMNE
CĂ MAMA E DEPENDENTĂ DE *DAILY MAIL*:

1. Îl citește în fiecare zi.
2. Crede tot ce scrie în el.
3. Dacă încerci să i-l smulgi din mână, îl trage înapoi imediat și spune „Lasă-l!", de parcă ai încerca să-i răpești scumpa odraslă.
4. Când ziarul publică un articol panicard despre vitamina D, ne pune pe toți să ne scoatem tricourile și să facem „băi de soare". (Mai degrabă băi de înghețat.)
5. Când publică un articol panicard despre melanom, ne pune pe toți să ne dăm cu cremă de protecție solară.
6. Când publică un articol despre „Crema pentru față care DĂ într-adevăr rezultate", o comandă chiar în clipa aceea. Adică își scoate pe loc iPadul.
7. Dacă nu poate face rost de ziar în vacanță, are simptome de sevraj grave. Atunci să vedeți ce-i aia iritabil și morocănos!
8. O dată a încercat să renunțe la el în post. A rezistat jumătate de dimineață.

Mă rog... N-am ce să fac în privința tragicei dependențe a mamei, decât să sper că n-o lasă să-i distrugă *prea mult* viața. (A provocat deja pagube semnificative în camera noastră de zi, după ce a citit un articol din secțiunea „Interioare" – „Vă puteți picta manual toată mobila!".)

Tocmai atunci intră Frank agale în bucătărie, îmbrăcat cu tricoul negru inscripționat *I MOD, THEREFORE I AM*[1], cu căștile în urechi și telefonul în mână. Mama lasă jos *Daily Mail* și-l privește lung, țintă, de parcă i s-ar fi luat un văl de pe ochi.

(N-am înțeles niciodată expresia asta. Văl?

Mă rog. Nu contează.)

— Frank, câte ore ai jucat săptămâna asta jocuri pe computer? întreabă ea.

— Definește „jocuri pe computer", răspunde Frank fără să ridice ochii de la telefon.

— Poftim?

Mama se uită la mine nesigură. Ridic din umeri.

— Știi tu, jocuri pe computer. Câte ore? FRANK! strigă ea, văzând că n-are de gând să-i răspundă. Câte ore? Scoate-ți alea din urechi!

— Poftim? zice Frank scoțându-și căștile din urechi și uitându-se la ea, cu aerul că n-a auzit întrebarea. E important?

— Da, e important! se răstește mama. Vreau să-mi spui câte ore petreci pe săptămână jucând jocuri pe computer. Acum, pe loc. Fă socoteala!

— Nu pot, răspunde Frank calm.

— Nu poți? Cum adică *nu poți*?!

— Nu știu la ce te referi, spune Frank cu o răbdare studiată. Te referi la jocuri pe computerul propriu-zis? Sau te referi la toate jocurile pe ecran, inclusiv pe Xbox și PlayStation? Pui la socoteală și jocurile pe telefon? Definește-ți termenii!

Ce tâmpit e Frank! N-a *văzut* că mama e în faza ambalării de dinainte de scandal?

---

1. Literal, „modez deci exist". A moda are sensul de a modifica structura software sau hardware a unui calculator pentru a-l îmbunătăți.

— Mă refer la orice îți deformează mintea! spune mama fluturând *Daily Mail*. Îți dai seama ce periculoase sunt jocurile astea? Îți dai seama că creierul tău nu se dezvoltă cum trebuie? CREIERUL, Frank! Cel mai valoros organ al tău!

Frank zâmbește cu subînțeles și nu pot să nu chicotesc văzându-l. La drept vorbind, Frank e chiar haios.

— Voi ignora ce-am văzut, replică mama cu răceală. E doar o dovadă a ceea ce spuneam.

— Nu e deloc, zice Frank, deschizând frigiderul.

Scoate o cutie cu cacao cu lapte și o bea pe nerăsuflate, direct din cutie, ceea ce e scârbos.

— Nu face asta! îi spun furioasă.

— Calmează-te, că mai e o cutie.

— Îți stabilesc o limită la jocuri, tinere. (Mama bate cu palma în *Daily Mail*, pentru a-și sublinia spusele.) M-am cam săturat de treaba asta!

Tinere. Asta înseamnă că o să-l bage și pe tata în poveste. De câte ori începe să utilizeze apelative ca *tinere* sau *domnișoară*, negreșit, a doua zi are loc o îngrozitoare discuție de familie, în care tata încearcă s-o susțină pe mama în tot ce spune ea, deși nu pricepe decât jumătate.

În fine, nu-i problema mea.

***

Numai că mama apare în camera mea, în seara aceea, și se interesează:

— Audrey, ce *e Land of Conquerors*?

Ridic ochii din *Grazia*[1] și o scrutez cu privirea. Pare încordată. Are obrajii trandafirii și pumnul drept încleștat, de parcă

1. Revistă de modă și frumusețe.

tocmai și-a luat mâna de pe un mouse. A căutat pe Google „dependența de jocuri pe computer", *știu* precis că asta a făcut.

— Un joc.

— Știu că-i un joc, zice mama pe un ton exasperat, dar de ce îl joacă Frank tot timpul? *Tu* nu-l joci tot timpul, nu?

— Nu.

Am jucat *LOC* și zău că nu pricep obsesia. O oră, două, merge.

— Și atunci, ce-l atrage așa de tare?

— Păi știi... (Mă gândesc puțin.) E palpitant! Primești recompense. Eroii sunt chiar reușiți. Grafica e extraordinară și tocmai a fost lansată o echipă nouă de războinici, cu puteri noi, așa că...

Ridic din umeri. Mama pare mai nedumerită ca oricând. Necazul e că nu joacă jocuri. Ca urmare, e imposibil să-i explici diferența între *LOC 3* și, să zicem, *Pacman* din 1985.

— Îl arată pe YouTube! spun, lovită brusc de inspirație. Oamenii pot să comenteze. Stai puțin.

În timp ce caut un clip pe iPad, mama se așază și se uită în jur. Încearcă să pară degajată, dar îi simt ochii albaștri, rotunzi cercetându-mi mormanele de lucruri, căutând... ce? Orice. Totul. Adevărul e că mama și cu mine nu mai știm, de o vreme, ce înseamnă degajarea. Totul are înțeles și importanță.

Din tot ce s-a întâmplat, ăsta e unul dintre cele mai triste lucruri. Nu mai putem să ne purtăm normal una cu cealaltă. Mama se agață de orice silabă rostită de mine, chiar dacă nu-și dă seama. Creierul ei intră în priză. *Ce înseamnă asta? Se simte bine Audrey? Ce spune Audrey, de fapt?*

Văd că se uită cu atenție la o pereche de blugi vechi, rupți de pe scaunul meu, de parcă ar avea o semnificație amenințătoare. Când, de fapt, singura lor semnificație e asta: mi-au

rămas mici. În ultimul an m-am înălțat vreo opt centimetri, ajungând la un metru șaptezeci. Înaltă pentru paisprezece ani. Lumea spune că semăn cu mama, dar nu sunt la fel de frumoasă ca ea. Are ochii *atât* de albaștri! Ca două diamante albastre. Ai mei sunt spălăciți – nu că ar fi prea vizibili în momentul de față.

Ca să-ți faci o idee despre cum arăt: sunt foarte slabă, foarte banală, îmbrăcată cu un maiou negru și blugi strâmți. Și port ochelari negri tot timpul, chiar și în casă. E... Mă rog. O chestie. Chestia mea, presupun. De aici zeflemeaua cu „vedeta" a vecinului Rob. M-a văzut cu ochelarii mei negri coborând din mașină, pe ploaie și s-a interesat imediat: „Ce-i cu ochelarii? Ești Angelina Jolie?".

Nu încerc să fiu *cool*. Există un motiv.

Pe care, bineînțeles, vrei acum să-l afli.

Presupun.

Bine, de fapt, e ceva foarte intim. Nu știu dacă sunt pregătită să-ți spun în momentul ăsta. Dacă vrei, mă poți socoti ciudată. O fac destui.

— Asta-i!

Găsesc un clip cu o bătălie din *LOC*, cu comentariile lui „Archy". Archy e un tip din Suedia care pune clipuri pe YouTube pe care Frank le adoră. În ele, Archy joacă *LOC* și face comentarii haioase despre joc. Cum m-am așteptat, îmi ia o veșnicie să-i explic mamei ideea.

— Dar de ce să te uiți cum joacă altcineva? tot repetă ea, nedumerită. De ce? Nu-i pierdere totală de timp?

— Păi... spun ridicând din umeri. În fine, ăsta-i *LOC*.

Câteva clipe domnește tăcerea. Mama se uită concentrată la ecran, ca un profesor foarte bătrân care încearcă să descifreze un cod egiptean străvechi. Se produce o explozie formidabilă și ea se strâmbă.

— De ce trebuie să fie cu *omoruri*? Dac-aș concepe eu un joc, ar fi axat pe idei. Politică. Chestiuni importante. Da! De ce nu? Îmi dau seama că i se aprinde un beculeț – o idee nouă: De pildă, un joc pe computer numit *Dezbateți*! Elementul de competiție se păstrează, dar câștigi puncte argumentând!

— De *asta* nu suntem miliardari, remarc, ca adresându-mă altcuiva.

În timp ce caut alt clip, Felix dă buzna în cameră.

— *Candy Crush!* exclamă el încântat de cum îmi zărește iPadul, făcând-o pe mama să icnească zgomotos, îngrozită.

— De unde știe el de așa ceva? se interesează ea. Închide-l! Nu accept să mai am un dependent în familie!

Hopa! E posibil să fi fost eu cea care i-a făcut cunoștință lui Felix cu *Candy Crush*. Nu că ar ști să-l joace cum trebuie.

Închid iPadul și Felix se holbează la el, decepționat.

— *Candy Crush!* urlă el. Vreau să joc *Candy Cruuuuuush*!

— S-a stricat, Felix. (Mă prefac că apăs butonul de pornire al iPadului.) Vezi? Nu merge.

— S-a stricat, confirmă mama.

Felix se uită de la noi la iPad. Îți poți da seama că mintea îi muncește din răsputeri, atât cât îi permit neuronii lui de băiat de patru ani.

— Să cumpărăm un ștecăr! propune el cu o însuflețire subită, înșfăcând iPadul. Cumpărăm un ștecăr și-l reparăm.

— Magazinul de ștecăre s-a închis, spune mama fără o clipă de ezitare. Ce păcat! Cumpărăm mâine. Dar știi ceva? Acum mâncăm pâine prăjită cu Nutella!

— Pâine prăjită cu Nutella!

Brusc, mutrița lui Felix radiază de bucurie. Ridică brațele triumfător, iar mama îi smulge iPadul și mi-l dă. În cinci secunde, l-am ascuns după o pernă de pe pat. Felix îi sesizează imediat dispariția și se schimonosește, gata să urle.

— Unde e *Candy Crush*?

— Îl ducem la magazinul de ştecăre, ai uitat? spune mama numaidecât.

— La magazinul de ştecăre, aprob eu. Dar acum mănânci pâine prăjită cu Nutella! Câte felii vrei?

Săracul Felix! O lasă pe mama să-l scoată din cameră, cu acelaşi aer nedumerit. Absolut învins la capitolul abilităţi strategice. Aşa e când ai patru ani. Pariez că mama şi-ar dori să poată folosi şmecheria asta şi cu Frank.

Așadar, mama știe acum ce e *LOC*. Iar „cunoașterea înseamnă putere", potrivit lui Kofi Annan. Pe de altă parte, Leonardo da Vinci a spus „Acolo unde se țipă nu există cunoaștere adevărată", ceea ce s-ar aplica mai bine la familia noastră. (Te rog să nu mă iei drept supercitită. Mama mi-a cumpărat luna trecută o carte cu citate și o răsfoiesc când mă uit la televizor.)

Oricum, „cunoașterea înseamnă putere" nu se întâmplă în cazul nostru, pentru că mama n-are deloc putere asupra lui Frank. E sâmbătă seara și el joacă *LOC* de la prânz. A dispărut în camera de joacă imediat după budincă. Apoi a sunat cineva la intrare și eu am șters-o din calea cui o fi fost, în camera retrasă, care e bârlogul meu.

Acum e aproape ora șase și eu m-am furișat în bucătărie să-mi iau niște biscuiți Oreo, iar acolo am găsit-o pe mama plimbându-se cu pași mari, agitată rău. Expiră zgomotos, se uită la ceas, expiră iar.

— Toți sunt dependenți de computer! răbufnește ea dintr-odată. Le-am cerut de vreo douăzeci și cinci de ori să le închidă! De ce nu pot? E doar un buton! Pornit, oprit.

— Poate sunt la un nivel... încep eu.

— Niveluri! mă întrerupe mama cu vehemență. M-am săturat să aud de niveluri! Le mai dau un minut și gata!

Scot un Oreo din pachet și-l desfac.

— Cine e cu Frank?

— Un prieten de la școală. Nu l-am mai văzut. Cred că-l cheamă Linus...

Linus. Mi-l amintesc pe Linus. A jucat la școală în piesa de teatru *Să ucizi o pasăre cântătoare*, în rolul lui Atticus Finch. Frank a fost Mulțimea.

Frank merge la Școala Cardinal Nicholls, la câțiva pași de școala mea, Școala de Fete Stokeland și, uneori, cele două școli se reunesc pentru piese de teatru, concerte și altele. Deși, la drept vorbind, Stokeland nu mai e „școala mea". N-am mai fost la școală din februarie, fiindcă s-au întâmplat acolo niște chestii. Deloc grozave.

Mă rog.

În fine, să mergem mai departe. După aceea m-am îmbolnăvit. Acum urmează să schimb școala și să repet anul, ca să nu rămân în urmă. Noua școală se cheamă Academia Heath, iar cei de acolo au zis că ar fi recomandat să încep în septembrie, nu în semestrul de vară, când sunt mai mult examene. Așa că până atunci stau acasă.

Și nu fac *nimic*. Mi-au trimis o grămadă de sugestii de lectură, cărți de matematică și liste de cuvinte pentru vocabularul la franceză. Toți au căzut de acord că e esențial să merg înainte cu temele școlare și că „Te va face să te simți mult mai bine, Audrey!". (Vezi să nu.) Așa că uneori trimit un eseu la istorie sau la altceva, iar ei mi-l dau înapoi cu niște comentarii scrise cu roșu. Toată treaba e cam la întâmplare.

În fine. Voiam să spun că Linus a jucat în piesa de teatru și a fost foarte bun în rolul lui Atticus Finch. A fost nobil și eroic și toți l-au crezut. Într-o scenă trebuie să împuște un câine turbat și în seara noastră pușca de recuzită n-a funcționat, dar nici un spectator n-a râs și nici măcar n-a murmurat. Atât de bine a jucat!

A trecut o dată pe la noi, înaintea unei repetiții. A stat numai vreo cinci minute, dar tot îmi aduc aminte.

De fapt, lucrul ăsta nu e prea relevant.

Când să-i amintesc mamei că Linus a jucat rolul lui Atticus Finch, îmi dau seama că ea a ieșit din bucătărie. După o clipă îi aud vocea:

— Ai jucat destul, tinere!

Tinere.

Țâșnesc lângă ușă și mă uit prin crăpătură. Frank iese în hol, după mama, cu pași mari și fața tremurând de furie.

— Nu ajunseserăm la sfârșitul *nivelului*! Nu se poate să închizi jocul așa, pur și simplu! Înțelegi ce ai făcut, mamă? Știi măcar ce înseamnă *Land of Conquerors*?!

Pare ieșit din fire cu totul. S-a oprit chiar sub mine, cu părul negru căzut peste fruntea palidă, agitându-și brațele slabe și gesticulând furios cu mâinile mari, osoase. Sper că, într-o bună zi, restul corpului lui o să-i ajungă din urmă mâinile și picioarele. Nu pot să rămână așa comic de uriașe, nu? Precis o să crească și restul. Are cincisprezece ani, deci mai poate crește vreo 30 de centimetri. Tata are 1,80 m, dar zice mereu că Frank îl va întrece în înălțime.

— Nu-i nimic, spune o voce pe care o recunosc – e Linus, dar nu-l văd prin crăpătura ușii. Mă duc acasă. Mulțumesc că m-ați primit.

— Nu pleca acasă! exclamă mama pe tonul ei fermecător-cu-musafirii. Te rog, Linus, nu pleca acasă! N-am vrut câtuși de puțin asta.

— Dar, dacă nu putem juca... spune Linus, părând încurcat.

— Vrei să spui că jocurile pe computer sunt singura formă de socializare pe care o înțelegeți voi, băieții? Știi ce trist e?

— Și ce propui să facem? întreabă Frank ursuz.

— Cred că ar trebui să jucați badminton. E o seară frumoasă de vară, grădina e minunată și uite ce-am găsit!

Îi întinde lui Frank vechiul set de badminton. Fileul e încurcat tot și observ că un animal neidentificat a ros puțin

unul dintre fluturași. Îmi vine să râd văzând expresia lui Frank. E aproape amuțit de oroare.

— Mamă... Unde l-ai *găsit*?

— Sau crochet! adaugă mama binevoitoare. E un joc distractiv.

Frank nici măcar nu răspunde. Pare atât de copleșit de ideea de a juca crochet, încât îl compătimesc sincer.

— Sau de-a v-ați ascunselea?

Mă pufnește râsul și-mi acopăr repede gura cu palma. Nu mă pot abține. De-a v-ați ascunselea!

— Sau rummy! insistă mama pe un ton disperat. Înainte îți plăcea foarte tare!

— Mie îmi place rummy, intervine Linus.

Simt o mică șmecherie. Ar fi avut tot dreptul să se ia de Frank, să plece imediat și să scrie pe Facebook că e naspa rău la Frank acasă. Dar pare că vrea să-i facă pe plac mamei. Pare să facă parte din categoria oamenilor care se uită în jur și-și zic: De ce să *nu* fac viața tuturor mai ușoară? (Înțelegi că deduc toate astea din patru cuvinte.)

— Vrei să joci rummy? întreabă Frank, ca și când nu-și crede urechilor.

— De ce nu? replică Linus degajat.

O clipă mai târziu, cei doi se îndreaptă spre camera de joacă. (Mama și tata au schimbat culoarea pereților și au botezat-o Camera de Studiu pentru Tineri când eu am împlinit treisprezece ani, dar tot camera de joacă a rămas.)

În clipa următoare, mama s-a întors în bucătărie și-și ia un pahar cu vin.

— Vezi? spune ea. Aveau nevoie numai de puțină îndrumare. Puțin control părintesc. N-am făcut decât să le deschid ochii. Nu sunt *dependenți* de computere. Trebuie doar să le amintești că mai există multe alte lucruri.

Nu vorbește cu mine, ci cu Judecătorul Imaginar de la *Daily Mail*, care îi veghează în permanență viața și-i dă note de la 1 la 10.

— Nu cred că rummy e un joc foarte potrivit în doi, spun eu. Îți ia o veșnicie ca să scapi de toate piesele.

Bag de seamă că vorbele mele o pun pe gânduri pe mama. Sunt sigură că are aceeași imagine ca mine: Frank și Linus stând posomorâți unul în fața celuilalt la masa de rummy, detestând jocul și decretând că toate jocurile de societate sunt o porcărie și de-a dreptul penibile.

— Ai dreptate, spune ea într-un final. Mă gândesc să merg să joc cu ei. Să fie mai distractiv.

Nu mă întreabă dacă vreau și eu să vin, lucru pentru care sunt recunoscătoare.

— Atunci distracție plăcută! îi urez.

Scot pachetul de Oreo, o zbughesc din bucătărie în bârlogul meu și, pe când butonez telecomanda televizorului, aud vocea mamei răsunând din camera de joacă în toată casa.

— N-AM SPUS RUMMY ONLINE!

Casa noastră e ca vremea. Se schimbă și se înrăutățește, se dezlănțuie și se domolește. Are momente de fericire senină, zile de mohoreală cenușie și furtuni cu tunete și fulgere care izbucnesc din senin. În momentul ăsta, furtuna se îndreaptă spre mine. Tunet-fulger-tunet-fulger, Frank-mama-Frank-mama.

— Care e *diferența*?!

— E enormă! Ți-am zis să nu mai stați pe computer!

— Mamă, e același afurisit de joc!

— Ba nu e! Vreau să pleci din fața ecranului! Vreau să joci un joc cu prietenul tău! ÎN REALITATE!

— Nu-i nici o distracție cu doi jucători. Am putea la fel de bine să jucăm, știu eu, un afurisit de macao!

— Știu! aproape că urlă mama. De asta am vrut să vin să joc cu voi!

— Păi, ce naiba, N-AM ȘTIUT!

— Nu mai înjura! Dacă mai înjuri în fața mea, tinere...

Tinere.

Îl aud pe Frank scoțând sunetul de Frank Furiosul. E jumătate răget de rinocer, jumătate strigăt de frustrare.

— „Naiba" nu-i o înjurătură, spune el respirând anevoios, ca pentru a-și înfrâna iritarea.

— Ba e!

— E în filmele cu Harry Potter, știi? *Harry Potter*! Cum să fie înjurătură?

— Poftim? face mama, părând prinsă pe picior greșit.

— Harry Potter. Mi-am încheiat pledoaria.

— Nu pleca din fața mea, tinere!

Tinere. Cu asta, sunt trei. Bietul tata! Câte o să-i audă urechile când ajunge acasă...

— Bună!

Vocea lui Linus mă ia prin surprindere și mă întorc sărind ca arsă. Chiar sar. Reflexele mele au devenit mai rapide. *Hipersensibile.* Ca restul ființei mele.

E în pragul ușii. *Atticus Finch*, îmi trece prin minte ca fulgerul. Un adolescent înalt și subțire, cu păr șaten, pometi lați și păr pleoștit și un zâmbet ca o felie de portocală. Nu că ar avea dinții portocalii, dar gura lui ia forma unei felii de portocală când zâmbește. Ceea ce face chiar acum. Nici un alt prieten al lui Frank nu zâmbește.

Intră în cameră și pumnii mei se încleștează, de frică. Pesemne că s-a abătut încoace în timp ce mama și Frank se certau. Dar în camera asta nu intră nimeni. E spațiul meu. Nu i-a spus Frank?

Nu i-a *vorbit* Frank despre asta?

Panica îmi face pieptul să freamăte. Deja au început să-mi dea lacrimile. Gâtul meu pare împietrit. Trebuie să evadez! Trebuie să... nu pot...

Nimeni nu intră aici. *Nimeni nu are voie să intre aici.*

Aud în minte vocea doamnei doctor Sarah. Frânturi din ședințele noastre, de-a valma.

Inspiră cât numeri până la patru, expiră cât numeri până la șapte.

Corpul tău crede că pericolul e real, Audrey. Dar pericolul nu e real.

— Bună! mai încearcă el o dată. Eu sunt Linus. Tu ești Audrey, nu?

Pericolul nu e real. Încerc să-i impun minții mele cuvintele astea, dar panica le acoperă. Invadează totul. E ca un nor atomic.

— Îi porți tot timpul? întreabă el, făcând semn cu capul spre ochelarii mei negri.

Pieptul îmi tresaltă de groază. Cumva, reușesc să mă strecor pe lângă el, spunând cu respirația tăiată:

— Scuze!

Traversez valvârtej bucătăria, cu iuțeala unei vulpi hăituite. O iau pe scări în sus. Mă opresc în dormitorul meu. În colțul cel mai ferit. Ghemuită în spatele draperiei. Respirația mea parc-ar fi un motor cu pistoane. Pe obraji îmi curg râuri de lacrimi. Am nevoie de un Clonazepam, dar în momentul ăsta nu pot să ies de după draperie nici măcar ca să merg să-l iau. Mă agăț de bucata de material ca și cum ar fi singurul lucru care mă va salva.

— Audrey?

Mama e la ușa camerei; are vocea stridentă, îngrijorată.

— Scumpa mea? Ce s-a întâmplat?

— Doar... știi... (Înghit.) Băiatul ăla a intrat și nu mă mai așteptam...

— Nu-i nimic, mă liniștește mama, venind lângă mine și mângâindu-mă pe cap. Nu-i nimic. E de înțeles. Vrei să iei un...?

Mama nu rostește niciodată numele medicamentului cu voce tare.

— Da.

— Ți-l aduc.

Se duce în baie și aud zgomotul apei care curge. Simt un singur lucru: mă simt tâmpită. Tâmpită.

***

Deci acum știi.

Mă rog, bănuiesc că nu știi, ci presupui. Ca să te scap de chinuri, iată diagnosticul complet. Tulburare de anxietate socială, tulburare de anxietate generalizată și episoade depresive.

Episoade. De parcă depresia ar fi o comedie de situație cu o poantă amuzantă de fiecare dată. Sau un serial de televiziune plin cu momente de suspans. Singurul suspans din viața mea e întrebarea „O să scap vreodată de rahatul ăsta?", și, credeți-mă, devine destul de monotonă.

La următoarea ședință cu doamna doctor Sarah îi povestesc de Linus și de toată treaba cu atacul de panică, iar ea ascultă cu un aer meditativ. Doamna doctor Sarah face totul cu un aer meditativ. Ascultă cu un aer meditativ, scrie cu un aer meditativ – caligrafiază literele rotunde – și chiar tastează la computer cu un aer meditativ.

Numele ei de familie e McVeigh, dar noi îi spunem doamna doctor Sarah, fiindcă am discutat despre asta la o ședință mare și s-a decis că prenumele sună abordabil, dar *doamna doctor* transmite autoritate și liniștește, așa că doamna doctor Prenume e apelativul perfect pentru secția de pediatrie.

(Când a zis „apelativ", am crezut că în spital se face apel, ca la armată. Serios, vreo zece minute, până când mi-a explicat ea.)

Secția de pediatrie e la un spital mare, privat, numit St John's, la care mama și tata au asigurare datorită serviciului tatei. (Prima întrebare care ți se pune la sosire nu e „Cum te simți?", ci „Ai asigurare?".) Am stat aici șase săptămâni, după ce mama și tata și-au dat seama că am o problemă serioasă. Necazul e că depresia n-are simptome evidente, ca petele pe piele și febra, așa că la început nu-ți dai seama. Le tot spui oamenilor „Mi-e bine", când nu ți-e bine. Te gândești că *ar trebui* să-ți fie bine. Te tot întrebi: „De ce nu mi-e bine?".

Mă rog. Într-un final, mama și tata m-au dus la medicul de familie, el mi-a dat o trimitere și am venit aici. Eram cam varză. Sinceră să fiu, nu-mi amintesc prea bine primele câteva zile. Acum vin de două ori pe săptămână. Aș putea veni mai

des, dacă aș vrea – mi se tot repetă. Aș putea să fac brioșe. Dar am făcut de 55 de catralioane de ori și rețeta e întotdeauna aceeași.

După ce am terminat să-i povestesc doamnei doctor Sarah despre treaba cu ascunsul după draperie, ea privește o vreme chestionarul ale cărui căsuțe le-am bifat la sosire. Întrebările obișnuite.

Te simți ratat(ă)? Tot timpul.

Simți vreodată dorința să nu exiști? Tot timpul.

Doamna doctor Sarah numește foaia asta „simptomele" mele. Uneori mă întreb: *Să mint și să spun că totul e roz?* Dar, ciudat, nu pot. Nu-i pot face asta doamnei doctor Sarah. Suntem împreună în povestea asta.

— Și ce simți față de ceea ce s-a întâmplat? întreabă ea pe tonul ei domol și blajin.

— Mă simt blocată.

Rostesc cuvântul „blocată" înainte să apuc să-mi dau seama. Nici nu știam că mă simt blocată.

— Blocată?

— Sunt bolnavă de *o veșnicie*.

— Nu de o veșnicie, replică ea cu calm. Ne-am întâlnit prima oară (consultă ecranul computerului) pe șase martie. Probabil că erai deja bolnavă de un timp, fără să-ți fi dat seama. Dar vestea bună e că ai făcut cale lungă, Audrey! Pe zi ce trece ești tot mai bine.

— *Tot mai bine?!* (Mă întrerup și încerc să vorbesc pe un ton liniștit.) În septembrie ar trebui să încep cursurile la o școală nouă. Nu pot nici măcar să vorbesc cu oamenii. O persoană necunoscută vine la noi și eu o iau razna. Cum pot să merg la școală? Cum pot să fac orice altceva? Dacă rămân așa la nesfârșit?

Pe obraz mi se prelinge o lacrimă. De unde *naiba* a apărut? Dr. Sarah îmi dă un şervețel fără nici un comentariu şi eu îmi frec ochii, ridicându-mi o clipă ochelarii negri pentru asta.

— În primul rând, nu vei rămâne aşa la nesfârşit, spune dr. Sarah. Afecțiunea ta e pe deplin tratabilă. *Pe deplin tratabilă.*

Mi-a spus asta de o mie de ori.

— Ai făcut progrese însemnate de la începutul tratamentului, continuă ea. Suntem abia în mai. Am toată încrederea că vei fi pregătită pentru şcoală în septembrie. Dar asta presupune...

— Ştiu. (Mă ghemuiesc, cuprinzându-mi corpul cu braţele.) Perseverenţă, exerciţiu şi răbdare.

— Ţi-ai scos ochelarii negri săptămâna asta? întreabă dr. Sarah.

— Nu prea mult.

Ceea ce înseamnă *deloc*. Ea ştie.

— Ai făcut contact vizual cu cineva?

Nu răspund. Teoretic, trebuia să încerc. Cu un membru al familiei. Doar câteva secunde, în fiecare zi.

Mamei nici măcar nu i-am spus. Ar fi ieşit un mare tam-tam.

— Audrey?

— Nu, mormăi cu capul plecat.

Contactul vizual e treabă serioasă. Cea mai serioasă. Simpla idee îmi provoacă greaţă, până-n străfundul fiinţei mele.

Raţional vorbind, ştiu că ochii nu sunt înfricoşători. Sunt nişte globi de gelatină mici şi inofensivi. O părticică minusculă din întreaga suprafaţă a corpului. Îi avem cu toţii. Şi atunci de ce să mă deranjeze? Dar am avut mult timp la dispoziţie să mă gândesc la asta şi, după părerea mea, majoritatea oamenilor subestimează ochii. În primul rând, sunt puternici. Au rază de acţiune mare. Dacă te concentrezi la o persoană aflată la 30 de metri de tine, printr-o grămadă de alţi oameni,

persoana *știe* că te uiți la ea. Care altă parte din anatomia omului poate avea același efect? Practic, e o capacitate paranormală, asta-i.

Dar ochii sunt și ca niște vârtejuri. Sunt infiniți. Te uiți direct în ochii cuiva și tot sufletul tău poate fi absorbit într-o nanosecundă. Asta e senzația. Ochii altora sunt nemărginiți și tocmai asta mă sperie.

În cameră e liniște pentru o vreme. Doamna doctor Sarah nu spune nimic. Se gândește. Îmi place când doamna doctor Sarah se gândește. Dacă m-aș putea ghemui în creierul cuiva, cred că ar fi al ei.

— Am o idee pentru tine, spune ea ridicând privirea. Ce ai zice să faci un film?

— Poftim?!

Mă uit la ea pierdută. Nu mă așteptam la așa ceva. Mă așteptam la o foaie de hârtie cu un exercițiu pe ea.

— Un film documentar. Îți trebuie doar o cameră video digitală ieftină. Poate că ți-o cumpără părinții sau găsim una aici, să ți-o împrumutăm.

— Și ce să fac cu ea?

Mă arăt intenționat proastă și neinteresată fiindcă pe dinăuntru mă simt tulburată. Un film! Nimeni n-a pomenit până acum de realizarea unui film. Ce-o mai fi și asta? Versiunea nouă a brioșelor?

— Cred că poate fi o cale bună ca să treci de punctul în care te afli acum acolo unde... (Doamna doctor Sarah face o pauză.) Acolo unde vrem să fii. La început poți să filmezi ca un observator. Musca de pe perete. Știi ce înseamnă „musca de pe perete"?

Dau din cap că da, încercând să-mi ascund panica tot mai mare. Treaba asta se întâmplă prea repede.

— Apoi, după o vreme, aș vrea să începi să iei interviuri. Ce crezi, ai putea să faci contact vizual cu cineva prin intermediul unei camere video?

Simt un trăsnet orbitor de teroare pe care-mi ordon să-l ignor, căci creierul meu încearcă adesea să-mi trimită mesaje *care sunt neadevărate și pe care nu trebuie să le ascult.* Asta e prima lecție la St John's: creierul tău e idiot.

— Nu știu. (Înghit cu greutate, simțind că mi se încleștează pumnii.) Poate.

— Minunat! spune doamna doctor Sarah, afișându-mi zâmbetul ei angelic. Știu că pare greu și înfricoșător, Audrey. Dar cred că va fi un proiect minunat pentru tine.

— Bine, dar știți, nu înțeleg...

Mă opresc, stăpânindu-mă; încercând să nu las lacrimile de spaimă să-mi umple ochii. Nici măcar nu știu ce mă înfricoșează. O cameră video? O idee nouă? O cerință la care nu mă așteptam?

— Ce nu înțelegi?

— Ce să filmez?

— Orice. Orice întâlnești în cale. Orientezi camera video și filmezi. Casa ta. Oamenii din casa ta. Fă portretul familiei tale.

— Sigur! pufnesc fără să mă pot abține. O să-l intitulez *Familia mea senină și iubitoare.*

— Dacă vrei, spune ea râzând. Abia aștept să-l văd.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INTERIOR. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video se roteşte într-o bucătărie dezordonată.

AUDREY (DIN OFF)
Bun găsit la documentarul meu. Asta e bucătăria. Asta e masa din bucătărie. Frank n-a strâns după ce a mâncat micul dejun, e revoltător!

ORIENTARE SPRE: o masă din lemn de pin pe care se află un bol pentru cereale folosit, o farfurie plină de firimituri şi un borcan cu Nutella din care iese o lingură.

AUDREY (DIN OFF)
Astea sunt dulapurile din bucătărie.

ORIENTARE SPRE: un set de dulapuri de bucătărie Shaker, vopsite în gri. Camera video se plimbă încet pe lângă ele.

AUDREY (DIN OFF)
Ce prostie! Nu ştiu ce ar trebui să filmez. Asta e fereastra.

ORIENTARE SPRE: o fereastră ce dă către grădină, unde vedem un leagăn vechi şi o vatră nou-nouţă, cu eticheta încă agăţată de ea. Camera video face zoom pe vatră.

AUDREY (DIN OFF)
Cadoul primit de tata de ziua lui. Ar trebui s-o folosească, zău.

Camera video se rotește nesigur spre ușă.

AUDREY (DIN OFF)
Bun, deci ar trebui să mă prezint. Sunt Audrey Turner și filmez pentru că…
(pauză)
În fine. Mama și tata mi-au cumpărat camera video. Nu le mai tăcea gura. „Poate devii producător de documentare!" Ideea i-a încântat supertare și au cheltuit mult prea mult pe camera asta. Le-am zis să mi-o cumpere pe cea mai ieftină, dar ei au vrut, așa că…

Camera video înaintează spasmodic până în hol și se oprește asupra scărilor.

AUDREY (DIN OFF)
Astea sunt scările. Le vezi, nu? Nu ești bătut în cap.
(pauză)
Nici măcar nu știu cine ești. Cine se uită? Doamna doctor Sarah, presupun. Bună ziua, doamnă doctor Sarah!

Camera înaintează clătinat pe scări.

AUDREY (DIN OFF)
Acum mergem la etaj. Cine locuiește în casa ASTA?

Camera focalizează pe un sutien negru, din dantelă, atârnat de balustrada scării.

AUDREY (DIN OFF)
E al mamei.
(scurtă pauză)
De fapt, s-ar putea să nu vrea să-l vezi.

Camera coteşte şi focalizează pe o uşă întredeschisă.

AUDREY (DIN OFF)
Aceea e camera lui Frank, dar nu pot nici măcar să mă apropii de ea, din cauza duhorii. O să folosesc zoomul.

Camera face zoom pe o bucată de podea acoperită de încălţăminte sport, ciorapi murdari, un prosop ud, trei cărţi de Scott Pilgrim şi o pungă pe jumătate goală de Haribo, toate claie peste grămadă.

AUDREY (DIN OFF)
Aşa arată toată camera. Ca să ştii.

Camera video se depărtează şi se orientează spre palierul de la etaj.

AUDREY (DIN OFF)
Asta e camera mamei şi a tatei…

Camera video focalizează pe o uşă pe jumătate deschisă. Din cameră se aude o voce. E MAMA, mama lui Audrey. Vorbeşte pe un ton scăzut şi imperios pe care, totuşi, îl putem auzi.

MAMA (DIN OFF)
Am discutat despre asta la grupul de lectură şi Caroline m-a întrebat: „Are o prietenă?". Ei bine, n-are! ASTA să fie problema? Dacă ar avea o prietenă, poate că ar ieşi mai mult, în loc să stea gârbovit

la computerul ăla. De ce N-ARE prietenă?

TATA (DIN OFF)
Nu știu. Nu te uita așa la mine! Nu-i vina mea!

AUDREY (DIN OFF)
(*sotto voce*)
Ei sunt mama și tatăl meu. Cred că vorbesc despre Frank.

MAMA (DIN OFF)
Oricum, mi-a venit o idee. Trebuie să-i organizăm o petrecere. Să-i facem cunoștință cu niște fete frumoase.

TATA (DIN OFF)
PETRECERE?! Vorbești serios?

MAMA (DIN OFF)
De ce nu? Ar fi distractiv! I-am organizat niște petreceri minunate.

TATA (DIN OFF)
Când avea OPT ani. Anne, știi cum sunt petrecerile adolescenților? Dacă se înjunghie unii pe alții și fac sex pe plasa elastică?

MAMA (DIN OFF)
N-o să facă așa ceva! O să facă? Doamne…

Ușa se mai închide puțin. Camera video se apropie ca să prindă sunetul.

MAMA (DIN OFF)
Chris, ai discutat cu Frank ca de la tată la fiu?

TATA (DIN OFF)
Nu. Tu ai discutat cu el ca de la mamă la fiu?

MAMA (DIN OFF)
I-am cumpărat o carte. Avea ilustrații cu… știi tu.

TATA (DIN OFF)
(pare interesat)
Da? Ce fel de ilustrații?

MAMA (DIN OFF)
Știi tu.

TATA (DIN OFF)
Nu știu.

MAMA (DIN OFF)
(iritată)
Ba știi. Sau îți poți imagina.

TATA (DIN OFF)
Nu vreau să-mi imaginez. Vreau să mi le descrii tu, foarte rar, cu accent franțuzesc.

MAMA (DIN OFF)
(pe jumătate râzând, pe jumătate supărată)
Termină, Chris!

TATA (DIN OFF)
De ce să se distreze numai Frank?

Ușa se deschide și iese TATA. E un bărbat atrăgător, puțin trecut de 40 de ani, îmbrăcat în costum și cu o mască de scafandru în mână. Tresare tare când vede camera video.

TATA
Audrey! Ce faci aici?

AUDREY (DIN OFF)
Filmez. Știi, pentru proiectul meu.

TATA
A, da. Da, sigur.
(strigă drept avertisment)
Scumpo, Audrey filmează…

Mama apare în ușă, îmbrăcată în fustă și sutien. Își acoperă repede pieptul cu mâinile și țipă când vede camera video.

TATA
Asta am vrut să spun cu „Audrey filmează".

MAMA
(fâstâcită)
A, înțeleg.

Înșfacă un halat de casă din cuierul de pe ușă și-și înfășoară cu el partea de sus a corpului.

MAMA
Păi bravo, scumpa mea! Să faci un film grozav! Și poate ne previi data viitoare când filmezi…
(îi aruncă o privire tatei și-și drege glasul)
Noi discutam despre… ăă… criza din… Orientul Mijlociu.

TATA
(dă din cap aprobator)
Orientul Mijlociu.

Ambii părinți se uită la camera video nesiguri.

OK, deci povestea din trecut. Bănuiesc că vrei s-o afli. *În episodul anterior din viața lui Audrey Turner...*

Numai că... doamne! Nu mai pot s-o iau de la capăt cu descrierea. Regret, dar nu pot. Am stat în destule încăperi cu profesori și doctori, regurgitând aceeași poveste, folosind aceleași cuvinte, până când încep să am senzația că i s-a întâmplat altcuiva.

Toate persoanele implicate au început să-mi pară ireale. Toate fetele de la Școala de Fete Stokeland; domnișoara Amerson, diriginta noastră, care a spus că fabulez și încerc să atrag atenția. (Atenția. Dumnezeul Ironiei, asculți?)

Nimeni n-a reușit să afle cu exactitate de ce. Adică am aflat oarecum de ce, dar nu *de ce*.

A fost un mare scandal, bla, bla. Trei fete au fost exmatriculate, ceea ce e un record. Părinții mei m-au retras instantaneu de la Stokeland și de atunci stau acasă. Mă rog, și la spital, după cum ți-am spus deja. Ideea e că o să „o iau de la început" la Academia Heath. Atâta doar că pentru a „o lua de la început" trebuie să fii în stare să „ieși din casă", iar cu asta am o mică problemă.

Nu e vorba de mediul exterior *în sine*. Nu-i vorba de copaci, de aer sau de cer. E vorba de oameni. Nu de *toți* oamenii. Probabil nu de tine; cu tine ar fi în regulă. Am oamenii mei cu care mi-e bine – oameni cu care pot să vorbesc, să râd, să mă simt relaxată. Atâta doar că ei alcătuiesc un grup cam mic. Minuscul, s-ar putea spune, în comparație, să zicem, cu populația lumii. Sau chiar cu numărul de oameni dintr-un autobuz obișnuit.

Pot să iau cina cu familia mea. Pot să merg la doamna doctor Sarah în mica mea bulă de siguranță mașină–sala de așteptare–cabinetul doamnei doctor Sarah–mașină–acasă. Și cu toți oamenii din grupurile mele de terapie de la St John's mi-e bine. Pentru că nu sunt o amenințare. (Bine, bine, *știu* că oamenii nu sunt cu adevărat o amenințare. Dar încearcă să-i spui asta creierului meu tâmpit!)

Toți ceilalți sunt problema. Oamenii de pe stradă, de la ușa casei, de la telefon. Nici nu știi câți oameni există în lume până nu începi să te temi de ei. Doamna doctor Sarah spune că e posibil să nu mă simt niciodată în largul meu în mulțimi uriașe și că asta e în regulă, dar că trebuie să „reduc sonorul" gândurilor care mă îndeamnă să intru în panică. Atunci când o aud spunându-mi asta, ideea pare foarte rezonabilă și-mi zic: *Da! Asta pot să fac! Cu ușurință.* Dar apoi poștașul sună la ușă și eu fug până să apuc să mă înfrânez.

Treaba e că n-am fost niciodată chiar *sociabilă*, nici măcar când eram bine. Într-un grup de fete, eu eram cea care stătea singură deoparte, ascunzându-se în spatele propriului păr. Eu eram cea care încerca să intre în conversații despre sutiene, deși... alo, sutien?! Așa ceva cere, negreșit, forme feminine. Eu eram cea care-și zicea, într-un acces de paranoia, că precis toți se uită la mine și se gândesc ce penibilă sunt.

În același timp, eu eram cea scoasă în față ori de câte ori veneau vizitatori: „Audrey, eleva noastră cu 10 pe linie". „Audrey, starul nostru la netball."

Superpont pentru toți profesorii care citesc rândurile astea (adică, probabil, nici unul): încercați să *nu* scoateți în față fata care se crispează când se uită cineva la ea. Pentru că nu o prea ajută. Nu ajută nici să spuneți, ca să audă toată clasa: „E marea speranță a promoției din anul acesta, foarte talentată!".

Cine vrea să fie marea speranță? Cine vrea să fie „foarte talentată"? Cine vrea ca tot restul promoției să-și îndrepte spre ea privirile ca niște pumnale?

Nu-i acuz de nimic pe profesorii respectivi, doar zic și eu.

Așa deci. S-au întâmplat toate chestiile alea urâte. Și parcă am alunecat într-o prăpastie. Și acum iată-mă, prizoniera propriului meu creier tâmpit.

Tata spune că e absolut de înțeles, că am trecut printr-o traumă și acum sunt ca un bebeluș care intră în panică de cum e pus în brațele unei persoane pe care n-o cunoaște. Am văzut bebeluși de felul ăsta. Trec cât ai clipi de la bucurie și gângureli la urlete. Mă rog, eu nu urlu. Nu chiar.

Dar îmi vine să urlu.

Tot mai vrei să știi, nu? Nu ți-a trecut curiozitatea. Nu te învinuiesc.

Uite care-i treaba: chiar contează ce anume s-a întâmplat și de ce au fost exmatriculate fetele acelea? E irelevant. S-a întâmplat. Gata. S-a încheiat. Aș prefera să nu discut subiectul.

Nu suntem obligați să ne dezvăluim reciproc totul. E alt lucru pe care l-am învățat la terapie: e OK să ții la intimitatea ta. E OK să refuzi. E OK să spui: „Asta nu-ți împărtășesc". Așa că, dacă nu te superi, hai să lăsăm lucrurile cum sunt.

Îți apreciez interesul și grija, sincer. Dar n-ai nevoie să-ți poluezi creierul cu chestiile alea. Mai bine du-te și ascultă o piesă frumoasă.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INTERIOR. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video parcurge holul şi focalizează pe gresia de pe jos.

AUDREY (DIN OFF)
Astea sunt plăci de gresie veche, victoriană sau aşa ceva. Mama le-a găsit într-un tomberon şi ne-a pus să le cărăm pe toate acasă. A durat O VEŞNICIE. Aveam o pardoseală cât se poate de bună, dar ea o ţinea pe-a ei: „Gresia asta e istorie!". Chiar e, cineva a aruncat-o! Ea nu-şi dă seama de treaba asta?

MAMA
Frank!

Mama iese în hol cu paşi mari.

MAMA
Frank!
(către Audrey) Unde-i fratele tău?
O, filmezi!

Îşi aranjează părul pe spate şi-şi suge burta.

MAMA
Bravo, scumpo!

Frank apare agale în hol.

MAMA
Frank! Am găsit astea pe căsuța de jucărie a lui Felix.

Flutură spre el niște ambalaje de la dulciuri.

MAMA
În primul rând, nu vreau să stai pe căsuța de jucărie - acoperișul e șubred și-i dai lui Felix un exemplu prost. În al doilea rând, ai idee cât de toxic e zahărul ăsta pentru organismul tău? Ai idee?

Frank nu răspunde, ci doar se uită urât la ea.

MAMA
Câtă mișcare faci pe săptămână?

FRANK
Destulă.

MAMA
Ei bine, nu suficientă. Mâine ieșim la alergat.

FRANK
(revoltat)
Alergat? Vorbești serios? ALERGAT?!

MAMA
Trebuie să ieși mai mult din casă. La vârsta ta, eu trăiam în aer liber! Făceam mereu sport, mă bucuram de natură, mă plimbam prin pădure, admiram lumea…

FRANK
Săptămâna trecută ai zis că, la vârsta noastră, citeai tot timpul cărți.

MAMA
Păi citeam. Făceam și una, și alta.

AUDREY
(din spatele camerei video)
Anul trecut ai zis că, la vârsta noastră, mergeai mereu la muzee și evenimente culturale.

Mama pare prinsă cu minciuna.

MAMA
(se răstește)
Le făceam pe toate! Oricum, mâine mergem la alergat. Nu e negociabil.
(Frank trage aer în piept)
Nu e negociabil. NU E NEGOCIABIL, FRANK!

FRANK
Bine. Minunat.

MAMA
(prea degajat)
A, și, Frank, mă întrebam… În piesa de teatru a școlii voastre au jucat niște fete drăguțe, nu? E vreuna… știi… la orizont? Ar trebui să le chemi în vizită!

Frank îi aruncă o privire nimicitoare. Se aude soneria și Frank se uită la camera video cu un aer de avertisment.

FRANK
Hei, Aud, ăsta-i Linus, în caz că vrei să… știi tu. Să dispari.

AUDREY (DIN OFF)
Mersi.

Mama dispare în bucătărie. Frank se îndreaptă spre uşa de la intrare. Camera video se retrage, dar e orientată spre uşă.

Frank deschide uşa de la intrare şi apare LINUS.

FRANK

Salut!

LINUS

Salut!

Linus aruncă o privire spre camera video, care se reorientează rapid şi se retrage.

Apoi, încet, de la distanţă mai mare, revine şi se opreşte asupra feţei lui Linus. Focalizează asupra ei.

L-am filmat doar pentru că e prietenul lui Frank. E doar, mă rog... context familial sau cum vrei să-i zici.

OK, de acord. Are și o față drăguță.

Pe care am privit-o, derulând, de câteva ori.

A doua zi, după micul dejun, mama coboară în colanți, un maiou roz, scurt și pantofi de sport. Pe piept are prins un aparat de monitorizat ritmul cardiac și-n mână ține o sticlă cu apă.

— Gata? strigă ea spre scări. Frank! Plecăm! Frank! FRANK!

După o veșnicie, apare Frank. Poartă blugi negri, un tricou negru, pantofii sport obișnuiți și are o mutră încruntată.

— Nu poți alerga așa, spune imediat mama.

— Ba pot.

— Nu, nu poți. N-ai nici un șort de alergat?

— Șort de *alergat*?

Privirea disprețuitoare al lui Frank e atât de feroce, încât pufnesc.

— Care-i problema cu un șort de alergat? spune mama în defensivă. Ăsta-i necazul cu voi, tinerii. Aveți orizontul îngust. Aveți prejudecăți.

Voi, tinerii. Două cuvinte care semnalează că urmează o predică a mamei. Mă uit la ea din pragul camerei de zi și, într-adevăr, apar și celelalte semne. Ochii îi trădează îngândurarea... e clar că are lucruri de spus... respiră precipitat...

Și bingo!

— Știi, Frank, ai doar un corp! se repede mama la el. Trebuie să-l prețuiești! Trebuie să ai grijă de el! Mă îngrijorează când văd că pari să nu știi nimic despre sănătate și despre forma fizică optimă, nu vrei să mănânci decât porcării...

— Când vom ajunge la vârsta ta, vom avea toți organe și membre robotice, de rezervă, spune Frank, căutși de puțin impresionat. Așa că...

— Știi câți oameni de vârsta ta au diabet? continuă mama. Știi câți adolescenți din ziua de azi sunt obezi? Cât despre problemele de inimă, nici nu mai zic!

— Bine, nu mai zice nimic despre problemele de inimă, spune Frank pe un ton blajin, ce pare s-o înfurie.

— Și știi care-i cauza? Numai ecranele astea diabolice sunt de vină! Unii copii de vârsta ta nu pot nici măcar să se ridice de pe canapea!

— Câți? i-o întoarce Frank.

— Poftim? (Mama se uită la el nedumerită.)

— Câți copii de vârsta mea nu pot nici măcar să se ridice de pe canapea? Că mie unul îmi sună a gogoși. Ai citit asta în *Daily Mail*?

Mama se uită urât la el.

— Un număr destul de mare.

— Adică trei. Pentru că și-au rupt piciorul.

Nu pot să nu chicotesc, iar mama se uită urât și la mine.

— N-ai decât să mă iei peste picior cât vrei, îi spune ea lui Frank. Dar eu îmi iau în serios responsabilitatea de părinte. *Nu* te voi lăsa să devii sclavul canapelei. *Nu*-ți voi lăsa arterele să se îngrașe. *Nu* te voi lăsa să devii subiect de statistică. Așa că hai, mergem la alergat! Începem cu încălzirea. Ia-te după mine.

Începe să meargă în pas de marș, mișcându-și totodată brațele de parcă ar fi două pistoane. Recunosc mișcările din DVD-ul ei cu exerciții fizice cu Davina. După câteva clipe, i se alătură și Frank, fluturându-și brațele dezordonat și dând ochii peste cap într-un fel comic. Mă văd silită să-mi bag pumnul în gură ca să nu râd.

— Hai, dă din tot corpul! îi spune mama lui Frank. Ar trebui să faci pilates. Ai auzit de exercițiul numit „scândura"?

— Mai slăbește-mă! mormăie Frank.

— Acum, întinderi...

Pe când ei se apleacă ca să-şi întindă tendoanele genunchilor, Felix apare pe hol, ţopăind.

— Yoga! strigă el în stilul lui voios. Ştiu să fac yoga! Ştiu să fac yoga FOARTE REPEDE!

Se întinde pe spate şi-şi agită picioarele în aer.

— Grozavă yoga, îi spun. E o yoga foarte rapidă.

— Şi PUTERNICĂ, adaugă Felix, privindu-mă cu seriozitate. Eu sunt cel mai puternic yoga!

— Eşti cel mai puternic yoga, îl aprob.

— Bun, zice mama ridicând capul. Frank, azi o luăm uşurel, o mică alergare plăcută...

— Ce zici de nişte flotări? o întrerupe Frank. N-ar trebui să facem nişte flotări înainte de plecare?

— *Flotări?*

Mamei îi cade faţa preţ de o clipă. Am văzut-o făcând flotări după DVD-ul Davinei. Nu e deloc o imagine plăcută. Înjură, transpiră şi renunţă după vreo cinci.

— Păi... ba da. (Îşi recapătă stăpânirea de sine.) Bună idee, Frank! Putem face câteva flotări.

— Treizeci, ce zici?

— Treizeci? repetă mama, pământie.

— Încep eu, spune Frank.

Se pune pe jos. Într-o clipită, braţele lui lucrează, coborându-l cu faţa la podea şi ridicându-l ritmic. E foarte bun. Chiar *foarte* bun.

Mama se holbează la el de parcă Frank s-ar fi transformat într-un elefant.

— Tu nu faci? întreabă Frank fără să se oprească.

— Ba da, răspunde mama, lăsându-se în patru labe.

Face două flotări, apoi se opreşte.

— Nu poți ține pasul? o întreabă Frank, gâfâind. Douăzeci și trei, douăzeci și patru...

Mama mai face câteva flotări și renunță, respirând greoi. Nu-i place deloc treaba asta.

— Frank, *unde* ai învățat să le faci? întreabă ea când Frank termină, părând aproape supărată, de parcă el ar fi păcălit-o.

— La școală, răspunde el succint. La educație fizică.

Se așază pe călcâie și-i aruncă un mic zâmbet răutăcios.

— Mă pricep și la alergat. Sunt în echipa de cros.

— *Poftim*?! exclamă mama, părând că-i vine să leșine. Nu mi-ai spus!

— Mergem? replică Frank ridicându-se în picioare. Știi, nu vreau să mă transform într-un adolescent obez, victimă a infarctului.

În timp ce se îndreaptă spre ușă, îl aud adăugând:

— Știai că majoritatea femeilor de vârstă mijlocie fac prea puține flotări? Scria în *Daily Mail*.

***

Patruzeci de minute mai târziu reapar în hol, gâfâind. Gâfâind *rău*. Frank abia dacă a transpirat puțin, însă mama arată gata să se prăbușească. E roșie la față și din păr îi picură sudoarea. Se agață de balustrada scării ca să se sprijine și pufăie ca o locomotivă cu aburi.

— Cum a fost alergarea? începe tata venind în hol, dar se oprește, alarmat, când o vede pe mama. Anne, te simți bine?

— Minunat, reușește mama să îngaime. Minunat. Frank a făcut treabă chiar foarte bună.

— Lasă-l pe Frank, cum te simți tu? insistă tata, continuând s-o privească fix. Anne, ai exagerat? Te credeam în formă!

— Dar sunt în formă! strigă ea. M-a păcălit!

Frank clatină din cap cu tristețe, remarcând:

— Exercițiile cardio ale mamei ar trebui să fie ceva mai solicitante. Mamă, ai doar un corp. Trebuie să-l *prețuiești*.

Și, făcându-mi cu ochiul, intră agale în camera de joacă.

Frank are dreptate.

Dar și mama are dreptate. Toată lumea are dreptate.

După ce a alergat cu mama, Frank a petrecut următoarele zece ore jucându-se pe computer. *Zece ore întregi.* Mama și tata au fost plecați toată ziua cu Felix, pe care l-au dus la niște zile de naștere, i-au spus lui Frank să-și facă temele în lipsa lor, Frank a zis că da, apoi s-a așezat la computer și asta a fost.

Acum e duminică dimineața, mama e la tenis, tata face ceva în grădină și eu mă uit la televizor în bârlogul meu, când Frank apare la ușă.

— Bună!

— Bună!

Port deja ochelarii negri și nu întorc capul.

— Auzi, Audrey, Linus o să petreacă mult timp la noi. Cred că ar trebui să-l cunoști mai bine. E în echipa mea de *LOC.*

Deja am înțepenit puțin auzind cuvintele *Linus* și *să-l cunoști mai bine.*

— De ce trebuie să-l cunosc mai bine? i-o întorc.

— Se simte aiurea când vine la noi. Știi, după ce s-a întâmplat în ziua aceea. Când ai fugit. L-a speriat puțin.

Mă strâmb la Frank. Nu vreau să mi se amintească incidentul.

— N-are de ce să se simtă aiurea, spun cuprinzându-mi genunchii cu brațele.

— Păi se simte. Crede că te-a supărat.

— Păi *spune-i.* Știi, despre...

— I-am zis.

— Păi atunci...

Tăcere. Frank tot nu pare prea încântat.

— Dacă nu vrea să vină la noi, Linus ar putea să intre în altă echipă de *LOC*, spune el. Și e foarte bun.

— Cine mai e în echipă? întreb întorcându-mă cu fața la Frank.

— Doi băieți de la școală, Nick și Rameen. Joacă online. Dar Linus și cu mine suntem strategii. Vrem să ne înscriem în campionatul internațional de *LOC* și partidele de calificare sunt pe optsprezece iulie, așa că ne trebuie o tonă de exercițiu. Premiul e de șase milioane de dolari.

— *Poftim?!* exclam holbându-mă la el.

— Serios.

— Câștigi șase milioane de dolari? Doar pentru că joci *LOC*?

— Nu „doar" pentru că joc *LOC*, replică Frank iritat. E noul sport cu spectatori. (Nu l-am mai văzut de o veșnicie așa de însuflețit.) Se ține în Toronto, unde se construiește un stadion uriaș și toată lumea vine cu avionul. Sunt în joc bani mulți! Asta nu pricep mama și cu tata. În ziua de azi, jocurile pe computer sunt o opțiune de carieră.

— Da, spun cu îndoială.

Am mers la un târg de cariere la școală. N-am văzut pe nimeni stând la o gheretă pe care să scrie DEVINO JUCĂTOR PE COMPUTER!

— Așa că trebuie să-l faci pe Linus să se simtă bine aici, încheie Frank. Nu-mi pot permite să-l pierd din echipă.

— Nu puteți merge acasă la el?

Frank clatină din cap.

— Am încercat. Bunica lui stă cu ei. Are un fel de demență. Nu ne lasă în pace. Țipă, plânge, câteodată nu știe cine-i Linus

și scoate întruna totul din congelator. Trebuie s-o supravegheze permanent. Linus își face toate temele la școală, n-are încotro.

— Bine. (Diger cele aflate.) Săracul Linus! Păi... știi... spune-i că totul e în regulă.

— A cerut numărul tău de telefon, dar... (Frank ridică din umeri.)

— Da.

În momentul de față n-am număr de telefon. Ca să fie distracția completă, am căpătat aversiune față de telefon. Nu fobie, ci doar aversiune.

Lucru pe care Frank nu-l va înțelege nici într-un milion de ani.

El pleacă, iar eu mă mut la *You've Been Framed*[1]. Felix vine să se uite cu mine și ne cuibărim împreună pe canapea. Felix e ca un urs de pluș viu, vorbitor. E moale, numai bun să-l strângi în brațe și, dacă-l apeși cu degetul pe burtică, râde de fiecare dată. Are o chică blondă, cârlionțată, ca o floare de păpădie și fața veșnic surâzătoare, plină de speranță. Îți dă impresia că pentru el nu va merge prost nimic, niciodată.

Presupun că impresia asta au avut-o mama și tata și în privința mea.

— Cum e la școală, Felix? îl întreb. Mai ești prieten cu Aidan?

— Aidan are vărsat de vând.

— Vărsat de vânt?

— Vărsat de vând, mă corectează de parcă aș fi idioată. Vărsat de *vând*.

— Da, corect, încuviințez. Sper să nu capeți și tu.

---

1. Emisiune TV britanică la care telespectatorii pot contribui cu clipuri amuzante filmate de ei.

— Mă bat cu vărsatul de vând cu sabia mea, declamă el solemn. Sunt un luptător foarte puternic.

Îmi scot ochelarii negri și-i privesc fețișoara rotundă, surâzătoare. Felix e singurul pe care-l pot privi, drept în ochi. Pe părinții mei – nici vorbă. Ochii lor sunt plini de îngrijorare, frică și prea multă cunoaștere. Și, într-un fel, prea multă dragoste, dacă asta are vreo noimă. Dacă-i privesc, parcă tot trecutul năvălește iar peste mine și mă inundă – amestecat cu furia lor, care e destul de îndreptățită. Nu e îndreptată spre mine, evident, dar totuși... Îmi pare toxică.

Ochii lui Frank sunt doar un pic speriați, ori de câte ori mă privește. *Ajutor, soră-mea e dusă cu pluta, ce să fac?* Nu *vrea* să fie speriat, dar e. Păi normal că e. Sora lui se ascunde în casă și poartă ochelari negri – cum altcumva ar putea să fie?

Dar ochii albaștri ai lui Felix sunt la fel de puri, de limpezi și de liniștitori ca o înghițitură de apă. Nu știe mai nimic, în afară de faptul că el e Felix.

— Salut! îi spun, apropiindu-mi fața de a lui.

— Salut! răspunde trăgându-se și mai aproape. Vrei să facem un om de zăpadă?

Felix are o mică obsesie cu *Frozen*[1], pentru care nu-l învinuiesc. Și eu mă identific cu regina Elsa. Atâta doar că nu sunt sigură că o să topesc gheața prin vreo faptă de iubire. Mai degrabă o s-o sfărâm puțin câte puțin, cu spărgătorul de gheață.

— Audrey! (E vocea lui Frank.) A venit Linus. Ți-a trimis ceva.

Îmi ridic capul de lângă Felix, punându-mi iar ochelarii negri. Frank îmi întinde o foaie de hârtie împăturită.

— O! exclam nedumerită și iau hârtia de la el. Bine.

---

1. Film 3D cu animație computerizată, produs în 2013 de Studiourile Disney.

Când Frank pornește spre ușă, despăturesc hârtia și citesc scrisul necunoscut.

Bună! Scuză-mă pentru ziua aia. N-am vrut să te sperii.

Linus

O, Doamne!

O, Doamne din *atâtea puncte de vedere*! Unu, crede că m-a speriat. (Așa e, dar nu pentru că ar fi el înspăimântător.) Doi, simte nevoia să-și ceară scuze, ceea ce mă face să mă simt prost. Trei, acum ce fac?

Mă gândesc câteva clipe, apoi scriu dedesubt:

Nu, tu să mă scuzi. Am o chestie ciudată. N-a fost vina ta.

Audrey

— Felix! Du-te și dă-i asta lui Linus. *Linus*, repet, văzându-l că se uită la mine lung, fără să priceapă. Prietenul lui Frank. Linus? Băiatul cel mare?

Felix ia hârtia și o privește cu atenție câteva secunde. Apoi o împăturește, o bagă în buzunar și începe să se joace cu un tren.

— Felix, du-te! îl îndemn. Dă-i-o lui Linus.

— Dar încape în buzunarul meu, protestează el. E hârtia mea de buzunar.

— Nu-i a ta. E un bilet.

— Vreau o *hârtie de buzunar*!

(Își boțește fața, pregătindu-se să urle.)

Pentru Dumnezeu! În filme, biletul e prins de zgarda unui câine, care pleacă repede, supus, fără aiureli.

— Bine, Felix, îți dau o hârtie de buzunar, spun exasperată. Ce-o mai fi și asta. Poftim! (Rup o pagină dintr-o revistă, o împăturesc și i-o bag în buzunar, în locul celeilalte.) Acum dă-i-o pe asta lui Linus. În camera de joacă.

Când Felix pleacă, în sfârșit, n-am pic de încredere că biletul va ajunge la destinație. E de o mie de ori mai probabil că Felix îl va arunca la gunoi sau îl va băga în DVD-player sau va uita cu totul de existența lui. Dau mai tare sonorul la *You've Been Framed* și încerc să uit de bilet.

Dar, după vreo două minute, Felix apare cu biletul în mână, spunându-mi încântat:

— Citește-o! Citește hârtia de buzunar!

Despăturesc hârtia – Linus a mai adăugat un rând. Parcă am juca o partidă de *Continuă povestea.*

Frank mi-a explicat. Îmi închipui că ți-e greu.

Netezesc hârtia pe genunchi și scriu:

E în regulă. Mă rog, știi, nu-i în regulă. E așa cum e. Sper că voi câștigați. Apropo, ai fost un Atticus Finch grozav!

Trimit hârtia cu Felix Câinele-minune și-mi ațintesc ochii în față, la ecran – dar nu mă uit deloc la *You've Been Framed.* Aștept și atât. N-am mai făcut ceva asemănător de o veșnicie. N-am interacționat cu nimeni, în afara oamenilor mei nepericuloși, de... nu știu. Săptămâni. Luni. Cât ai clipi, Felix s-a întors. Îi smulg hârtia.

Mulțumesc! De fapt, ne merge ca naiba. Frank strigă la mine pentru că scriu. Ai o influență proastă, Audrey!

Mă uit cum mi-a scris numele. Îmi pare intim. Ca şi cum Linus ar fi pus stăpânire pe o parte din mine. Încerc să-i aud vocea rostind cuvântul. *Audrey.*

— Desenează cuvintele! mă instruieşte Felix, intrat de-a binelea în rolul lui de intermediar. Desenează cuvintele! (Împunge hârtia cu degetul.) Cuvinte!

Nu vreau să-i mai dau lui Felix hârtia. Vreau s-o împăturesc şi s-o păstrez undeva unde s-o pot privi singură. Să-i studiez scrisul. Să mi-l închipui scriindu-mi numele cu pixul. *Audrey.*

Iau o foaie nouă de hârtie A4 de pe masa pe care stau teanc toate rechizitele mele şcolare şi mâzgălesc pe ea:

Mi-a părut bine că am vorbit sau, mă rog, ce-o fi.
Pe curând!

O trimit cu Felix şi după jumătate de minut primesc răspunsul:

Pe curând!

Am rămas cu prima hârtie în mână; cea pe care e numele meu. Mi-o lipesc de faţă şi inspir. Am impresia că simt mirosul săpunului sau şamponului sau ce-o fi folosit el.

Felix îşi lipeşte nasul de cealaltă hârtie şi mă priveşte pe deasupra ei, cu nişte ochi uriaşi.

— Hârtia ta de buzunar miroase a *caca*! declară el, izbucnind în râs.

Un ţânc de patru ani ştie garantat să strice atmosfera.

— Mersi, Felix! îi spun, ciufulindu-l. Eşti un curier grozav.

— Mai desenează cuvinte, zice el bătând cu palma hârtia. Alte cuvinte.

— Ne-am terminat conversaţia.

Felix ia o carioca și mi-o dă, poruncindu-mi:

— Fă cuvinte roșii! Fă „Felix".

Scriu „Felix" și el privește încântat cuvântul. Îl trag lângă mine pentru încă o porție de cuibăreală.

Mă simt cumva însuflețită. Și cumva golită pe dinăuntru. Reacția mea ar putea să pară exagerată, dar, în caz că nu te-ai prins, sunt regina reacțiilor exagerate.

Adevărul e că dacă nu comunici cu necunoscuți deloc, niciodată, îți pierzi darul de-a o face. Iar când reîncepi, te cam epuizează. Dr. Sarah m-a avertizat în privința asta. Spune că ar trebui să mă aștept ca și cele mai mărunte sarcini, cei mai mici pași să mă istovească. Și, crezi sau nu, exact asta a făcut schimbul ăla caraghios de bilete.

Totuși, a fost plăcut.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INTERIOR. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video se îndreaptă spre o uşă închisă.

AUDREY (DIN OFF)
Aici e camera de lucru a tatălui meu. Aici lucrează când nu e la birou.

O mână împinge uşa şi o deschide. Îl vedem pe tata pe jumătate culcat peste masa de lucru, sforăind încet. Pe ecran e o maşină sport Alfa Romeo.

AUDREY (DIN OFF)
Tată? Dormi?

Tata sare şi-şi închide la repezeală monitorul.

TATA
Nu DORMEAM. Mă gândeam. Ai împachetat cadoul tău pentru mama?

AUDREY (DIN OFF)
De-aia am venit. Ai hârtie de cadouri?

TATA
Da.

Se întinde după un sul de hârtie de împachetat şi i-l dă lui Audrey.

TATA
Și uite ce mai am!

Scoate la iveală o cutie albă de la cofetărie și o deschide, descoperind un tort mare. Pe el e scris cu glazură un ditamai „39".

Urmează câteva clipe de tăcere.

AUDREY (DIN OFF)
Tată, de ce ai scrie „39" pe tortul mamei?

TATA
Nimeni nu e prea bătrân pentru un tort personalizat de ziua de naștere.
(Face cu ochiul camerei video.)
Eu, unul, nu sunt.

AUDREY (DIN OFF)
Dar n-are treizeci și nouă de ani.

TATA
(încurcat)
Ba da!

AUDREY (DIN OFF)
Ba nu.

TATA
Ba…

Se întrerupe și icnește. Îngrozit. Se uită la tort și apoi iar la camera video.

TATA
O, Doamne! O să se supere? Nu. Sigur că n-o să se supere. În fond, e doar un an, ce mare scofală…

AUDREY (DIN OFF)
Tată, o să se FOARTE supere!

Tata pare cuprins de panică.

TATA
Ne trebuie alt tort. Cât timp mai avem?

Auzim sunetul unei uşi care se trânteşte la parter.

MAMA (DIN OFF)
Am sosit!

Tata pare speriat rău.

TATA
Ce să fac, Audrey?

AUDREY (DIN OFF)
Putem să-l dregem. Putem schimba 39 în 38.

TATA
Cu ce?

Ia un flacon cu pastă corectoare pentru documente.

AUDREY (DIN OFF)
Nu!

Se aude o bătaie la uşă şi intră Frank.

FRANK
A venit mama. Când luăm ceaiul de ziua ei?

Tata scoate capacul unui marker.

TATA
O să-l folosesc pe ăsta.

AUDREY (DIN OFF)
Nu! Frank, du-te în bucătărie! Ne trebuie niște glazură pentru scris sau altceva. Orice e comestibil și cu care poți scrie. Dar să nu se prindă mama ce faci!

FRANK
(nedumerit)
Orice e comestibil și cu care poți scrie?

TATA
Repede!

Frank dispare. Camera video focalizează asupra tortului.

AUDREY (DIN OFF)
Cum de i-ai greșit vârsta? Zău, cum ai reușit?

TATA
(se ia cu mâinile de cap)
Nu știu! Am petrecut toată luna scriind rapoarte financiare despre anul viitor. Toată mintea mea e în anul viitor. Bănuiesc că am pierdut undeva un an.

Frank dă buzna în cameră cu o sticlă de ketchup Heinz.

AUDREY (DIN OFF)
Ketchup? Serios?

FRANK
(defensiv)
Păi n-am știut!

Tata ia sticla.

TATA
Putem transforma un 9 într-un 8 cu ketchup?

FRANK
N-o s-o păcălești.

AUDREY (DIN OFF)
Refă cifra cu ketchup. Fă tot tortul un tort cu ketchup.

FRANK
De ce să glasezi un tort cu ketchup?

TATA
(glasând în grabă)
Mamei îi place ketchupul. Merge. Totul e bine.

OK, lecție de viață: nu încercați să dregeți cu ketchup un tort de ziua cuiva. Pasta corectoare ar fi fost mai bună.

Când tata a adus tortul, mama a rămas cu gura căscată. Și nu de bucurie. Dacă iei un tort cu glazură albă și-l ornezi tot cu ketchup, ajunge să arate ca rupt din *Texas Chain Saw Massacre*[1].

Am început toți să cântăm *La mulți ani* supertare și, imediat ce am terminat și mama a stins lumânarea (una), tata a zis:

— Grozav! Acum, să-l iau deoparte și să-l tai...

— Stai! l-a oprit mama, punându-și mâna pe a lui. Ce ESTE pe tort? Doar nu-i *ketchup*?

— O rețetă Heston Blumenthal, a răspuns tata fără să clipească. Experimentală.

— Aha, a făcut mama, tot nedumerită. Dar acolo nu e...?

Înainte să apuce careva s-o împiedice, a început să șteargă ketchupul cu un șervețel.

— Mi s-a părut mie! Dedesubt e un mesaj.

— N-are nici o importanță, a zis repede tata.

— Dar e scris cu șprițul!

A șters ultimii stropi de ketchup și am rămas toți tăcuți, cu ochii pironiți pe tortul alb, mânjit cu roșu.

— Chris, a zis mama într-un final, pe un ton ciudat. De ce scrie 39?

— Nu scrie 39, scrie 38! Uite. (Mâna tatei a trasat cifra peste vestigiile de ketchup.) Acela e un opt.

---

1. Film de groază american, apărut în 1974.

— Nouă, a intervenit Felix, arătând spre tort, sigur de el. Cifra *nouă*.

— E un opt, Felix! l-a repezit tata. Opt!

L-am văzut pe Felix uitându-se lung și nedumerit la tort și am simțit un acces de milă față de el. Cum să învețe ceva, cu niște părinți duși ca ai noștri?

— E un nouă, Felix, i-am șoptit la ureche. Tata glumește.

— Crezi că am 39 de ani? (Mama s-a uitat la tata.) *Arăt* a 39 de ani? Asta-i părerea ta?

Și-a turtit fața cu mâinile, uitându-se la el furioasă.

— Asta-i față de 39 de ani? Asta vrei să-mi spui?!

Cred că tata făcea mai bine dacă arunca tortul.

***

Ca urmare, în seara asta tata o scoate pe mama în oraș, de ziua ei – lucru de care îți poți da seama după norii de parfum ce se lasă în jos dintr-odată de la etaj. Mama nu e tocmai subtilă când iese în oraș. După cum ne spune mereu, viața ei socială e practic inexistentă de când are trei copii, așa că, atunci când iese, compensează cu parfum, dermatograf, fixativ și tocuri. Când coboară scările bălăbănindu-se văd o mică pată de bronz fals pe dosul brațului ei, dar n-o să-i spun. Nu de ziua ei.

— Te descurci, scumpa mea? (Pune mâinile pe umerii mei și mă privește cu neliniște.) Ai numerele noastre de telefon. Dacă apare vreo problemă, indiferent care, îi spui lui Frank să sune imediat.

Mama știe că nu sunt prea strălucită cu telefoanele. De aceea e Frank pe postul oficial de dădacă, nu eu.

— O să fiu bine, mamă.

— Sigur că da! spune ea, dar nu-și ia mâinile de pe umerii mei. Nu te obosi, scumpo. Culcă-te devreme.

— Așa o să fac, îi promit.

— Iar Frank... (Ridică ochii când el apare cu pași mari în hol.) Tu vei face doar teme. Pentru că iau *ăsta* cu mine.

Flutură triumfătoare un cablu de alimentare și Frank icnește.

— Mi-ai...?

— Deconectat computerul? Da, tinere, l-am deconectat. Nu vreau să știu computerul acela mergând nici măcar o nanosecundă. Dacă-ți termini temele, poți să te uiți la TV sau să citești o carte. Citește niște Dickens!

— *Dickens*, repetă Frank de parcă ar fi înjurat.

— Da, Dickens! De ce nu? La vârsta ta, eu...

— Știu, o întrerupe Frank. Te-ai dus să-l vezi pe Dickens în concert. Și a fost supertare.

Mama își dă ochii peste cap.

— Foarte amuzant!

— Așa, unde-i sărbătorita?

Tata coboară scările în grabă, aducând cu el un nor de aftershave. Ce-i cu părinții și excesul de parfum?

— Voi sunteți OK? (Se uită la mine și la Frank.) Că noi vom fi doar la colțul străzii.

Părinții mei *nu pot* să iasă din casă. Mama trebuie să mai vadă o dată ce face Felix, tata își amintește că a lăsat aspersorul pornit în grădină, iar mama vrea să se convingă că DVD-recorderul ei Sky+ înregistrează *EastEnders*[1].

Într-un final, îi scoatem cu binișorul din casă și ne uităm unul la altul.

— Într-o oră sunt înapoi! prezice Frank și pleacă spre camera de joacă.

Îl urmez, pentru că nu prea am altceva de făcut. Poate o să citesc noul lui roman de Scott Pilgrim. El se duce la masa cu computerul, răscolește prin geanta de școală și scoate un

1. Serial melodramatic produs de BBC începând cu anul 1985.

cablu de alimentare. Bagă computerul în priză, îi dă drumul și apare o partidă de *LOC*.

— Știai că mama o să-ți ia cablul? îl întreb impresionată.

— Nu e prima oară. Am vreo cinci.

Ochii lui devin sticloși când începe să joace și știu că n-are rost să-i vorbesc. Mă uit după Scott Pilgrim, îl găsesc sub un pachet uriaș de chipsuri Hula Hoops, gol, și mă ghemuiesc pe canapea ca să-l citesc.

Parcă doar câteva clipe mai târziu, ridic privirea și o văd pe mama la ușă, cu pantofii ei cu toc. *Asta* cum s-a întâmplat? Mă uit la ea, dezorientată.

— Mamă! N-ați plecat în oraș?

— M-am întors după telefon. (Tonul ei e dulce și totodată răuprevestitor.) Frank? Ce faci?

Dumnezeule! Frank. Frank! Întorc iute capul, cuprinsă de neliniște. Frank continuă să miște mouse-ul, cu căștile pe urechi.

— Frank! se răstește mama.

El ridică privirea.

— Da?

— Ce faci? întreabă mama pe același ton dulce și răuprevestitor.

— Laborator de limbi, răspunde Frank fără cea mai mică ezitare.

— Ce fel de laborator? spune mama, părând prinsă pe picior greșit.

— Tema la franceză. E un program de testare a vocabularului. A trebuit să caut un cablu de alimentare vechi pentru asta. M-am gândit că n-o să te superi.

Îi arată monitorul, pe ecranul căruia văd cuvântul *armoire* plutind cu niște litere mari, roșii, urmat de *dulap*, cu albastru.

Mamă! Trebuie că s-a mișcat repede ca să le pună pe ecran.

De fapt, dacă joci *LOC, chiar* îți îmbunătățești timpul de reacție. E o chestie reală.

— Ai lucrat tot timpul la franceză?

Mama se uită la mine iscoditor și eu îmi feresc privirea. De data asta nu mă bag. Spun sincer:

— Eu am citit Scott Pilgrim.

Mama își îndreaptă iar atenția spre Frank.

— Frank, mă minți?

— Să te mint?! repetă el, atins în amorul propriu.

— Nu-mi veni cu din astea! Îmi spui cu mâna pe inimă că ți-ai făcut doar temele și nimic altceva?

Frank se mulțumește să se uite la ea fix, câteva clipe. Apoi clatină din cap, cu o figură tristă.

— Voi, adulții... Credeți că adolescenții mint. Presupuneți că adolescenții mint. Ăsta e punctul de plecare. E infinit de deprimant.

— Eu nu presupun nimic... începe mama, dar el o întrerupe.

— Ba da! Voi toți faceți niște presupuneri facile, bătătoare la ochi, *leneșe* cum că oricine are mai puțin de optsprezece ani e o ființă subumană patologică și necinstită, fără pic de integritate. Dar suntem oameni, exact ca voi, iar voi nu păreți să pricepeți asta! (Brusc, a devenit înflăcărat.) Mamă, nu poți să crezi, măcar o dată, că fiul tău ar putea să procedeze cum e corect? Nu poți, măcar o dată, să-mi acorzi un strop de încredere? Uite, dacă vrei să închid computerul și să *nu-mi* fac tema la franceză, foarte bine. Îi zic mâine profesorului.

Mama pare impresionată de micul discurs al lui Frank. De fapt, pare chiar liniștită.

— N-am spus că minți! Doar că... Uite, dacă-ți faci tema la franceză, foarte bine. Ne vedem mai târziu.

Străbate holul, țăcănind din tocuri și, după câteva clipe, auzim cum se închide ușa de la intrare.

— Ești cu capul! remarc fără să-mi iau ochii de pe carte.

Frank nu răspunde. E deja absorbit iar de joc. Dau pagina, ascult mormăielile lui și mă întreb dacă să merg să-mi fac o ciocolată caldă, când, brusc, în geam se aud niște bubuituri formidabile, din afară.

— FRAAAAAANK!!!

Sar ca arsă și simt că încep să mă hiperventilez. Mama e la geam și se holbează înăuntru, cu fața ca a unui demon monstruos. N-am văzut-o niciodată atât de furioasă.

— Chris! răcnește ea acum. HAI ÎNCOACE! L-AM PRINS ÎN FLAGRANT!

Dar cum a ajuns acolo? Ferestrele camerei de joacă sunt, pe dinafară, la aproape doi metri de pământ.

Arunc o privire spre Frank. Pare sincer speriat. A închis *LOC*, dar ea l-a văzut. Ar fi fost imposibil să nu-l vadă.

— Ai pus-o, îi spun.

— *Rahat!* se strâmbă Frank. Nu pot să cred că m-a *spionat*.

— Chris! țipă mama. Ajutor! Am... Aaaa!

Fața ei dispare de la geam și se aude un *trosc* răsunător.

Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Sar în picioare și mă duc fuga la ușa din spate. Fereastra camerei de joacă dă spre grădină; când ies, n-o văd pe mama nicăieri. Văd doar căsuța de jucărie a lui Felix, trasă sub fereastra camerei de joacă. Dar acoperișul pare să se fi rupt și...

Nu.

Imposibil.

Prin el ies picioarele mamei, cu pantofii cu toc.

Frank apare pe treptele din spate și vede la ce mă uit. Își acoperă gura cu palma; eu îi dau un ghiont.

— Ține-ți gura! Poate a pățit ceva! Mamă, ești teafără? strig, ducându-mă repede la căsuța de jucărie.

Tata sosește la fața locului.

— Anne! Ce s-a întâmplat? Ce făceai?

— Mă uitam pe geam, se aude înăbușit vocea mamei. *Scoate-mă* de-aici! M-am înțepenit de tot.

— Mamă, credeam că e un exemplu prost pentru Felix să stăm pe căsuța de jucărie, spune Frank pe un ton prietenos.

Aud un zgomot de aer tras în piept cu furie.

— Fir-ai tu...

În momentul ăsta e bine, probabil, că vocea mamei e înăbușită.

Eu, tata și Frank trebuie să ne unim forțele ca s-o scoatem din căsuța de jucărie și nu pot spune că asta îi îmbunătățește dispoziția. Își netezește părul, tremurând de mânie.

— Așa, tinere, îi spune ea lui Frank, care se uită în pământ cu o privire ursuză. Acum chiar ai încurcat-o rău! Începând din clipa asta, nu mai ai voie să joci jocuri pe computer... cât timp crezi, Chris?

— O zi, răspunde tata ferm, tocmai când mama spune „Două luni".

— Chris! *O zi?!* exclamă ea.

— Păi nu știu! spune tata defensiv. Nu mă pune să răspund pe nepregătite.

Mama și tata se trag la o parte și încep să șușotească, pe când Frank și cu mine așteptăm stingheriți. Presupun că aș putea să intru în casă, dar vreau să văd ce iese.

Totuși, e penibil să fim siliți să stăm așa, în timp ce ei șoptesc chestii gen „Să transmitem clar mesajul" și „Să simtă".

Când o să fiu părinte, jur, o să stabilesc *întâi* pedeapsa.

Într-un final, tata vine spre noi.

— OK. Zece zile. Fără computer, fără telefon, nimic.

— Zece zile? spune Frank, fixându-l pe tata cu privirea lui raza-morții, te-rog-mori-acum. E *de-a dreptul* exagerat!

— Nu e, replică mama întinzând mâna. Telefonul, te rog.

— Dar ce fac cu coechipierii mei? Nu pot să-i las baltă așa! Îmi tot servești rahaturi gen „spiritul de echipă" și „toți trag împreună" și acum să sparg echipa?

— Ce coechipieri? (Mama pare nedumerită.) Te referi la echipa de cros?

— Coechipierii mei de la *LOC*! protestează Frank. Exersăm pentru campionat, cum ți-am zis de un miliard de ori.

— Campionatul unui *joc pe computer*? întreabă mama cu un dispreț absolut.

— Campionatul internațional *LOC*! Premiul e de șase milioane de dolari! De aceea vine Linus mereu pe la mine! Lui ce-i spun?

— Spune-i că ești ocupat, replică mama succint. De fapt, aș prefera să nu mai vină Linus pe la tine. Cred că ar trebui să-ți găsești prieteni cu interese mai diversificate. Plus că a supărat-o pe Audrey.

Frank pare gata să explodeze.

— Linus e prietenul meu! Nu le poți da interdicție prietenilor mei, ce naiba!

OK, „naiba" a fost o greșeală. O văd pe mama îndreptându-și spatele, ca o cobră gata de atac.

— Frank, te rog să nu înjuri, spune ea pe un ton glacial. Și ba da, pot. E casa mea. Eu stabilesc cine intră și cine iese din ea. Știi că Audrey a avut o criză când a fost el aici?

— N-o să mai aibă alte crize, replică imediat Frank. Audrey se obișnuiește cu Linus, nu-i așa, Audrey?

— Linus e în regulă, spun cu voce pierită.

— Mai discutăm, zice mama, aruncându-i lui Frank altă privire de gheață. Deocamdată, pot avea încredere în tine că-ți continui în seara asta temele și că nu mai scoți alt cablu de alimentare sau trebuie să-mi anulez cina de ziua mea – pe care tata și cu mine am așteptat-o cu nerăbdare toată luna și

care a fost deja distrusă pe jumătate? (Își privește picioarele.) Ciorapii mei sunt distruși *complet*.

Când pune problema așa, chiar te simți vinovat. Eu mă simt prost și n-am făcut nimic; mă aștept ca Frank să se simtă și mai rău. Deși cu el nu știi niciodată.

— Îmi pare rău, mormăie el într-un final.

Privim în tăcere cum mama și tata ocolesc casa, spre aleea de acces. Auzim portierele mașinii trântindu-se și ei pleacă iar.

— Zece zile, rostește Frank într-un târziu, închizând ochii.

— Puteau fi două luni, îi spun încercând să-l fac să se simtă mai bine, dar îmi dau seama că am spus ceva penibil și enervant. Vreau să zic... îmi pare rău. E nașpa.

— Da.

Intrăm în casă; eu mă îndrept spre bucătărie. Pun ceainicul pe foc ca să-mi fac ciocolată caldă, când îl aud pe Frank la ușă:

— Auzi, Audrey, *trebuie* să te obișnuiești cu Linus.

— O!

Simt un mic fior ciudat. Numele e de vină. *Linus*. El are efectul ăsta asupra mea.

— Trebuie să vină la mine. Are nevoie de un loc în care să exerseze.

— Dar mama nu te lasă să joci.

— Doar zece zile. (Flutură mâna, nerăbdător.) După care trebuie să băgăm ore de exercițiu, nu glumă! Se apropie partidele de calificare.

— Aha, fac eu, punând cu lingura pudră de ciocolată caldă în cană.

— Așa că n-ai voie să te apuce frica atunci când îl vezi. Adică nu să nu te „apuce frica", se corectează el văzându-mi mutra. Să ai o criză. Mă rog. Știu că e foarte grav. Știu că e o boală, bla, bla, *știu* toate astea.

Frank a fost târât de vreo două ori la un grup de terapie de familie. A fost chiar dulce acolo. Mi-a spus niște lucruri drăguțe. Și a mai spus lucruri drăguțe despre mine și despre cele întâmplate și...

În fine.

— Ideea e că Linus trebuie să vină aici, fără ca mama să se ia de mine, spune Frank. Așa că trebuie să fii în stare să te uiți la el fără să fugi sau altceva. Bine?

Tăcere. Torn apă clocotită în cană și mă uit cum pudra formează un vârtej, transformându-se dintr-un nimic prăfos în sublima ciocolată caldă, în câteva secunde. Pentru transformare e nevoie de un singur element în plus. Mă gândesc la asta de fiecare dată când fac ciocolată caldă.

Ceea ce, apropo, nu e bine. Gândesc prea mult. Muuuuult prea mult. Toți au căzut de acord în privința asta.

— Măcar încearcă, spune Frank. Te rog.

— Bine, răspund ridicând din umeri și iau o înghițitură de ciocolată caldă.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INTERIOR. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Mama, tata şi Frank stau la masă, la micul dejun. Mama citeşte *Daily Mail*. Tata e pe BlackBerry.

Camera video focalizează pe Frank. Pare pus pe harţă şi stă îmbufnat.

MAMA
Ia spune, Frank, ce faci azi după şcoală?

Frank nu răspunde.

MAMA
Frank?

Frank tace.

MAMA
FRANK?

Îi face semn tatei pe sub masă, cu piciorul. Tata ridică ochii, nedumerit.

MAMA
CHRIS!

Face semn cu capul spre Frank, cu subînţeles. Tata se prinde.

TATA
Frank, nu fi aşa de nepoliticos! Suntem o familie. Comunicăm. Răspunde-i mamei tale!

FRANK
(în dă ochii peste cap)
Nu ştiu ce fac după şcoală. Nu joc jocuri pe computer, asta-i clar.

MAMA
Păi vreau să-ţi faci un inventar la tricouri. Nu ştiu ce se întâmplă cu ele. Chris, putem face un inventar şi la ale tale.

Tata lucrează pe BlackBerry.

MAMA
CHRIS? CHRIS?

Tata e prea absorbit ca să audă.

FRANK
Tată? Familie? Comunicare? Familie?

Flutură mâna în dreptul feţei tatei şi tata ridică ochii, în sfârşit. Se uită la Frank, nedumerit.

TATA
Nu, NU poţi să ieşi diseară. Eşti pedepsit şi nu ieşi din casă, tinere.

Se uită la feţele noastre perplexe. Îşi dă seama că n-a nimerit-o.

TATA
Adică… pune vasele în maşina de spălat!
(Mai încearcă o dată.)
Adică pune-ţi rufele murdare în coşul care trebuie!
(renunţă)
Fă ce zice maică-ta.

În seara următoare, Frank apare la ușa bârlogului meu și spune fără nici un preambul:

— Îl aduc pe Linus aici, ca să te salute.

— Aha, fac eu, încercând să par relaxată și detașată. Bine.

Relaxată și detașată? Ce glumă! Tot corpul mi-e deja încordat. Respirația mi s-a iuțit. Panica îmi străbate corpul ca un fulger. Îmi pierd controlul. Aud vocea doamnei doctor Sarah și încerc să evoc prezența ei liniștitoare.

Acceptă ceea ce simți.

Acceptă-ți creierul de șopârlă.

Liniștește-ți creierul de șopârlă.

Afurisitul meu de creier de șopârlă!

Treaba cu creierul, pe care poate că n-o știi, e că nu-i o simplă minge de gelatină. E împărțit în bucăți și unele bucăți sunt grozave, iar altele nu fac decât să ocupe spațiul degeaba. După umila mea părere.

Una de care m-aș putea lipsi fără regret e creierul de șopârlă. Sau „amigdala", cum i se spune în cărți. De fiecare dată când încremenești de spaimă, înseamnă că creierul de șopârlă a preluat conducerea. Se cheamă creier de șopârlă pentru că-l aveam cu toții chiar și pe vremea când eram șopârle, pe cât se pare. E preistoric. Și foarte greu de controlat. Adică OK, toate părțile creierului sunt greu de controlat, dar creierul de șopârlă e cel mai greu. În esență, el îi spune corpului ce să facă, prin semnale chimice și electrice. Nu așteaptă dovezi și nu gândește, ci are doar instincte. Creierul de șopârlă nu-i *deloc* rațional și nici rezonabil; vrea să facă un singur lucru: să te apere. Luptă, fugă, încremenire.

Prin urmare, pot să-mi spun, rațional, că va fi în regulă să vorbesc cu Linus în aceeași cameră etc. Nici o grijă. Care-i problema? O conversație. Ce poate fi periculos într-o conversație?

Dar tâmpitul de creier de șopârlă o ține pe-a lui: *Alarmă! Pericol! Fugi! Panichează-te! Panichează-te!* Are o voce puternică și convingătoare. Iar corpul meu tinde să-l asculte pe *el*, nu pe mine. Asta-i partea naspa.

Toți mușchii mei sunt încordați. Privirea îmi rătăcește de colo-colo, speriată. Dacă m-ai vedea acum, ai crede că-n cameră e un balaur. Creierul meu de șopârlă e hiperactiv. Și, cu toate că-mi spun înnebunită să *ignor* tâmpitul creier de șopârlă, e cam greu când o reptilă preistorică face tărăboi în capul tău, răcnind *Fugi!*.

— A venit Linus, aud vocea lui Frank, întrerupându-mi gândurile. Vă las împreună.

Până să apuc să evadez, iată-l la ușă. Același păr șaten, același zâmbet plăcut. Mă simt cumva ruptă de realitate. Nu aud decât propriu-mi creier repetând: *Nu fugi, nu fugi, nu fugi!*

— Bună! spune el.

— Bună! reușesc să răspund.

Ideea de a mă întoarce cu fața spre el sau de a-l privi pare o imposibilitate, așa că mă întorc cu spatele. Imediat. Cu ochii pironiți în colțul camerei.

— Ești OK?

Linus înaintează câțiva pași în cameră și se oprește.

— Minunat.

— Nu arăți chiar minunat, replică el cu curaj.

— Nu. Păi...

Mă întrerup, încercând să găsesc o explicație care să nu includă cuvintele *bizar* sau *dusă cu pluta*. Într-un final, spun:

— Uneori am prea multă adrenalină în corp. E o chestie. Respir prea repede, treburi dintr-astea.

— A, bine.

Simt că dă din cap aprobator, deși, evident, nu mă pot *uita* la el, așa că nu pot fi sigură.

Simplul fapt de a rămâne aici în loc să fug îmi dă sentimentul că sunt călare pe un taur, la rodeo. Presupune un efort major. Îmi frâng mâinile. Simt o dorință dureroasă de a-mi înșfăca tricoul și de a începe să-l sfâșii în bucățele, numai că i-am jurat doamnei doctor Sarah că voi *înceta* cu sfâșiatul hainelor. Așa că n-o să-mi sfâșii tricoul. Deși m-ar face să mă simt mult mai bine; deși degetele mele mor de dorința de a-și găsi un loc ferit.

— Asta ar trebui să ne predea la biologie, spune Linus. E mult mai interesant decât ciclul vieții la amibă. Pot să stau jos? întreabă el stingherit.

— Sigur.

Se așază pe marginea canapelei, abia atingând-o, iar eu – nu mă pot abține – mă trag puțin mai încolo.

— Are legătură cu tot ce... s-a întâmplat?

— Da, puțin, încuviințez. Deci știi despre treaba aia.

— Am auzit niște chestii. Știi, toată lumea vorbea despre asta.

Simt cum mi se face greață. De câte ori mi-a spus doamna doctor Sarah „Audrey, nu vorbește toată lumea despre tine"? Ei bine, s-a înșelat.

— Freya Hill s-a mutat la școala verișoarei mele, continuă el. Nu știu ce s-a întâmplat cu Izzy Lawton sau cu Tasha Collins.

Mă crispez auzind numele.

— Nu prea vreau să vorbesc despre asta.

— A! În regulă. Mi se pare normal.

Șovăie puțin, apoi remarcă:

— Deci porți adesea ochelari negri.

Urmează o tăcere pe care simt că așteaptă s-o umplu eu.

Și, de fapt, de ce să *nu*-i spun? Dacă n-o fac eu, o va face probabil Frank.

— Mi-e greu să mă uit la cineva, recunosc. Chiar și cu familia mea. E prea... nu știu. Prea mult.

— Aha. (Digeră câteva clipe informația.) Poți să comunici în vreun fel? Corespondezi prin e-mail?

— Nu. (Înghit în sec în timp ce un fior îmi străbate corpul.) În momentul de față nu corespondez prin e-mail.

— Dar scrii bilete.

— Da, scriu bilete.

Câteva clipe e liniște, apoi o foaie de hârtie apare lângă mine, pe canapea. Pe ea e scris un singur cuvânt.

Bună!

Zâmbesc și iau un pix.

Bună!

Trimit hârtia înapoi, la celălalt capăt al canapelei. Reapare imediat și uite-așa conversăm, schimbând replici, numai pe hârtie.

E mai ușor așa decât să vorbim?

Puțin.

Scuze că am menționat ochelarii negri. Punct sensibil.

Nu-i nimic.

Îmi amintesc ochii tăi, de dinainte.

De dinainte?

Am venit o dată la Frank.
Ți-am remarcat atunci ochii.
Sunt albaștri, nu?

Nu-mi vine să cred că mi-a reținut culoarea ochilor.

Da. Ai memorie bună.

Îmi pare rău că trebuie să treci prin toate astea.

Și mie.

N-o să dureze o veșnicie. O să stai pe întuneric atât cât e nevoie și pe urmă o să ieși.

Mă uit lung la ceea ce a scris, puțin uimită. Pare atât de sigur!

Așa crezi?

Mătușa mea cultivă o rubarbă specială, într-un șopron fără lumină. O ține toată iarna în beznă și căldură și o culege la lumina lumânării. E delicioasă! Și, apropo, mătușa o vinde pe o avere.

Cum adică, sunt o rubarbă?

De ce nu? Dacă rubarba are nevoie de timp la întuneric, poate și tu ai.

Sunt o RUBARBĂ?!

Urmează o pauză lungă, apoi hârtia se întoarce sub nasul meu. A făcut un desen, o tijă de rubarbă cu ochelari negri. Nu pot să nu pufnesc în râs.

— Acum ar trebui să plec.

Se ridică în picioare.

— Bine. Mi-a făcut plăcere să... știi tu. Să vorbim.

— Și mie. Pa! Pe curând!

Ridic o mână, cu fața îndreptată hotărât spre perete, dorindu-mi cu disperare să mă pot întoarce spre el, spunându-mi să mă întorc – dar nereușind.

Se vorbește despre „limbajul corpului", de parcă ar fi identic pentru toți. Însă fiecare are dialectul lui. Pentru mine, de pildă, în momentul ăsta, răsucirea imediată a corpului și privirea ațintită rigid la colțul camerei înseamnă „te plac". Pentru că n-am fugit să mă încui în baie.

Sper doar că el își dă seama.

La următoarea ședință cu doamna doctor Sarah, se uită la documentarul filmat până acum și-și face însemnări.

Mama a venit la ședință, cum face din când în când, și comentează întruna: „Nu înțeleg CE purtam în ziua aceea... Doamnă doctor Sarah, vă rog să nu credeți că-n bucătăria noastră e așa dezordine de obicei... Audrey, pentru Dumnezeu, de ce ai filmat mormanul de gunoi?", până când doamna doctor Sarah îi cere politicos să tacă. La sfârșit, se lasă pe speteaza fotoliului și-mi zâmbește.

— Mi-a plăcut! Ai fost o „muscă pe perete" pricepută, Audrey. Acum vreau ca musca să bâzâie puțin prin cameră. Ia interviuri membrilor familiei tale. Poate chiar și câtorva oameni din afară. Forțează-te puțin.

Auzind de *oameni din afară*, mă încordez toată.

— Care oameni din afară?

— Oricine. Omul care aduce laptele. Sau poate una dintre vechile tale prietene de la școală.

O spune degajat, de parcă n-ar ști că „vechile mele prietene de la școală" sunt un punct sensibil. În primul rând, care „vechi prietene de la școală"? N-au fost prea multe din capul locului și nu m-am văzut cu nici una de când am plecat de la Stokeland.

Natalie mi-era cea mai bună prietenă. Mi-a trimis o scrisoare după ce am plecat de la școală, mama ei a trimis flori și știu că amândouă o sună din când în când pe mama. Numai că nu pot să răspund. Nu mă pot vedea cu ea. Nu pot da ochii cu ea. Și nu ajută deloc că mama o învinuiește într-un fel pe Natalie pentru cele întâmplate. Sau cel puțin consideră că

Natalie a fost „culpabilă" pentru că „n-a acționat mai din timp". Ceea ce e foarte nedrept. Nimic n-a fost din vina lui Natalie.

Mă rog, da, Natalie ar fi putut să spună ceva. Poate că, așa, profesorii m-ar fi crezut mai devreme. Dar știi ceva? Natalie era paralizată de stres. Acum o înțeleg. Zău că da.

— Așadar, Audrey, vei face asta?

Doamna doctor Sarah are un stil de a te presa până când accepți să faci ceva, apoi notează acel lucru ca pe o temă pentru acasă și nu te poți preface că nu există.

— O să încerc.

— Bun! Trebuie să începi să-ți lărgești orizontul. Când suferim îndelung de anxietate, avem tendința de a deveni obsedați de noi înșine. N-o lua ca pe un lucru rău, adaugă ea. E un simplu adevăr. Ajungi să crezi că lumea întreagă se gândește permanent la tine. Ajungi să crezi că lumea te judecă și vorbește despre tine.

Profit de ocazie să-i dovedesc că se înșală.

— Chiar *vorbesc* toți despre mine. Mi-a spus Linus. Deci...

Doamna doctor Sarah ridică ochii de pe însemnări și se uită la mine cu privirea aceea caldă, netulburată.

— Cine e Linus?

— Un băiat. Un prieten al fratelui meu.

Doamna doctor Sarah își consultă însemnările din urmă.

— Linus a fost cel care a venit mai demult în vizită? Când te-ai aflat în dificultate?

— Da. De fapt, Linus e OK. Am vorbit.

Pe obrajii mei se ivește o vagă nuanță rozalie. Dacă doamna doctor Sarah o observă, nu spune nimic.

— E dependent de jocuri pe calculator, ca Frank, intervine mama. Doamnă doctor Sarah, *ce* mă fac cu fiul meu? Oare ar trebui să-l aduc să-l vedeți? Ce e de făcut?

— Propun ca azi să ne concentrăm asupra lui Audrey, spune doamna doctor Sarah. Mă puteți consulta cu altă ocazie în privința lui Frank, dacă considerați că ar fi util. Să revenim la ce te preocupă, Audrey.

Îmi zâmbește, punând-o pe mama pe liber într-un mod cât se poate de eficient.

Văd că mama se zbârlește și știu că-n mașină, în drum spre casă, o s-o foarfece puțin pe doamna doctor Sarah. Mama și doamna doctor Sarah au o relație ciudată. Mama o adoră, ca noi toți, dar cred că-i poartă și puțină pică. Cred că se pregătește în secret pentru momentul în care doamna doctor Sarah spune *Ei bine, Audrey, bineînțeles că totul e din vina părinților tăi.*

Ceea ce doamna doctor Sarah n-a zis niciodată, bineînțeles. Și nici nu va zice.

— Adevărul e, Audrey, spune doamna doctor Sarah, că da, oamenii vor vorbi probabil despre tine o părticică din timp. Sunt sigură că pacienții mei vorbesc despre mine și sunt sigură că nu întotdeauna măgulitor. Dar se plictisesc și trec la alt subiect. Îți vine să crezi asta?

— Nu, spun cu sinceritate și ea dă din cap aprobator.

— Cu cât interacționezi mai mult cu lumea din afară, cu atât vei reuși mai bine să reduci sonorul acelor griji. Vei vedea că sunt neîntemeiate. Vei vedea că lumea e foarte ocupată și variată și că majoritatea oamenilor au o stabilitate a atenției demnă de un țânțar. Au uitat deja ce s-a întâmplat. Nu se gândesc la asta. De la incidentul tău s-au mai produs alte cinci evenimente senzaționale. Nu?

Ridic din umeri șovăitoare.

— Dar ție ți-e greu s-o crezi cât ești captivă în lumea ta restrânsă. Și din motivul ăsta aș vrea să începi să ieși din casă.

— Poftim?! (Ridic bărbia cu o mișcare smucită, de groază.) Unde?

— Pe strada principală din cartierul tău?

— Nu. Nu pot.

Doar ideea în sine îmi face pieptul să tresalte brusc, dar doamna doctor Sarah îl ignoră.

— Am discutat despre terapia prin expunere. Poți începe cu o ieșire foarte scurtă. Un minut, două. Însă, Audrey, trebuie să te expui treptat la lume. Altfel, există pericolul de a deveni cu adevărat captivă.

— Dar... (Înghit în sec, incapabilă să vorbesc cum trebuie.) Dar...

În fața ochilor îmi joacă pete negre. Cabinetul doamnei doctor Sarah a fost întotdeauna un spațiu ocrotitor, însă acum am senzația că mă aruncă într-o groapă de foc.

— Fetele acelea ar putea să fie oriunde, spune mama, luându-mă de mână protector. Dacă dă peste una dintre ele? Știți, două au rămas la școala din zonă. E revoltător! Ar fi trebuit să fie trimise departe. Și când spun „departe", înțeleg *foarte departe*.

Doamna doctor Sarah se concentrează doar la mine.

— Știu că e greu. Nu-ți sugerez să ieși singură. Dar cred că e timpul, Audrey. Cred că poți s-o faci. Să-i spunem Proiectul Starbucks.

Starbucks?! *Glumește*?!

Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Sângele îmi pulsează de panică. Nu pot să merg la Starbucks. *Nu pot.*

— Audrey, ești o fată curajoasă și puternică, spune doamna doctor Sarah, parcă citindu-mi gândurile, și-mi dă un șervețel. Trebuie să începi să-ți impui niște eforturi. Da, poți.

Nu, nu pot.

***

A doua zi stau în pat douăsprezece ore încheiate. Simplul gând la Starbucks m-a împins la vale într-un tunel al fricii, până la locul cel negru. Chiar și aerul pare abraziv. Fiecare zgomot mă face să tresar. Nu pot să deschid ochii.

Mama îmi aduce supă, se așază pe patul meu și-mi mângâie mâna.

— E prea devreme, spune ea. Prea devreme. Pe doctorii ăștia îi ia valul. O să ajungi și acolo, când vei considera că e momentul.

Când va fi momentul, îmi spun după plecarea ei. Ce înseamnă asta? Care e momentul lui Audrey? Deocamdată îmi dă senzația unei pendule cu mișcare încetinită. Se mișcă spasmodic încoace și-ncolo, încoace și-ncolo, dar ceasul nu ticăie. Nu ajung nicăieri.

Au trecut trei zile, întunericul s-a risipit, am coborât din pat și mă cert cu Frank.

— Cerealele Shreddies erau ale mele! Mănânc întotdeauna Shreddies. Doar știi!

— Ba nu, i-o întorc, ca să fiu enervantă. Uneori mănânci clătite.

Frank pare gata de combustie spontană.

— Mănânc clătite *când face mama clătite*! Când nu face, mănânc Shreddies. În fiecare dimineață, de cinci ani. Zece ani. Iar tu te apuci și termini pachetul!

— Mănâncă musli.

— *Musli*?! (Ideea pare să-l șocheze atât de tare, că-mi vine să râd.) Ce, stafide și alte rahaturi?

— E ceva sănătos.

— Nici măcar nu-ți plac Shreddies, spune el acuzator. Nu-i așa? Le-ai luat numai ca să mă oftici!

— Nu-s rele, spun eu ridicând din umeri. Dar nu la fel de bune ca musli.

— Mă dau bătut! exclamă Frank punându-și capul pe brațe. Chiar *ții* să-mi faci viața praf. (Îmi aruncă o privire posomorâtă.) Te preferam zăcând în pat.

— Eu te preferam lipit de computer, i-o întorc. Erai o pacoste mult mai mică atunci când nu te vedeam deloc.

— Frank!

Mama năvălește în bucătărie cu Felix în brațe și pare șocată văzându-l pe Frank prăbușit pe masă.

— Dragule, ai pățit ceva?

— Shreddies! țipă Felix, de cum îmi vede castronul. Vreau Shreddies! Te rog, adaugă el mieros, alunecând din brațele mamei. Te rog, îmi dai?

— Poftim, spun punând castronul în fața lui Felix. Trebuia doar să mă rogi frumos, îl informez pe Frank. Încearcă să înveți de la fratele tău.

Frank nici nu se clintește. Mama vine și-l înghiontește.

— Frank? Scumpule? Mă auzi?

— N-am nimic. (Ridică în sfârșit capul, arătându-și fața trasă și palidă.) Sunt obosit.

Acum, că mă uit la el, văd că are într-adevăr cearcăne.

— Cred că am exagerat, spune el cu glas pierit. Cu temele și restul.

— Dormi bine? întreabă mama privindu-l îngrijorată. Voi, adolescenții, aveți nevoie de somn. Ar trebui să dormiți paisprezece ore pe noapte.

— *Paisprezece ore?!*

Ne holbăm amândoi la ea.

— Mamă, nici oamenii în comă nu dorm paisprezece ore pe noapte! spune Frank.

— Atunci zece ore, se corectează ea. Aproximativ. O să mă documentez. Iei vitamine?

Mama începe să scoată la nimereală din dulap flacoane cu vitamine. Pentru adolescenți, pentru copii, pentru femei, pentru sistemul osos... E o glumă. Nici unul dintre noi nu ia vreodată vitamine.

— Poftim!

Trânțește vreo zece capsule în fața lui Frank și altă grămadă în fața mea.

— Felix, dragule, vino să iei niște magneziu!

— Nu vreau neziu! țipă el și se ascunde sub masa din bucătărie. Nu neziu!

Își acoperă gura cu palmele.

— Of, pentru Dumnezeu!

Mama înghite ea pastila de magneziu și-și pulverizează pe piele ceva care se cheamă „Piele mai frumoasă" și care stă de trei ani în dulapul din bucătărie, știu precis.

— Îți trebuie niște fier, îi mai spune ea lui Frank. Și să te culci devreme în seara asta. Am un DVD pentru diseară, la care ne putem uita toți și, după aceea, mergem direct la culcare.

— Sună superdistractiv, comentează Frank cu privirea pierdută într-un punct oarecare.

— E un film clasic, adaugă mama. Dickens.

— Dickens. Sigur. (Frank ridică din umeri, spunând parcă: *Cui îi pasă?*)

— Măcar te-am dezlipit de afurisitele alea de jocuri pe computer! zice mama, un pic cam prea veselă. Acum vezi că n-ai *nevoie* să le joci, nu? Abia dacă ai băgat de seamă.

— Abia am băgat de seamă? repetă Frank, ridicându-și în sfârșit ochii ca s-o privească. Abia am băgat de seamă? Glumești? *Abia am băgat de seamă?*

— Păi doar nu numeri zilele până când...

Mama se întrerupe brusc când Frank își ridică mâneca și-și dezvelește ceasul digital.

— Șaizeci și una de ore, treizeci și patru de minute și douăzeci și șapte de secunde până când expiră interdicția, spune el pe un ton inexpresiv. Nu socotesc doar eu, ci și toți prietenii mei. Așa că da, mamă, am „băgat de seamă".

Frank știe să fie sarcastic când vrea. Văd cum apar pe obrajii mamei două pete roșii.

— Mă rog, nu-mi pasă! se răstește ea. Diseară ne uităm cu toții la *Marile speranțe*, ca o familie ce suntem, și, poate

nu crezi, Frank, dar o să fii uimit. Voi, copiii, credeți că le știți pe toate, dar Dickens a fost unul dintre cei mai mari povestitori din toate timpurile, iar filmul ăsta o să te lase mască.

Mama iese cu pași mari, apăsați, iar Frank se lățește din nou, și mai tare, pe masa din bucătărie.

— Ce norocoasă ești! mormăie el ca pentru sine. Nu te bate nimeni la cap. Poți să faci ce naiba vrei.

— Nu pot să fac ce naiba vreau! replic defensiv. Trebuie să fac tot timpul documentarul ăla. Și acum cică trebuie să merg la Starbucks!

— De ce Starbucks?

— Nu știu. Terapie Starbucks. Mă rog...

— Aha, face Frank cu o lipsă de interes supremă, dar apoi, brusc, se ridică. Hei, poți să-i zici terapeutei tale că te vindeci dacă participi anul ăsta la Expoziția europeană de jocuri pe calculator, la München, și că trebuie să-ți iei fratele cu tine?

— Nu.

— Pfffmfff...

Frank se prăbușește iar pe masă. Mama are dreptate, chiar arată ca bătut. Îi dau ultimele resturi de Shreddies, pe care le-a abandonat Felix.

— Poți să le mănânci tu.

— Da, sigur! Shreddies la mâna a treia, pline de balele lui Felix. Mersi, Audrey!

Îmi aruncă o privire ucigătoare. După câteva clipe ia o lingură și începe să înfulece.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video face turul camerei de zi. E semi-întuneric. Mama se uită captivată la televizor. Tata butonează pe ascuns pe BlackBerry. Frank se uită ţintă la tavan.

Muzica de la televizor răsună în toată încăperea. Camera video se îndreaptă spre ecranul televizorului. Scrisul, alb pe negru, spune „Sfârşit".

MAMA

Poftim! Nu-i aşa că a fost extraordinar? N-a fost cea mai captivantă poveste?

FRANK

A fost OK.

MAMA

„OK"? Scumpule, a fost DICKENS.

FRANK

(răbdător)

Da. A fost Dickens şi a fost OK.

MAMA

A fost mult mai bun decât unul dintre jocurile tale găunoase pe computer, trebuie să recunoşti.

FRANK

Nu, n-a fost.

MAMA
Bineînțeles că a fost!

FRANK
N-a fost.

MAMA
(răbufnește)
Vrei să-mi spui că jocurile tale ridicole pe computer sunt mai bune decât o poveste clasică de Dickens? Uită-te la personaje! Uită-te la Magwitch! Magwitch e unic!

FRANK
(deloc impresionat)
Da, există un personaj gen Magwitch și în LOC. Numai că are o istorie mai interesantă decât personajul lui Dickens. E tot fost deținut, dar poate să-l ajute pe oricare concurent.

AUDREY (DIN OFF)
Îți dă puteri.

FRANK
Numai că, pentru asta, concurentul trebuie să ia asupra lui una dintre infracțiunile personajului și să suporte pedeapsa…

AUDREY (DIN OFF)
Exact. Așa că trebuie să alegi ce fel de putere vrei. Și…

FRANK
Ține-ți gura, Aud! Eu explic. Atâta doar că nu știi ce pedeapsă primești până nu se face alegerea. Așa că riști, numai că, pe măsură ce joci, te poți descurca tot mai bine. E grozav!

Mama se uită de la Frank la Audrey şi iar la Frank, perplexă de-a binelea.

MAMA
OK, pentru mine n-are nici o noimă. Zero. Ce fel de putere? Ce-i asta?

FRANK
Ai afla dacă ai juca.

AUDREY (DIN OFF)
Magwitch e un personaj fantastic.

MAMA
Exact! Mulţumesc.

O scurtă tăcere.

MAMA
Magwitch al lui Dickens sau Magwitch din *LOC*?

AUDREY (DIN OFF)
Magwitch din *LOC*, bineînţeles.

FRANK
Cel al lui Dickens e un pic cam…

MAMA
(tăios)
Cum? Ce nu-i bine la Magwitch al lui Dickens? Ce poate să nu fie bine la unul dintre cele mai reuşite personaje literare din vremurile noastre?

FRANK
E mai puţin interesant.

AUDREY (DIN OFF)
Exact.

FRANK
Bidimensional.

AUDREY (DIN OFF)
Nu FACE nimic.

FRANK
(pe un ton prietenos)
Fără supărare. Sunt sigur că Dickens a fost un tip grozav.

MAMA
(se adresează lui tata)
Tu îi auzi?

Mama e ofticată pe noi de la Dickensgate[1] încoace. Azi ne-a pus să ne facem ordine în camere, ceea ce nu se întâmplă aproape niciodată, și a găsit în camera lui Frank un cheeseburger – de aici a ieșit tot tărăboiul.

Nu mă refer la o cutie de la cheeseburger, ci la un cheeseburger propriu-zis. Frank luase două înghițituri din el, îl pusese înapoi în cutie și-l lăsase pe jos cu niște săptămâni în urmă. Era îngropat sub un morman de echipament sportiv ce duhnea. Ciudat e că cheeseburgerul n-a făcut mucegai. Parcă s-a fosilizat. Arăta scârbos.

Mama s-a apucat de cea mai lungă predică despre șobolani, paraziți și igienă, dar Frank i-a făcut semn cu mâna, zicând:

— Nu mai pot sta, mamă. Linus poate să apară în orice minut. Ne spui mereu că trebuie să fim politicoși cu musafirii și să-i întâmpinăm la ușă.

S-a repezit pe scări în jos și eu am simțit un mic fior în stomac.

Iar Linus! Nu credeam că-l vom vedea prea des pe Linus cât Frank are interdicție la computere.

Evident, mama credea același lucru, fiindcă a părut puțin luată prin surprindere. A strigat de sus:

— Știe de interdicția ta la computere, da?

— Sigur că știe, a răspuns Frank iritat, adăugând însă când a ajuns în hol: Dar Linus poate să joace *LOC* pe computerul meu cât e la noi, nu?

---

1. Aluzie la Watergate, un bine-cunoscut scandal politic ce a avut loc în Statele Unite în anii 1970 (n. red.).

Mama a părut cam încurcată. A deschis gura, dar nu s-a auzit nimic. Câteva clipe mai târziu a pornit spre dormitorul ei, spunând:

— Chris? Chris, tu ce părere ai?

Asta s-a întâmplat acum vreo zece minute. Știu că Linus e la noi, pentru că l-am auzit sosind acum câteva minute. S-a dus cu Frank direct în camera de joacă și bănuiesc că au dat imediat drumul la *LOC*. Între timp, i-am auzit pe mama și tata discutând în dormitorul lor.

— E vorba de principiu! repeta mama întruna. Trebuie să învețe!

Cred că tata era pe frecvența cu „Sunt copii, e ceva inofensiv", mama, pe frecvența cu „Ecranele sunt foarte dăunătoare și-mi strică băiatul" și nu reușeau să cadă de acord, așa că, după o vreme, m-am plictisit să-i ascult. Am coborât și am intrat în bârlog, unde mă aflu și acum, așteptând.

Nu, nu așteptând.

Adică, într-un fel, așteptând.

Pun un episod vechi din *How I Met Your Mother*[1] și încerc să nu calculez cât durează o partidă de *LOC* și dacă Linus va veni sau nu să mă salute când termină. Până și gândul la el îmi dă mici junghiuri. Junghiuri plăcute. Cred.

Nu că *ar fi obligat* să mă salute. Probabil că e ultimul lucru pe care vrea să-l facă. De ce ar vrea?

Numai că a zis „Pe curând". De ce să spună „Pe curând", dacă plănuia să mă ignore tot restul vieții?

Mi-am împreunat mâinile; încerc să le descleștez. N-o să vină. E aici pentru Frank, nu pentru mine. Trebuie să-mi iau gândul de la asta. Dau mai tare sonorul la *How I Met Your*

1. Serial de comedie american.

Mother și răsfoiesc și un exemplar din *Closer*[1], pentru orice eventualitate, când Felix vine spre canapea ca o rachetă.

— Hârtia asta de buzunar e pentru tine! mă anunță, întinzându-mi o foaie A4.

Bună, Rubarbă!

A desenat iar rubarba cu ochelari negri și simt cum gura mea se deschide într-un zâmbet.

Bună, Felie de Portocală!

Sunt jalnică la desen, dar reușesc cumva să fac o față cu păr și o felie de portocală drept gură. Îl trimit pe Felix la trap cu hârtia și aștept.

După câteva clipe îi aud pe mama și tata coborând scările și un tămbălău în camera de joacă. Brusc, vocea lui Frank răsună în toată casa.

— Ești ABSURDĂ!

— TE ROG, NU STRIGA LA MINE ÎN FAȚA PRIETENILOR TĂI! țipă și mama.

Mi-am acoperit instinctiv urechile cu mâinile și mă întreb dacă să evadez sau nu sus, în camera mea, când aud un zgomot la ușă. Ridic privirea – e el. Linus.

Fără să-mi dau seama, m-am și repezit în cel mai îndepărtat colț al canapelei.

Creier de șopârlă tâmpit, idiot!

Fixez peretele cu privirea și mormăi:

— Bună!

— Bună, Rubarbă! Ce-i chestia asta cu „felia de portocală"?

---

1. Revistă de divertisment despre celebrități.

— A! (Nu-mi pot reține un surâs slab și pumnii mei se descleștează un picuț.) Mi se pare că zâmbetul tău seamănă cu o felie de portocală.

— Mama spune că e ca o semilună.

— Ei, vezi!

Înaintează puțin în cameră. Nu mă uit într-acolo, dar radarul meu e în alertă maximă la orice mișcare, cât de mică. Dacă-ți petreci cea mai mare parte din timp cu spatele la oameni, ajungi să știi ce fac fără să ai nevoie să vezi.

— Deci... nu joci? (Vocea mea sună puțin răgușită.)

— Mama ta mi-a interzis. S-a cam înfuriat. Frank mă ajuta să joc și ea s-a apucat să spună că el are interdicție și asta include statul cu prietenii și datul indicațiilor.

— Aha, zic dând din cap. Îmi închipui. Părinții tăi se stresează la fel de mult cu jocurile pe calculator?

— Nu prea, răspunde Linus. Se stresează mai mult cu bunica mea. Locuiește cu noi și e nebună de-a binelea. Adică...

Se oprește brusc și urmează o tăcere apăsătoare. După vreo trei secunde, îmi dau seama de ce.

Asta crede și despre mine, mă izbește cu o bufnitură oribilă, iar apoi: *Bineînțeles că asta crede.*

Tăcerea devine și mai neplăcută. Simt cuvântul *nebună* plutind prin aer, asemenea cuvintelor din programul lui Frank de vocabular francez.

Nebună.

Fou.

Am învățat asta la franceză, înainte să renunț la școală. *Folie.* Asta înseamnă nebunie, nu? Numai că sună ca o formă șic de nebunie. Ca nebunia cu ruj roșu și tricou în dungi bleumarin cu alb.

— Îmi pare rău, spune Linus.

— Nu-ți cere scuze! răspund aproape agresiv. N-ai zis nimic.

E adevărat. N-a zis nimic. S-a oprit la jumătatea propoziției.

Numai că oprirea la jumătatea propoziției e cel mai neplăcut lucru pe care-l pot face oamenii. E absolut pasiv-agresiv, pentru că nu poți să te legi de ceva spus de ei. Trebuie să te legi de *ceea ce crezi că voiau să spună.*

Iar ei neagă că asta intenționau.

Regina opririlor la jumătatea propoziției e mama. E expertă. Câteva exemple recente, fără o ordine anume:

1.

MAMA: Știi, chiar cred că așa-zisa ta prietenă Natalie putea să...

Oprire la jumătatea propoziției.

EU: Să ce? Să împiedice tot ce s-a întâmplat? Deci e vina ei? Putem pune totul în cârca lui Natalie Dexter?

MAMA: Nu exagera, Audrey. Nu asta voiam să *spun.*

2.

MAMA: Ți-am cumpărat o soluție de curățare a feței. Uite, e o formulă specială pentru tenul adolescenților.

EU (citind eticheta): Pentru tenul cu probleme și coșuri. Crezi că am ten cu probleme?

MAMA: Sigur că nu, scumpo. Dar trebuie să recunoști că uneori e...

Oprire la jumătatea propoziției.

EU: Cum? Unsuros? Scârbos? Ar trebui să umblu cu un sac pe cap?

MAMA: Nu exagera, Audrey. Nu asta voiam să *spun.*

În fine, așa se face că sunt foarte obișnuită cu oprirea la jumătatea propoziției. Iar Linus tocmai s-a oprit chiar la mijlocul propoziției, și știu ce voia să spună. Voia să spună: *E nebună, cum și tu ești nebună.*

E dezgustat de mine. Știu. Trece pe-aici numai fiindcă îl distrează, ca un spectacol cu ciudați. Fata cu ochelarii negri – veniți, veniți s-o vedeți cum se ascunde în colț!

Tăcerea se prelungește la nesfârșit; cineva trebuie s-o rupă, așa că spun printre dinți:

— N-are nimic. Sunt nebună. Nu contează.

— Nu!

Linus pare realmente șocat. Șocat, rușinat, perplex. Parcă umilit. Ca și cum nu-i vine să creadă că am zis ce-am zis. (Mă înțelegi, deduc toate astea dintr-o singură silabă.)

— Nu ești deloc ca bunica mea, adaugă el cu un râs firav, de parcă ar savura o glumă numai de el știută. Dacă ai cunoaște-o, ai înțelege.

Vocea lui Linus e plăcută. Nu ca a lui Frank, care sună mai tot timpul aspră, zici că e un berbec de luptă. Linus râde iar și simt un vârtej de ușurare. Dacă râde, înseamnă că nu e dezgustat, nu?

— Bănuiesc că n-o să mai vin până nu expiră interdicția lui Frank.

— Aha.

— Mama ta consideră că am o influență nefastă.

— Mama consideră că *totul* are o influență nefastă, răspund dând ochii peste cap, chiar dacă el nu vede.

— Tu ieși vreodată din casă?

Nu s-a oprit la jumătatea propoziției, dar aerul pare tot încărcat. Cel puțin așa pare aerul din jurul meu. *Ieși vreodată?* Simt o nevoie acută să mă fac ghem și să închid ochii.

— Nu. Nu prea.

— Aha.

— Adică ar trebui să merg la Starbucks.

— Super! Când mergi?

— Nu merg. (O spun cam abrupt, fără să fi avut intenția.) E... Nu pot.

Iar tăcere. M-am depărtat și mai mult, adusă de spate. Îi simt întrebările străbătând tăcerea, asemenea unor noi cuvinte în vocabular: *De ce? Cum se face? Ce se întâmplă?*.

— Ar trebui să fac terapie prin expunere, mă grăbesc să adaug pe un ton jalnic. Știi, puțin câte puțin. Dar Starbucks nu e puțin. E ceva uriaș. Pur și simplu, nu pot. Așa că...

La fiecare nouă dezvăluire mă aștept să plece. Dar e tot aici.

— Ca la alergie! remarcă el, părând fascinat. Ești alergică la Starbucks!

— Cam așa ceva.

Conversația asta începe să-mi epuizeze creierul. Strâng în brațe o pernă, drept alinare; tendoanele îmi ies în evidență.

— Deci ești alergică la contactul vizual.

— Sunt alergică la toate contactele.

— Nu-i adevărat, replică el imediat. Nu ești alergică la contactul *între creiere*. Scrii bilete. Vorbești. Vrei în continuare să vorbești cu oamenii, atâta doar că nu poți. Așadar, corpul tău trebuie să-ți ajungă din urmă creierul.

Tac o vreme. Nimeni n-a mai formulat situația în felul ăsta.

— S-ar putea, spun în cele din urmă.

— Dar contactul între pantofi?

— Ce?!

— Contactul între pantofi!

— Ce-i contactul între *pantofi*?

Aș râde, numai că tâmpitul de creier de șopârlă a dezactivat deocamdată butonul râsului. Sunt prea înlemnită de încordare.

Viața-mi e datoare cu atâta râs! Uneori sper să acumulez un stoc imens de râsete ratate și, când îmi voi reveni, vor răbufni toate într-un acces gigantic, care să dureze douăzeci și patru de ore.

Linus s-a așezat pe canapea, la capătul opus celui ocupat de mine. Cu coada ochiului, îl văd întinzând un adidas murdar.

— Hai! mă îndeamnă el. Contact între pantofi. Hai să-l facem!

Nu mă pot mișca. Sunt un arici făcut ghem. Nu vreau să știu.

— Poți să-ți miști piciorul, spune Linus. Nu trebuie să te uiți la el. Mișcă-l și gata.

Vocea lui e stăruitoare. Nu pot să cred ce se întâmplă. Creierului de șopârlă nu-i place *deloc* treaba asta. Îmi spune să plonjez sub pătură. Să mă ascund. Să fug. Orice.

Îmi zic: *poate că, dacă nu reacționez, o să renunțe și putem uita de povestea asta.*

Dar secundele trec și el nu se clintește.

— Hai! îmi spune încurajator. Pun pariu că poți.

Acum aud în minte vocea doamnei doctor Sarah: *Trebuie să începi să-ți impui niște eforturi.*

Puțin câte puțin, îmi mișc piciorul pe covor, până când rama de cauciuc a adidasului meu atinge rama de cauciuc a adidasului lui. Restul corpului îmi rămâne întors în direcția opusă. Mă uit fix la stofa canapelei, cu tot creierul concentrat la centimetrul de laba piciorului aflat în contact cu al lui.

OK, știu că există două straturi de cauciuc de adidas între noi, știu că nu e absolut nimic erotic sau romantic sau mai știu eu cum – și, apropo, tot corpul meu a rămas întors ferm cu spatele spre el, de parcă n-aș suporta să-l văd. Totuși, pare într-un fel...

Eh.

Vezi cum m-am oprit la jumătatea propoziției? Și eu știu s-o fac. Când nu vreau neapărat să dezvălui *exact* gândul pe care-l am.

Simt că mi s-a tăiat respirația. Doar atât recunosc.

— Așa! exclamă el, părând mulțumit. Vezi?

Lui Linus nu pare să i se fi tăiat respirația. Pare doar interesat, ca și cum aș fi demonstrat un fapt despre care le va povesti acum prietenilor sau va scrie în blogul lui sau mai știu eu ce. Sare în picioare, spunând:

— Atunci ne mai vedem.

Cu asta, vraja s-a rupt.

— Da. Ne mai vedem.

— Mama ta o să mă gonească din casă imediat. Aș face bine să plec.

— Hm... Da.

Mă aplec, ghemuită, spre colțul canapelei, decisă să nu trădez că mi-aș dori, într-un fel, să mai rămână.

— A! Ăă... îngaim când el ajunge la ușă. Aș putea să-ți iau un interviu pentru documentarul meu.

— Da? (Face o pauză.) Ce-i asta?

— Trebuie să fac un documentar și mi s-a cerut să iau interviuri oamenilor care vin la noi, așa că...

— OK, super! Oricând vrei. Mă întorc după ce... știi tu. Când Frank are voie din nou să joace.

— Super.

Dispare, iar eu rămân o vreme nemișcată, întrebându-mă dacă o să mai vină sau o să-mi mai trimită bilete sau un mesaj prin Frank sau ceva.

Bineînțeles că n-o face.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video se apropie de uşa încăperii de lucru. Se strecoară înăuntru. Tata şade la birou. Are ochii închişi. Pe ecran e altă maşină Alfa Romeo.

AUDREY (DIN OFF)
Tată? Dormi?

Tata sare ca ars şi deschide ochii.

TATA
Sigur că nu dorm! Lucram doar. Făceam nişte treabă.

Mută mouse-ul şi face să dispară maşina Alfa Romeo.

AUDREY (DIN OFF)
Trebuie să-ţi iau interviu.

TATA
Grozav! Dă-i drumul!

Se roteşte cu scaunul, cu faţa spre camera video şi zâmbeşte larg, exagerat.

TATA
Viaţa şi epoca lui Chris Turner, contabilul starurilor.

AUDREY (DIN OFF)
Nu eşti asta.

Tata devine defensiv.

TATA
Bine, contabilul câtorva firme de mărime medie, una de mass-media. Primesc totuşi bilete la concerte.

AUDREY (DIN OFF)
Ştiu.

TATA
Şi i-aţi cunoscut toţi pe cei de la TOWIE, ţii minte? La evenimentul Children in Need.

AUDREY (DIN OFF)
E în regulă, tată, eu cred că ai un serviciu ca lumea.

TATA
Poţi să-mi pui întrebări despre canotaj. Am fost canotor în facultate.

Îşi încordează un biceps ca din întâmplare.

TATA
Încă mă ţin bine. Sau poţi să-mi pui întrebări despre trupa mea.

AUDREY (DIN OFF)
Aha. Da. The… Turtles?

TATA
The Moonlit Turtles. Moonlit. Ţi-am dat CD-ul, mai ţii minte?

AUDREY (DIN OFF)
Da! E grozav, tată.

Tata are o idee. Face semn spre camera video, aproape amuţit de entuziasm.

TATA
Ştiu! Vrei o coloană sonoră pentru filmul tău? Pot să ţi-o compun eu, fără costuri! Muzică originală, interpretată de Moonlit Turtles, una dintre cele mai bune trupe studenţeşti din anii 1990!

AUDREY (DIN OFF)
Clar.

(pauză)
Sau aş putea să-mi aleg singură muzica…

TATA
Nu! Draga mea, vreau să te AJUT! În felul ăsta, colaborăm. O să fie un proiect de familie. O să fie distractiv! Cumpăr programul şi editătm filmul împreună, poţi să-ţi alegi piesele preferate…

A deschis pe computer o listă cu melodii.

TATA
Hai să ascultăm chiar acum! Spune-mi care-i piesa ta preferată şi-i dăm drumul, ne jucăm puţin.

AUDREY (DIN OFF)
Piesa mea preferată din toate timpurile?

TATA
Nu! Piesa ta preferată de la Moonlit Turtles. Piesa ta preferată în care cântă bătrânul tău tată. Precis ai una, nu? O preferată?

Pauză lungă. Tata se uită la camera video, așteptând.

TATA
Mi-ai spus că ai ascultat CD-ul de nenumărate ori, pe iPod.

AUDREY (DIN OFF)
(repede)
Da, l-am ascultat! Tot timpul. Deci… Ăă… Piesa preferată. Sunt atâtea!
(pauză)
Cred că e cea… zgomotoasă.

TATA
Zgomotoasă?

AUDREY (DIN OFF)
Cea cu… ăă… tobele. E foarte bună.

Camera video începe să se retragă în timp ce o melodie heavy rock bubuie de răsună camera. Tata dă din cap în ritmul muzicii.

TATA
Asta?

AUDREY (DIN OFF)
Da! Exact! E grozavă! Foarte reușită. Tată, nu mai pot sta…

Camera video se retrage din încăpere.

AUDREY (DIN OFF)
O, Doamne!

În seara aceea, când mă culc, mă gândesc la Linus. Încerc să mă imaginez întâmpinându-l la ușa de la intrare când vine data viitoare. Cum fac alții. Oamenii normali. Cunosc scenariul:

— Bună, Linus!

— Bună, Audrey!

— Ce mai faci?

— Bine.

Poate dăm mâna. Poate ne îmbrățișăm. Cu siguranță ne zâmbim.

Pot găsi șaizeci și cinci de motive pentru care asta nu se va întâmpla prea curând. Dar ar putea, nu? Ar *putea*?

Doamna doctor Sarah spune că închipuirile pozitive sunt o armă incredibil de eficace în arsenalul nostru și că ar trebui să-mi imaginez scenarii de succes realiste și încurajatoare.

Necazul e că nu știu cât de realist e scenariul meu ideal.

OK, ba da, știu: deloc.

În scenariul ideal n-am creier de șopârlă. Totul e ușor. Pot să comunic ca oamenii normali. Am părul mai lung, haine mai cool și, în cea mai recentă fantezie a mea, Linus nici măcar nu era la ușa de la intrare, ci mă ducea la picnic, într-o pădure. Habar n-am de unde a apărut *asta*!

În fine. Interdicția expiră mâine. Linus va mai veni. Și vom vedea.

Numai că nu anticipasem apocalipsul, care s-a abătut asupra casei noastre azi-dimineață, la ora 3:43. Știu pentru că atât era când m-am trezit și m-am uitat la ceas cu ochii mijiți de somn, întrebându-mă dacă a izbucnit un incendiu. Auzeam un zgomot îndepărtat și ascuțit, ca un țipăt, care putea să fie o alarmă sau o sirenă; mi-am înșfăcat de pe jos halatul, mi-am vârât picioarele în papucii de casă îmblăniți și m-am întrebat, panicată: *Ce iau cu mine?*

Mi-am înhățat vechiul ursuleț de pluș roz și poza cu mine și bunica înainte de moartea ei și ajunsesem deja la jumătatea scărilor când mi-am dat seama că zgomotul nu e sirenă. Nici alarmă. Era mama. O auzeam în camera de joacă, țipând:

— Ce FACI?!

M-am repezit spre ușa respectivă și am simțit cum mi se înmoaie tot corpul, de uluire. Frank stătea la computer și juca *LOC*. La ora 3:43.

Evident, nu juca *LOC* în clipa aceea. Pusese pe pauză. Dar grafica era pe ecran, el avea căștile pe urechi și se uita la mama ca o vulpe încolțită.

— Ce FACI?! a răcnit mama iar, apoi s-a întors spre tata, care tocmai sosise și el în prag. Ce FACE? Frank, ce FACI?

Părinții au un stil de a pune întrebări tâmpite, la care răspunsul e evident...

Ieși cu bluza aceea?

Nu, am de gând s-o scot de pe mine imediat ce ies din casă.

Crezi că e o idee bună?

Nu, cred că-i o idee monumental de proastă, de aia fac ce fac.

Mă asculți?

Vocea ta are 100 de decibeli, nu prea am cum să n-o aud.

— Ce FACI?

Mama a continuat să țipe, iar tata i-a pus o mână pe braț.

— Anne... Anne, am o ședință la opt.

Mare greșeală. Mama s-a repezit la el de parcă *el* ar fi fost răufăcătorul.

— Nu-mi pasă de ședința ta de la opt! E *fiul* tău, Chris! Care ne minte! Joacă noaptea jocuri pe computer! Ce altceva mai face?

— N-am putut să dorm, a zis Frank. OK? Asta-i tot. N-am putut să dorm și mi-am zis că o să citesc, dar n-am găsit o carte, așa că m-am gândit să... știi, să mă relaxez.

— De când ești treaz? s-a răstit mama.

— De pe la două. (Frank s-a uitat la ea cu ochi rugători.) N-am putut să dorm. Cred că mă apucă insomniile.

Tata a căscat, iar mama l-a sfredelit cu privirea.

— Anne, putem discuta dimineață? a întrebat-o el. Insomnia lui Frank se va accentua dacă ne certăm acum. Te rog. Vrei să ne culcăm? (A căscat iar, cu părul ciufulit tot numai smocuri, ca al unui urs de pluș.) Te rog, da?

***

Asta s-a întâmplat azi-noapte. Iar azi n-am fost deloc Familia Fericită. Mama l-a interogat pe Frank la micul dejun: de câte ori s-a sculat noaptea ca să joace *LOC*? și: De când are insomnii? și: Nu înțelege că jocurile pe computer îi *dau* insomnii?

Frank n-a răspuns mai deloc. Era tras la față, palid și parcă nici nu era acolo. Cu cât mama îi dădea înainte cu ritmul

circadian și poluarea prin lumină artificială și „De ce nu bei Ovaltine înainte de culcare?", cu atât Frank se retrăgea mai tare în cochilia lui.

Nici nu știu ce-i Ovaltine! Mama pomenește mereu de asta când vorbește de somn, ca și cum ar fi o licoare magică, și spune „De ce n-o bem?", dar n-a cumpărat-o niciodată. Atunci cum s-o bem?

Pe urmă, Frank a plecat la școală, iar eu am citit *Urzeala tronurilor* toată dimineața, după care am adormit. După-amiază am filmat niște păsări în grădină. Presimt că nu e ceea ce vrea doamna doctor Sarah, dar e ceva pașnic. Sunt foarte drăgălașe. Vin să mănânce firimituri de pe măsuța pentru păsări și se bat între ele. Poate o să devin fotograf sau producător de film specializat în faună sau mai știu eu ce. Singurul dezavantaj e că încep să te doară genunchii de la statul pe vine. În plus, nu sunt sigură că se va uita cineva la o oră de imagini cu păsări care mănâncă firimituri.

Deci sunt ruptă de realitate și tresar surprinsă când aud o mașină intrând pe aleea casei. E prea devreme ca să fie tata; și atunci, cine e? Poate l-a luat cineva pe Frank de la liceu cu mașina. Se întâmplă câteodată.

Poate Linus.

Mă furișez cu prudență după un colț al casei și trag cu ochiul spre alee. Spre surprinderea mea, e tata. Coboară din mașină în costumul lui de serviciu, părând oarecum necăjit. În secunda următoare, ușa de la intrare s-a deschis și mama înaintează pe cărare, ca și cum l-ar fi așteptat.

— Chris! În sfârșit!

— Am plecat imediat ce am reușit să scap. Dar, să știi, am multe pe cap zilele astea... Chiar e atât de important?

— Da, este! E o situație de criză, Chris. O criză a fiului nostru. Și am nevoie de sprijinul tău!

OMG! Ce s-a întâmplat?

Mă furișez iar în grădină și mă îndrept fără zgomot spre bucătărie, de unde îi aud vorbind. Înaintez puțin și-i văd intrând în hol.

— Am dus computerul lui Frank la cursul meu de pilates, spune mama cu un aer mohorât.

— *Ce* ai făcut?! întreabă tata buimăcit. Anne, știu că vrei să-l ții pe Frank departe de el, dar nu ți se pare cam exagerat să faci asta?

Parcă îi și văd: mama intră clătinându-se în holul bisericii, cu computerul lui Frank în brațe. Sunt nevoită să-mi pun mâna la gură ca să nu râd. O să ia de-acum computerul lui Frank cu ea peste tot? Ca pe un animal de companie?

— Nu înțelegi! se răstește mama. L-am dus ca să se uite Arjun la el.

— Arjun? repetă tata, mai nedumerit ca oricând.

— Arjun e în grupul meu de pilates. Face programe pentru calculator și lucrează de acasă. L-am întrebat: „Arjun, poți să-ți dai seama, din computerul ăsta, cât de des s-a jucat fiul meu în ultima săptămână?".

— Aha, face tata, privind-o cu prudență. Și și-a dat seama Arjun?

— O, da, și-a dat seama, răspunde mama pe un ton rău prevestitor. Și-a dat seama prea bine.

Tăcere. Văd că tata se retrage instinctiv, dar nu reușește să fugă înainte să-l izbească tsunamiul sonor.

— În fiecare noapte! ÎN FIECARE NOAPTE! Începe la ora două și se deconectează la șase! Îți vine să crezi?!

— Glumești! spune tata, părând sincer șocat. Ești sigură?

— Întreabă-l pe Arjun. (Mama îi întinde telefonul.) Întreabă-l! Lucrează ca liber-profesionist pentru Google. Știe ce spune.

— Aha. Nu, e în regulă. Nu-i nevoie să vorbesc cu Arjun. (Tata se așază pe trepte.) Iisuse! În fiecare noapte?

— Se furișează. Ne minte. E dependent! Știam eu! *Știam!*

— Bine. Atunci asta e, are interdicție pe viață.

— Pe viață, aprobă mama.

— Până devine adult.

— Cel puțin, spune mama. Cel puțin. Știi, Alison din grupul meu de lectură n-are nici măcar televizor în casă. Zice că ecranele sunt țigările vremurilor noastre. Sunt nocive și ne vom da seama cât de mult rău fac abia când va fi prea târziu.

— Da, face tata cu un aer neliniștit. Nu sunt sigur că trebuie să mergem chiar atât de departe, ce zici?

— Poate că ar trebui! strigă mama agitată. Știi, Chris, poate că greșim foarte tare! Poate ar trebui să revenim la lucrurile simple. Jocuri de cărți. Plimbări în familie. Conversații.

— Ăă... bine.

— Și cărți! Ce s-a întâmplat cu cărțile? Asta ar trebui să facem! Să citim lista scurtă de nominalizări la Premiul Booker! Nu să ne uităm atâta la televizorul ăsta nociv și lipsit de substanță și să jucăm jocuri video care secătuiesc creierul! Ce facem, Chris? Ce *facem*?

— Absolut, aprobă cu înflăcărare tata, dând din cap. Nu, sunt întru totul de acord. Întru totul.

După o scurtă pauză, adaugă:

— Și *Downton*[1]?

— O, păi *Downton*... (Mama pare prinsă pe picior greșit.) Asta e altceva. E... știi, istorie.

— Și *The Killing*[2]?

---

1. *Downton Abbey*, serial TV britanic, cronica unei familii de aristocrați de la începutul secolului XX.
2. Serial TV polițist american.

Părinții mei sunt dependenți de *The Killing*. Se îndoapă cu câte patru episoade odată și la urmă spun: „Încă unul? Numai unul!".

— Mă refer la *copii*, spune mama în cele din urmă. Vorbesc despre *generația viitoare*. Ei ar trebui să citească.

— A, bun! respiră ușurat tata. Pentru că, indiferent de ce fac în viața asta, știu sigur că termin *The Killing*.

— Glumești? Trebuie să terminăm *The Killing*! aprobă mama. Am putea să vedem un episod diseară.

— Am putea să vedem două.

— După ce vorbim cu Frank.

— O, Doamne! exclamă tata, scărpinându-se în cap. Simt nevoia să beau ceva.

***

După aceea, în casă e liniște o vreme. E calmul de dinaintea furtunii. Felix vine acasă de la un grup de joacă, unde au făcut pizza, scoate la iveală cea mai dezgustătoare chestie imaginabilă cu brânză și roșii și o pune pe mama s-o încălzească în cuptor. După care refuză s-o mănânce.

După care refuză să mănânce orice altceva, pentru că vrea să mănânce pizza făcută de el, *deși refuză s-o mănânce*. Știu. Logica unui puști de patru ani e mai mult decât bizară.

— Vreau să mănânc pizza MEA! se văicărește el întruna.

Mama îi spune:

— Păi atunci mănânc-o! Poftim.

— Nuuu! țipă el, privind-o printre lacrimi. Nuuuu! Nu aceea! Nu ACEEA!

Până la urmă o mătură cu totul de pe masă și, când o vede căzând pe jos, devine prea mult pentru el. Îl apucă un plâns cu hohote isterice, făcând-o pe mama să spună mânioasă:

— Probabil că i-au dat să bea Fruit Shoots!

Apoi îl ia pe sus să-i facă baie. (Jumătate de oră mai târziu e curat, pufos și zâmbitor și mănâncă sendvișuri. Băile sunt ca Valiumul pentru puștii de patru ani.)

Mi se încredințează misiunea de a avea grijă ca Felix să mănânce și cojile de pâine, așa că nu mă pot mișca de la masa din bucătărie. Mă gândisem că poate reușesc să ajung prima la Frank și să-l avertizez. Dar probabil că oricum nu mi-ar fi mers, pentru că mama e ca o santinelă drogată cu *speed*[1]. Iese în hol din cinci în cinci minute și deschide ușa de la intrare, iar o dată iese chiar în stradă și scrutează orizontul de jur împrejur, de parcă Frank ar putea-o păcăli venind dintr-o altă direcție. S-a ambalat rău pentru întâlnirea cu el. Tot spune în fața oglinzii din hol chestii de genul „*Înșelătoria* e mai rea decât orice altceva" și „Da, fac asta din dragoste. O să-mi mulțumești mai târziu. O să-mi mulțumești, tinere".

Tinere.

În timpul ăsta am stat la locul meu, deși abia aștept să-l întreb pe Frank dacă chiar se trezea la ora două dimineața și dacă Linus juca împreună cu el. Tocmai mănânc în secret vreo două coji de sendviș, în locul lui Felix, ca să meargă mai repede, când aud că mama scoate un strigăt. E afară, pe aleea casei și privește chiorâș strada.

— Chris! Chris! Vine!

Intră în casă cu pași mari, întorcând capul în toate părțile, în alertă maximă.

— Unde-i tatăl tău? Unde a dispărut?

— Nu știu. Nu l-am văzut.

---

1. Metamfetamină, denumită popular „meth" sau „speed" – drog psihostimulent care provoacă stări de euforie și excitație (n. red.).

OK. Mama e ciudată rău. Mă întreb dacă e cazul să-i spun să inspire cât numără până la patru și să expire cât numără până la șapte, dar cred că m-ar strânge de gât.

— Chris!

Iese din bucătărie în grabă. Înaintez puțin spre ușă, pe furiș, ca să văd holul. Ar trebui să merg să-mi iau camera video, numai că e sus și nu vreau să mă aventurez să traversez câmpul de luptă. Tata apare în ușa camerei lui de lucru, cu telefonul lui BlackBerry la ureche și face o mutră chinuită spre mama.

— Da, cifrele *au fost* neașteptate, spune el. Dar, dacă te uiți la pagina șase... *Scuze!* Îi șoptește mamei. *Două minute.*

— Grozav! se răstește ea când tata dispare din nou. S-a zis cu frontul comun! (Se uită pe fereastra din hol.) Bun, uite-l că vine. Acum e-acum!

Își ocupă poziția în hol, cu mâna în șold și ochii sfredelitori ațintiți asupra ușii. După zece secunde tensionate, ușa se deschide și-mi țin respirația. Frank intră degajat, exact ca de obicei, și se uită la mama fără prea mult interes. O văd cum își îndreaptă spatele și inspiră adânc.

— Bună, Frank! spune ea pe un ton de oțel, rece și dur, care-mi dă fiori, chiar dacă nu eu am încurcat-o.

Dar Frank are căștile în urechi, așa că presupun că n-a sesizat tonul de oțel.

— Bună! răspunde el și dă să treacă pe lângă ea.

Dar mama îl împunge cu degetul în umăr.

— Frank! (Îi face semn spre urechi.) Scoate-le!

Dând ochii peste cap, Frank își scoate căștile și se uită la ea.

— Ce e?

— Așa deci, spune mama pe un ton și mai rece, și mai dur.

— Ce?

— *Așa deci.*

Îmi dau seama că urmărește să-l facă să tremure de spaimă doar cu acele două silabe, numai că nu i-a prea ieșit. Frank pare doar nerăbdător.

— Așa deci? La ce te referi? Așa deci, ce?

— Te așteptam, Frank. Tata și cu mine. (Face un pas înainte, cu o privire ca laserul.) Te așteptam *de multișor*.

OMG! Îmi dau seama că imită un răufăcător din filmele cu Bond. Pariez că ar vrea să aibă o pisică albă pe care s-o mângâie.

— Ce caută calculatorul meu acolo? întreabă Frank observându-l brusc, cocoțat pe măsuța din hol, cu cablul de alimentare înfășurat în jurul ștecărului.

— Bună întrebare, răspunde mama pe un ton prietenos. Ai vrea să ne vorbești despre activitatea ta pe computer din ultima săptămână?

Umerii lui Frank se lasă în jos, de parcă ar spune: *Nu se poate, iar asta?!*

— Am jucat *LOC*, articulează el monoton. M-ai prins.

— Numai atunci, o dată?

Frank își lasă geanta de școală să lunece pe jos.

— Nu știu. Mă doare capul. Îmi trebuie un paracetamol.

— Și oare de ce te doare? se repede mama, pierzându-și brusc cumpătul. Oare nu pentru că săptămâna asta n-ai dormit deloc?

— Poftim?

Frank îi aruncă privirea lui specială, goală, „habar n-am despre ce vorbești", care e de fapt enervantă rău.

— Nu face pe neștiutorul cu mine! Să nu îndrăznești s-o faci pe neștiutorul! (Mama a început să respire foarte precipitat.) Prietenul meu Arjun s-a uitat azi la mașinăria ta. *Ce* poveste interesantă!

— Cine-i Arjun? se încruntă Frank.

— Un expert în computere, spune triumfător mama. Mi-a zis totul despre tine! Ai lăsat urme serioase, tinere. Știm totul!

Văd pe fața lui Frank o străfulgerare de panică.

— Mi-a citit *e-mailurile*?

— Nu, nu ți-a citit e-mailurile. (Mama pare interesată de subiect.) Ce-i în e-mailurile tale?

— Nimic, se grăbește Frank să spună, apoi se uită urât la ea. Iisuse! Nu pot să cred că mi-ai spart computerul!

— Ei bine, eu nu pot să cred că ne-ai mințit! Săptămâna asta te-ai sculat în fiecare noapte la ora două! Negi cumva?

Frank ridică din umeri, posomorât.

— Frank?

— Dacă o spune *Arjun*, înseamnă că e adevărat.

— Deci *e* adevărat! Frank, înțelegi cât de serioasă e treaba asta? *Înțelegi*? ÎNȚELEGI? zbiară ea brusc.

— Dar tu înțelegi cât de în serios iau *LOC*? zbiară și el. Dacă devin jucător profesionist? Ce-o să spui atunci?

— Nu se poate, iar asta?! (Mama închide ochii și-și masează tâmplele.) Cu cine ai jucat? Îi cunosc? E cazul să-i sun pe părinții lor?

— Mă îndoiesc, din moment ce locuiesc în Coreea, răspunde Frank sarcastic.

— În *Coreea*?! (Asta pare să fie ultima picătură care umple paharul mamei.) Bun, gata, Frank! Ai interdicție. Interdicție, interdicție, interdicție! Pentru totdeauna! Fără computere, fără ecrane, fără nimic!

— Bine, zice Frank fără vlagă.

— Înțelegi? (Îl privește cu privirea.) Ai interdicție.

— Am priceput. Am interdicție.

Urmează o tăcere. Mama pare nemulțumită. Se uită la Frank pe sub gene, de parcă ar vrea să mai audă ceva.

— Ai interdicție, încearcă ea din nou. La modul serios.

— Știu, spune Frank cu o răbdare studiată. Mi-ai spus.

— Nu reacționezi. De ce nu reacționezi?

— Dar *reacționez*, mamă. Am interdicție. Mă rog.

— Încui imediat computerul ăsta.

— Am înțeles.

Urmează altă tăcere bizară, încordată. Mama îl cercetează pe Frank cu atenție, de parcă ar căuta un răspuns. Dintr-odată, pe fața ei se luminează și mama inspiră adânc.

— Dumnezeule! Nu iei treaba asta în serios, nu? Crezi că o să găsești o soluție. Ce, plănuiești deja să te furișezi prin casă noaptea și să-ți găsești computerul?

— Nu.

Vocea lui Frank e tăioasă, ceea ce înseamnă *Da*.

— Plănuiești deja să forțezi încuietoarea?

— Nu.

— Crezi că ne poți învinge! (Mama a început să tremure.) Crezi că ne poți învinge, nu? Păi atunci *învinge asta*!

Înhață computerul, care e destul de voluminos, și pornește pe scări în sus, târând cablul după ea.

— O să dispară! Dispare! Vreau să nu-l mai văd în casă! Vreau să-l știu țăndări!

— Țăndări? întreabă Frank, revenit brusc la viață.

— Oricum ai interdicție, ce mai contează? îi aruncă mama peste umăr.

— Mamă, nu! spune Frank, panicat. Ce faci, mamă?

— *Rămâi acolo, tinere!*

Brusc, vocea mamei are cu totul altă tonalitate. Sună înfricoșător de-a binelea, ca pe vremea când eram mici. Frank se oprește, cu piciorul pe treaptă. Nu l-am văzut niciodată așa de îngrozit.

— Ce-o să facă? întreabă el pe un ton scăzut.

— Nu știu. Dar eu, una, n-aș merge sus.

— Dar ce *face*?

În clipa aceea, Felix apare țopăind în hol, venind din grădină, în halatul de casă.

— Știți ceva? spune el plin de bucurie. Mami *aruncă pe geam computerul*!

Nu-mi vine să cred că a făcut-o. Nu-mi vine să cred că într-adevăr a azvârlit computerul lui Frank pe geam.

N-a fost *chiar* așa de spectaculos pe cât putea să fie, pentru că dintr-odată a apucat-o grija pentru sănătate și siguranță, le-a strigat vecinilor să se ferească și apoi i-a zis tatei să mute mașina, dacă e chiar așa de îngrijorat.

În timpul ăsta, Frank trecea de la panică totală, cu bâlbâieli, la încercări de a fi tipul din filme care-l convinge pe terorist să nu detoneze bomba.

— Ascultă-mă, mamă! tot repeta el. Lasă computerul jos. Nu vrei să faci asta, mamă.

N-a mers. În principal fiindcă ea chiar *voia* s-o facă.

Computerul nu s-a făcut țăndări când l-a aruncat. A sărit de două ori și a aterizat pe o parte. De fapt, odată ajuns pe iarbă, nu părea aproape deloc distrus. Erau doar câteva cioburi de sticlă de la ecran, pe care tata le-a strâns imediat, pentru că Felix se joacă pe-afară desculț sau ceva.

Dar bănuiesc că pe dinăuntru e îndeajuns de stricat ca Frank să nu-l mai poată folosi. Arăta destul de trist zăcând în iarbă, plin de abțibilduri vechi cu *Minecraft*.

Toți s-au uitat lung la el o vreme, vreo doi oameni au făcut poze și apoi au pornit toți spre casă. Cu mâna pe inimă, pot spune că finalul a fost chiar dezamăgitor. Nu și pentru Frank. El e distrus. I-am zis că-mi pare rău în timp ce intram în casă, dar nici n-a fost capabil să răspundă.

Cred că e în stare de șoc. N-a scos aproape nici o vorbă toată seara. Mama are un aer mohorât-triumfător și cred că tata e ușurat că mașina n-a pățit nimic.

Şi cu toate că nu vreau să abordez subiectul ăsta, zău, mă întreb un lucru. Asta înseamnă că Linus n-o să mai vină pe la noi?

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Mama stă pe scaun în bucătărie, cu o ceaşcă de cafea şi se uită fix la camera video.

MAMA

Am procedat corect. Bine, a fost puţin cam exagerat. Dar câteodată trebuie să iei măsuri extreme care vor şoca pe toată lumea, iar după aceea îţi vor spune cu toţii: „Ce curajoasă şi prevăzătoare ai fost!".

Tăcere.

MAMA

Adică ŞTIU că am procedat corect. Da, situaţia e tensionată în momentul ăsta, dar o să se îmbunătăţească. Sigur că Frank n-a reacţionat bine, sigur că e furios - nici nu mă aşteptam la altceva.

Tăcere.

MAMA

Ei bine, nu mă aşteptam totuşi să fie chiar aşa de rău. Ca să fiu sinceră. Dar ieşim noi şi din asta.

Mama ridică ceaşca de cafea, apoi o lasă pe masă, fără să bea din ea.

MAMA

Chestia cu rolul de părinte, Audrey, e că nu-i deloc floare la ureche. Trebuie să faci alegeri dificile şi trebuie să le aplici până la capăt. Da, situaţia cu Frank îmi pare cam solicitantă în momentul de faţă. Dar ştii ceva? Într-o zi o să-mi mulţumească.

Tăcere.

MAMA

Mă rog, poate o să-mi mulţumească.

Tăcere.

MAMA

Bine, mulţumirile sunt improbabile. Dar ideea e că sunt mamă. Mamele nu fug când dau de greu.

Camera video se îndreaptă spre BlackBerry-ul mamei şi focalizează pe o căutare pe Google:

Evadări la spa pentru femei singure, accesul interzis copiilor

Mama acoperă ecranul repede cu mâna.

MAMA

N-ai văzut nimic.

Practic, Frank nu mai vorbește. Cu nimeni.

De fapt, chiar îmi place Frank cel tăcut. Casa e pașnică. Dar pe mama o stresează. A discutat cu un profesor de-al lui de la școală, care s-a dovedit, potrivit ei, „Inutil! Mai rău decât inutil! A zis că, după el, Frank pare «în regulă» și că ar trebui «să-l lăsăm în pace». «Să-l lăsăm în pace», îți vine să crezi?“ (Știu asta pentru că eram în dreptul camerei mamei în timp ce ea își vărsa năduful la tata.

În seara asta, Frank stă la masă și-și mănâncă enchilada fără să se uite la nimeni, privind drept în față, ca un zombi. Când mama sau tata îl întreabă ceva, cum ar fi „Ai multe teme?“ sau „Ce s-a întâmplat azi la școală?“, răspunde doar cu un „Mhm“ sau își dă ochii peste cap sau îi ignoră.

Nici eu nu mă simt domnișoara Vorbăreață în seara asta, așa că nu e cea mai însuflețită cină. De fapt, toți ridicăm ochii, ușurați, când Felix apare din camera de joacă, în pijamaua lui cu tractoare.

— Nu mi-am făcut tema pentru acasă! anunță el, părând îngrijorat. *Tema pentru acasă*, mami!

Are în mână un fel de dosar transparent, cu o foaie de hârtie înăuntru.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă mama.

— Temă pentru acasă? întreabă tata. La patru ani?

— Nu-i așa? E o nebunie, oftează mama.

Scoate foaia din dosar, o foaie mare, fotocopiată, cu titlul *De ce ne iubim*. Sub titlu, Felix a desenat ceea ce presupun că e familia noastră. Cel puțin există cinci siluete. Mama pare

gravidă, iar tata pare pitic. Eu am capul cât o gămălie de ac și douăzeci de degete foarte mari, circulare. Dar, în afară de asta, e destul de exact.

— „Completează caseta, cu ajutorul familiei tale", citește mama. „De exemplu, «Ne iubim pentru că ne ținem în brațe și ne dezmierdăm»." (Întinde mâna după un pix.) Bun, ce să scriu? Felix, ce iubești la familia noastră?

— Pizza, răspunde prompt Felix.

— Nu putem scrie „pizza".

— Pizza! țipă Felix pe un ton smiorcăit. Iubesc pizza!

— Nu pot să scriu „Ne iubim pentru pizza".

— După mine, e un răspuns bunicel, spune tata ridicând din umeri.

— Scriu eu, intervine Frank, înșfăcând foaia.

Ridicăm toți ochii, șocați. Frank a vorbit! El scoate din buzunar un marker Sharpie și scrie, citind totodată cu voce tare:

— „Ne iubim pentru că ne respectăm unii altora alegerile și înțelegem când o persoană are un hobby pe care-l îndrăgește și nu i-am distruge niciodată intenționat bunurile..." O, stai puțin!

— Frank, nu poți să scrii asta! intervine mama tăios.

E cam târziu s-o spună, din moment ce el a scris deja. Cu tuș permanent.

— Grozav! exclamă mama, uitându-se urât la Frank. Acum ai stricat foaia cu tema fratelui tău!

— Am spus adevărul, spune Frank, întorcându-i privirea urâtă. Nu poți accepta adevărul.

— *Oameni de onoare*[1], intervine prompt tata. Nu știam că l-ai văzut.

---

1. *A Few Good Men*, film american apărut în 1992, regizat de Rob Reiner, cu Jack Nicholson și Tom Cruise în rolurile principale (n. red.).

— YouTube.

Frank se ridică în picioare şi se duce spre maşina de spălat vase.

— Minunat! exclamă mama, părând complet scoasă din sărite. Acum nu putem trimite tema! Va trebui să scriu un mesaj în carnetul lui de comunicări. „Stimată doamnă Lacy, Din păcate, tema lui Felix a fost..." Ce?

— Roasă de şobolani, sugerez eu.

— „Inaplicabilă pentru familia Turner, întrucât membrii ei nu înţeleg conceptul de iubire dincolo de versiunea lor egoistă", vine dinspre chiuvetă vocea sonoră a lui Frank.

Pe când el iese din bucătărie, adus de spate, mama şi tata se uită unul la altul.

— Băiatului ăstuia îi trebuie un hobby, mormăie mama. Nu trebuia să-l lăsăm să renunţe la violoncel.

— Te rog, nu începe iar cu violoncelul! intervine tata, părând îngrijorat. Cred că a depăşit perioada cu violoncelul.

— Nu spun să cânte la violoncel! se răsteşte mama. Dar să facă ceva. Ce fac adolescenţii din ziua de azi?

— Tot felul de lucruri, răspunde tata ridicând din umeri. Obţin medalii olimpice, intră la Harvard, fac afaceri pe internet, joacă în filme cu vânzări record... (Se întrerupe; pare puţin deprimat.)

— Nu trebuie să câştige o medalie, zice mama cu fermitate. Are nevoie doar de o preocupare. Ce zici de chitară? (Se luminează la faţă.) Mai ştie să cânte? Ce-ar fi să faceţi o încercare în garaj?

— Am încercat o dată, spune tata strâmbându-se. Mai ţii minte? N-a fost un succes... dar mai putem încerca! se corectează el repede, văzând expresia mamei. Bună idee! O să cântăm împreună. Tatăl şi fiul. Cântăm câteva piese, bem nişte beri... adică nu beri, adaugă el repede când mama deschide gura. Fără beri.

— Şi ar trebui să lucreze ca voluntar! exclamă mama brusc, cu hotărâre. Da! *Asta* poate să facă Frank. Să lucreze ca voluntar.

***

În aceeaşi seară, mai târziu, stau în bucătărie şi mă joc cu play-backul camerei mele video, când Frank intră târşâindu-şi picioarele.

— A, bună! (Ridic capul, amintindu-mi ceva.) Auzi, ţie încă nu ţi-am luat interviu. Putem să-l facem?

— Nu vreau să mi se ia interviu.

Frank are aerul că urăşte tot şi pe toţi. E palid. Are ochii injectaţi. Arată *mai puţin* sănătos decât când se juca tot timpul pe calculator.

— Bine, spun ridicând din umeri.

Mă întind după un Dorito din bolul care a rămas pe masă. În seara asta am avut mâncare mexicană la cină, singurul prilej cu care mama cumpără chipsuri. De parcă dacă sunt Dorito şi le înmoi în sos guacamole nu mai sunt nesănătoase.

— Şi... (Încerc să vorbesc degajat.) Mă întrebam...

Vocea mă trădează. Nu sună deloc degajat, ci excesiv de tensionată. Pe de altă parte, nu cred că Frank e într-o dispoziţie în care să observe.

— Vine Linus pe la noi?

Cuvintele îmi ies la repezeală şi tonul meu numai degajat nu e, dar gata, am întrebat. Frank întoarce capul ca să-mi arunce o privire criminală.

— De ce să vină Linus la noi?

— Păi... pentru că... (Sunt încurcată.) V-aţi certat?

— Nu, nu ne-am certat. (Ochii lui sunt atât de mohorâţi şi de plini de furie, încât tresar.) Am fost scos din echipă.

Mă holbez la el, şocată.

— Scos din echipă?! Dar era echipa ta!

— Păi acum nu prea mai pot juca, nu-i așa?

Vocea lui e scăzută și gâtuită. Am un sentiment cumplit că-i vine să plângă. Nu l-am mai văzut pe Frank plângând de când avea vreo zece ani.

— Frank!

Îmi pare enorm de rău pentru el. De fapt, cred că s-ar putea să plâng eu în locul lui.

— I-ai spus mamei?

— Să-i spun mamei?! răbufnește el. De ce, ca să strige „Ura!"?

— N-ar face asta! spun, dar de fapt nu sunt sigură.

Treaba cu mama e că nu știe ce vorbește. N-o spun ca s-o critic. Dar nici un adult nu știe. Sunt absolut ignoranți, dar au controlul lucrurilor. E absurd. Părinții au controlul în toate privințele, cum ar fi *tehnologia din casă* și *timpul în fața ecranului* și *orele petrecute pe rețele de socializare*, dar când computerul lor nu merge bine, sunt ca niște bebeluși: „Ce s-a întâmplat cu documentul meu?", „Nu pot intra pe Facebook!", „Cum încarc o poză? Dublu click pe ce? Ce înseamnă asta?".

Și noi trebuie să le rezolvăm problema.

Așa că mama ar striga probabil „Ura!" dacă ar auzi că Frank nu mai e în echipă. Iar în secunda următoare ar spune: „Scumpule, ce-ar fi să-ți faci un hobby și să intri într-o echipă?".

— Îmi pare sincer rău, Frank.

El nu reacționează. Peste câteva clipe a ieșit din bucătărie, târșâindu-și picioarele, iar eu rămân singură, cu bolul cu Dorito.

— Deci lucrurile nu stau prea bine.

Doamna doctor Sarah pare la fel de calmă ca totdeauna.

— Sunt bine. Dar toți sunt stresați. Am stat mult în pat. Parcă aș fi tot timpul obosită, *ruptă*.

— Odihnește-te când ești obosită. Nu te împotrivi. Organismul tău se reface.

— Știu. (Oftez, cu picioarele ghemuite pe fotoliu.) Dar nu vreau să fiu obosită. Nu vreau să fiu copleșită. Vreau să mă fac bine.

Cuvintele ies înainte să apuc să gândesc și simt un mic val subit de adrenalină.

Când îi spun unele lucruri doamnei doctor Sarah, parcă le-aș auzi pentru prima oară și, brusc, devin reale. Cred că face niște vrăji. E ca o ghicitoare, numai că ghicește prezentul, nu viitorul. Lucrurile se schimbă în cabinetul ei. Nu știu cum, dar se schimbă.

— Mă bucur! spune ea. Bravo! Dar, Audrey, se pare că nu-ți dai seama de un lucru: *chiar* te faci bine.

— Ba nu.

Mă uit la ea supărată. Cum poate să spună asta?

— Ba da.

— Am stat în pat trei zile la rând!

— Nimeni n-a spus că vei merge pe un drum drept ca să te faci bine. Mai ții minte graficul nostru?

Se ridică și se duce la tabla ei de scris albă. Trasează două axe și o linie roșie care urcă în zigzag.

— Vei urca şi vei coborî. Dar progresul tău va fi în direcţia care trebuie. *Este* în direcţia care trebuie. Ai făcut cale lungă, Audrey. Mai ţii minte prima noastră întâlnire?

Ridic din umeri. Să fiu sinceră, de unele dintre şedinţele noastre îmi aduc aminte vag.

— Eu mi-o amintesc. Şi, crede-mă, sunt mulţumită de ceea ce văd în faţa mea azi.

— O!

Simt o mică scânteie de mândrie, ceea ce e jalnic. În fond, n-am *făcut* nimic.

— Cum merge filmul?

— Bine, spun dând din cap.

— Ai luat interviu cuiva din afara casei?

— Păi... încep eu şovăind. Încă nu. Nu tocmai.

Doamna doctor Sarah aşteaptă. Aşa face ea, ca un poliţist care aşteaptă să prindă un infractor. Şi de fiecare dată îmi spun că n-o să cedez prima, dar o fac întotdeauna.

— Bine, există un băiat, Linus, mă aud spunând.

— Da, ai pomenit de el, replică ea încuviinţând din cap.

— Înainte venea pe la noi, în vizită la Frank, şi urma să-i iau interviu. Numai că acum nu mai vine. Aşa că m-am gândit... adică...

Mă întrerup, nefiind sigură ce vreau să spun.

— Poate că ar trebui să-l inviți, spune doamna doctor Sarah, ca și cum n-ar fi mare scofală.

— Nu pot, spun automat.

— De ce nu?

— Pentru că...

Mă cufund în tăcere. Ea știe de ce. Nu e nevoie să rostesc cu glas tare.

— Hai să ne închipuim cel mai rău lucru care se poate întâmpla, zice doamna doctor Sarah pe un ton vesel. Îl inviți pe Linus la voi și el refuză. Ce simți în situația asta?

Un fior de neliniște îmi străbate șira spinării. Nu-mi mai place conversația. N-ar fi trebuit să aduc vorba de Linus.

— Ce simți în situația asta? insistă doamna doctor Sarah. Colaborează cu mine, Audrey! Linus tocmai a spus „Nu, nu vin la voi". Ce simți?

— Mor de rușine, spun nefericită. Mor. Simt că... o, Dumnezeule! Că sunt așa de *proastă*... (Fața mi se schimonosește de durere.)

— De ce proastă?

— Pentru că... *pentru că*!

Mă uit la ea aproape înfuriată. Uneori, doamna doctor Sarah e obtuză intenționat.

— Linus nu vrea să vină la voi.

Se ridică și scrie pe tablă:

Linus nu
vrea să vină.

Apoi desenează de la cuvintele astea o săgeată și scrie *Gândurile lui Linus*, într-un cerc.

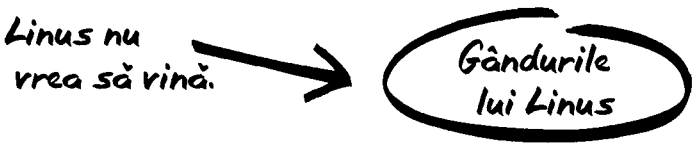

— De ce să te facă gândurile astea (bate cu degetul în tablă) să simți că ești proastă?

— Pentru că... (Mă chinui cu propriul raționament.) Pentru că n-ar fi trebuit să-l invit.

— De ce nu? mi-o întoarce ea. El refuză. Asta înseamnă doar că n-a avut chef să-i fie luat interviu sau că era ocupat sau că intenționează să accepte altă dată. Sau nenumărate alte lucruri. Nu are nici o legătură cu tine.

— Ba sigur că are! mă ia gura pe dinainte.

— Sigur? mă întreabă ea imediat. *Sigur?*

OK, am căzut în capcană. *Sigur* e genul de cuvânt care face nasul doamnei doctor Sarah să freamăte ca al unui rechin care simte mirosul sângelui. Asta și sintagma *trebuie neapărat.*

— Audrey, știi ce gândește Linus?

— Nu, spun șovăind.

— Nu pari prea sigură. Audrey, poți să ghicești ce e în capul oamenilor?

— Nu.

— Ești înzestrată cu superputeri? E ceva ce ar trebui să știu despre tine?

— Nu. (Ridic mâinile.) Bine. Înțeleg. Făceam presupuneri despre gândurile lui.

— Făceai presupuneri, aprobă ea. N-ai idee ce gândește Linus. Ar putea să fie de bine sau de rău. Cel mai probabil, nu e absolut nimic. E băiat. Ai face bine să te obișnuiești cu asta.

Amuzamentul îi accentuează ridurile de pe față.

— Da. (Știu că încearcă să mă facă să zâmbesc, dar sunt prea confuză.) Deci... ar trebui să-l invit?

— Cred că ar trebui.

Ia cârpa de șters tabla și șterge *Linus refuză să vină*, scriind în schimb:

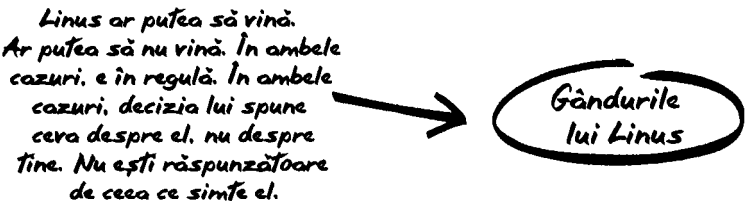
Linus ar putea să vină.
Ar putea să nu vină. În ambele cazuri, e în regulă. În ambele cazuri, decizia lui spune ceva despre el, nu despre tine. Nu ești răspunzătoare de ceea ce simte el.
Gândurile lui Linus

— OK? întreabă ea după ce-mi lasă răgaz să citesc.

— OK.

— Bun. Atunci invită-l. Să facem din asta tema ta pentru acasă. Să-l inviți pe Linus.

Primul pas e s-o prind pe mama în toane bune, ca să nu se piardă cu firea sau să nu reacționeze exagerat sau altceva asemănător. Aștept până când termină de văzut un episod din *MasterChef*, apoi mă așez ca din întâmplare pe brațul canapelei și spun:

— Mamă, aș vrea un telefon.

— Un telefon? (Își îndreaptă spatele, căscând ochii mari, cu gura deschisă.) Un *telefon*?

Dacă eu sunt regina reacțiilor exagerate, mama e împărăteasa.

— Ă, da. Un telefon. Dacă se poate.

— Pe cine vrei să suni? se interesează ea.

— Pe... Nu știu. Lume.

Știu că vocea îmi sună strident, dar ăsta e efectul pe care mama îl are asupra mea.

— Care lume?

— Lume! Ai nevoie de numele tuturor?

Tăcere. Știu ce gândește, pentru că la asta mă gândesc și eu. Ultimul meu telefon n-a fost tocmai un succes. Adică telefonul în sine era drăguț. Un Samsung. Dar a devenit ca o poartă. Un fel de poartă toxică spre... toate. Începeam să tremur de spaimă numai când auzeam bâzâitul unui SMS, darămite să-l mai și citesc. Nu știu ce s-a întâmplat cu telefonul. A scăpat tata de el.

Dar asta a fost atunci.

Asta a fost atunci.

— Audrey...

Mama pare încordată și regret că i-am stricat seara plăcută cu *MasterChef* și *Grand Designs*[1] sau mai știu eu ce.

— Totul o să fie bine, o liniștesc.

— Vrei s-o suni pe Natalie? Nu?

Numele *Natalie* mă face să mă crispez puțin. Nu sunt sigură că sunt pregătită să vorbesc cu Natalie. Dar nu vreau nici să-i dezvălui mamei ceva. Ridic din umeri:

— Poate.

— Audrey, nu știu...

Știu de ce e mama sensibilă la subiectul ăsta. Crede-mă, și eu sunt sensibilă. (De fapt sunt *hiper*sensibilă, lucru pe care mi l-a spus practic toată lumea.) Dar nu cedez. Sunt hotărâtă. O să primesc un telefon.

— Audrey, ai grijă. Nu vreau... Nu vreau să fii...

— Știu.

Văd câteva fire cărunte în părul mamei, șaten intens, cu șuvițe. Pielea ei pare cumva subțire. Îmi trece prin minte că toate astea au îmbătrânit-o. *Eu* am îmbătrânit-o.

— Doamna doctor Sarah mi-ar spune să-mi iau telefon, îi zic, ca să se simtă mai bine. Îmi spune mereu că pot să-i trimit SMS-uri oricând. Spune că o să știu când sunt pregătită. Ei bine, sunt pregătită.

— În regulă, oftează mama. Îți luăm un telefon. E chiar grozav că-l vrei, scumpa mea. E minunat. (Își lasă mâna peste a mea, de parcă abia acum vede latura pozitivă.) E un progres!

— Încă nu l-am folosit, îi amintesc. Nu te bucura prea tare.

Mă așez ca lumea pe canapea și mă ridic puțin.

— La ce te uiți?

Când dau mai încolo pernele de pe canapea, văd o carte cuibărită în poala mamei. Se cheamă *Cum să vorbești cu copiii tăi adolescenți*, de dr. Terence Kirshenberger.

---

1. Emisiune TV despre oameni care-și construiesc casa mult visată.

— O, *Doamne*! (Iau cartea.) Mamă, ce-i asta?

Mama se îmbujorează și o înșfacă.

— Nimic. Doar o carte pe care o citesc de dragul lecturii.

— N-ai nevoie de o *carte* ca să vorbești cu noi!

O răsfoiesc și văd multe benzi desenate care arată penibil, apoi mă uit pe coperta din spate.

— 12,95 de lire? Ai dat pe asta 12,95 de lire? Ce spune? Pun pariu că spune „Și copilul tău adolescent e o persoană".

— Nu, spune „Dă-mi cartea înapoi"! (Mama înhață cartea înainte să apuc s-o împiedic și se așază pe ea.) Bun. Ne uităm la televizor?

Dar a rămas îmbujorată și pare cam jenată. Săraca mama! Nu pot să cred că a plătit 12,95 de lire sterline pe o carte plină cu benzi desenate de rahat.

***

A citit-o! A citit cartea de 12,95 de lire!

Știu pentru că sâmbătă începe dintr-odată să-i vorbească lui Frank la micul dejun de parcă ar vorbi o limbă străină.

— Frank, am observat că ieri ai lăsat două prosoape ude pe jos, în camera ta, începe ea pe un ton bizar, calm. M-am simțit surprinsă văzându-le. Tu cum te-ai simțit?

— Hă? face Frank, holbându-se la ea.

— Cred că putem găsi împreună o soluție la problema prosoapelor, continuă mama. Cred că ar putea să fie o provocare distractivă.

Frank se uită la mine nedumerit. Ridic din umeri.

— Ce părere ai, Frank? insistă mama. Dacă tu ai fi șeful casei, cum ai zice să facem cu prosoapele?

— Nu știu. (Frank pare puțin speriat.) Folosește prosoape de bucătărie din hârtie și aruncă-le.

Îmi dau seama că răspunsul lui o cam frustrează pe mama, dar ea își păstrează zâmbetul acela bizar.

— Înțeleg ce spui, replică ea. Interesantă idee.

Frank îi aruncă o privire bănuitoare.

— Nu-i deloc interesantă.

— Ba e.

— Mamă, e o idee tâmpită pe care am născocit-o ca să te enervez! Nu poți spune „E interesantă".

— Înțeleg ce spui, zice mama dând din cap. Înțeleg ce spui, Frank. Înțeleg punctul tău de vedere. E valid.

— N-am un punct de vedere! se răstește Frank. Și nu mai zice „Înțeleg ce spui"!

— Mama a citit o carte, îl informez eu. Se cheamă *Cum să vorbești cu copiii tăi adolescenți.*

— O, ce naiba! exclamă Frank dându-și ochii peste cap.

Mama iese imediat din rolul de mamă-model.

— Să *nu* înjuri, tinere!

— O, ce naiba! repetă voios Felix.

Mama trage aer pe nas, furioasă.

— Vezi?! Vezi ce-ai făcut?

— Păi nu mai vorbi cu mine ca un afurisit de robot! strigă Frank. E sută la sută prefăcătorie!

— Afurisit de robot! repetă Felix.

— Cartea aceea a costat 12,95 de lire, îi spun lui Frank.

El râde, nevenindu-i să creadă.

— 12,95 de lire! Aș putea să scriu cartea aia în șapte cuvinte. Ar suna cam așa: „Nu-ți mai trata de sus copilul adolescent".

Tăcere. Cred că mama face eforturi să nu-și iasă din fire. Judecând după felul în care-și mototolește șervețelul într-un ghemotoc minuscul, cred că-i vine cam greu. În cele din urmă ridică ochii, zâmbind iar și spune pe un ton blând:

— Frank, înțeleg că ești supărat pe viață în momentul acesta. Așa că ți-am găsit niște ocupații. Azi poți să cânți la chitară cu tata, iar săptămâna viitoare vei lucra ca voluntar.

— Voluntar? repetă Frank, părând surprins. O să construiesc colibe în Africa?

— Vei face sendvișuri pentru sărbătoarea celor de la Avonlea.

Avonlea e căminul de bătrâni de pe strada alăturată. Organizează în fiecare an o sărbătoare chiar distractivă. Pentru o chestie în grădină, cu oameni bătrâni.

— O să fac *sendvișuri*? zice Frank, părând îngrozit. Glumești!

— Le-am pus la dispoziție bucătăria noastră pentru catering. Vom ajuta toți.

— Nu fac afurisitele de sendvișuri!

— Înțeleg ce spui, zice mama. Dar o să le faci. Și nu înjura.

— Nu înjur.

— Înțeleg ce spui, Frank, zice iar mama, implacabil. Dar înjuri.

— Termină, mamă, bine?

— Înțeleg ce spui.

— *Termină*!

— Înțeleg ce spui.

— Termină! Iisuse! (Frank se lovește cu pumnii în cap.) Bine, o să fac afurisitele de sendvișuri! Acum ți-ajunge cât mi-ai distrus viața?

Se ridică vijelios de la masă, iar mama surâde discret.

FAMILIA MEA SENINĂ ȘI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video se apropie de ușa garajului. Înăuntru îl vedem pe tata îmbrăcat în haine de piele, ținând o chitară conectată la un amplificator uriaș. În apropiere, Frank, cu o figură posomorâtă, ține o chitară bas.

TATA
(cu entuziasm)
Păi hai să cântăm! Ne jucăm, ne distrăm puțin.

Cântă un riff de efect.

TATA
Știi *For Her, For Me*?

FRANK
Ce?

TATA
For Her, For Me. Cea mai cunoscută piesă a noastră.

Pare ușor rănit în amorul propriu.

TATA
Ți-am trimis linkul, mai știi? Am un solo în piesa aia.

Mai cântă un riff de efect.

FRANK
Aha. Ăă… N-o știu.

TATA
Atunci ce știi?

FRANK
Tema melodică de la *LOC*.

Începe s-o cânte, dar tata clatină din cap, iritat.

TATA
Vrem să cântăm muzică *adevărată*. OK, atunci improvizăm pe baza structurii acordurilor. Să nu ne complicăm. Introducere - do, mi, fa, sol, refrenul în ritm dublat - re minor, fa, do două măsuri, se repetă refrenul cu un acord sol ca trecere la strofă.

Frank se holbează la el, cuprins de panică.

FRANK
Poftim?

TATA
Ajunge s-o simți. Te descurci tu. Unu, doi, un-doi-trei-patru!

O cacofonie muzicală lovește aerul când amândouă chitarele pornesc. Tata începe să cânte cu o voce stridentă.

TATA
(cântă)

Pentru ea… pentru miiine…
Totul începe din nou…
(strigă ca să acopere muzica)
Acompaniază-mă, Frank!

(cântă)
Pentru ea… pentru miine…

Se lansează într-un solo. Frank se uită înnebunit la camera video și șoptește „Ajutor!".

FAMILIA MEA SENINĂ ȘI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Mama pregătește prânzul în bucătărie când intră tata, înflăcărat. Ea ridică ochii.

MAMA
Ei? Cum a fost?

TATA
A fost grozav! Am cântat, ne-am apropiat… Cred că lui Frank i-a făcut mare plăcere.

MAMA
Minunat! Bravo!

Îl îmbrățișează.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Frank şade pe prima treaptă de sus a scărilor. Se adresează camerei video.

FRANK
Dumnezeule! A fost categoric cea mai oribilă experienţă din viaţa mea!

AUDREY (DIN OFF)
N-a fost.

FRANK
(se strâmbă)
Tu nu ştii! Poate a fost.

Se sprijină de balustradă, pleoştit.

FRANK
De ce vrea tata să cânte rock de moşnegi cu mine? De ce?

AUDREY (DIN OFF)
Ca să te împiedice să te joci pe computer.

Frank îi aruncă o privire fioroasă.

FRANK
Mersi, Einstein!

AUDREY (DIN OFF)
Îți spun, ca să știi. Vor să ai și alte preocupări.

FRANK
(explodează)
Nu-mi trebuie alte preocupări! Ce-i așa rău la jocuri?

AUDREY (DIN OFF)
N-am spus că ar fi ceva rău la jocuri.

FRANK
Jocurile pe computer îți îmbunătățesc timpul de reacție, te ajută la munca în echipă și la strategie, te învață chestii…

AUDREY (DIN OFF)
(cu scepticism)
Te învață chestii? Ce chestii?

FRANK
OK, vrei să știi? (Numără pe degete.) *Minecraft* - arhitectură. *Sim City* - cum să gestionezi o populație, un buget și alte rahaturi. *Assassin's Creed* - Roma antică, familia Borgia și… Leonardo da Vinci. Totul. Toată istoria pe care o știu vine din *Assassin's Creed*. Din școală, nimic. Totul din jocuri.

AUDREY (DIN OFF)
Din *LOC* ce-ai învățat?

FRANK
(zâmbește cu gura până la urechi)
În principal înjurături coreene.
(strigă brusc)
ȘIBSEKI!

AUDREY (DIN OFF)
Asta ce înseamnă?

FRANK
Folosește-ți imaginația.

Mama strigă de la parter.

MAMA
Frank! Audrey! Prânzul e gata!

Frank nici nu pare să audă.

FRANK
Știai că-n multe țări *LOC* e un sport cu spectatori? Știai că există stadioane?

AUDREY (DIN OFF)
Știam. Mi-ai zis de un milion de ori.

FRANK
Știai că în State se dau burse pentru *LOC* la unele universități?

AUDREY (DIN OFF)
Mi-ai zis și asta.

FRANK
LOC e complex, rafinat. Are limbajul lui. Are reguli. E ca… e ca latina mă-sii! Cu asta seamănă. Cu latina. Dar mama și tata o dau cu „O, e periculos!". Dacă eram dependent de latină?

O pauză lungă.

AUDREY (DIN OFF)
Sincer, nu-mi pot imagina așa ceva.

Deci mama mi-a cumpărat telefon. Ăsta a fost primul pas. Am obținut de la Frank numărul lui Linus. Ăsta a fost pasul al doilea. Acum mai rămâne să-l sun.

Tastez numărul lui și mă uit la el îndelung. Încerc să-mi imaginez cum voi începe conversația. Îmi notez câteva cuvinte și expresii utile, de care aș putea să am nevoie (pontul doamnei doctor Sarah). Îmi imaginez un scenariu pozitiv.

Dar tot nu sunt în stare să-l sun. Îi trimit în schimb un SMS.

> Bună, Linus! Sunt Audrey. Sora lui Frank. Tot mai trebuie să lucrez la documentar şi ai spus că accepţi să-ţi iau interviu. Mai e valabil? Ne-am putea întâlni? Mersi, Audrey.

Mă aștept să nu primesc nici un răspuns sau cel puțin să dureze foarte mult până îl primesc, dar telefonul bâzâie imediat. Iată răspunsul lui:

> Sigur! Când?

La asta nu mă gândisem. Când? E sâmbătă seara, ceea ce înseamnă că avem toată ziua de mâine la dispoziție.

> Mâine? Vrei să vii la noi? La 11:00?

Apăs pe TRIMITE și de data asta am puțin de așteptat înainte ca el să răspundă:

Nu, hai să ne întâlnim la Starbucks.

Un fior de panică incandescentă îmi săgeată tot corpul. Starbucks? E cu capul?! Dar mai vine un mesaj:

Tot trebuie să mergi acolo, nu? Nu e proiectul tău?

Dar... dar... dar...

Starbucks?

Mâine?

Îmi tremură degetele. Simt că mi s-a încins pielea. Inspir cât număr până la patru, expir cât număr până la șapte și încerc s-o invoc pe doamna doctor Sarah. Ce m-ar sfătui? Ce ar spune?

Dar știu deja ce ar spune. Pentru că a spus-o. Chiar în clipa asta vocea ei îmi răsună în minte:

E timpul pentru pași mai mari.

Trebuie să-ți impui niște eforturi, Audrey.

Nu vei ști până nu încerci.

Eu cred că faci față.

Mă uit țintă la telefon până când încep să văd cifrele ca prin ceață, apoi scriu mesajul înainte să apuc să mă răzgândesc.

OK. Ne vedem acolo.

Acum știu cum e să fii bătrân.

OK, nu știu cum e să ai pielea ridată și părul alb. Dar *știu* cum e să mergi pe stradă cu pași înceți, nesiguri, crispându-te când trec oameni pe lângă tine, tresărind când răsună claxoane și simțind că totul e mult prea *rapid*.

Mama și tata au ieșit cu Felix la nu știu ce expoziție horticolă și, în ultima clipă, l-au luat și pe Frank, „ca să-i lărgească orizontul". Așa că n-au idee ce fac eu. N-am fost în stare de tot tam-tamul – să le spun, mama să se agite, plus vorbăria. Așa că am așteptat ca ei să plece, mi-am luat cheia, banii și camera video și am ieșit pur și simplu din casă.

Ceva ce n-am mai făcut de...

Nu știu. *Foarte* mult timp.

Locuim la vreo douăzeci de minute de Starbucks, dacă mergi pe jos în pas alert. Eu nu merg în pas alert. Dar nici nu mă opresc. Merg. Chiar dacă creierul meu de șopârlă stă gata-gata să se ghemuiască de spaimă, reușesc să fac pas după pas. Stâng, drept. Stâng, drept.

Port ochelarii negri, mi-am îndesat mâinile în buzunarele hanoracului și mi-am tras gluga pe cap, ca să mă simt mai protejată. Nu mi-am ridicat privirea de pe trotuar, dar e în regulă. Oricum, majoritatea oamenilor merg pe stradă absorbiți de propriile gânduri.

Când ajung în centrul orașului, mulțimea devine mai densă, vitrinele magazinelor sunt viu colorate și zgomotoase și fiecare pas pe care-l fac îmi crește dorința de a fugi, dar nu fug. Mă forțez să merg înainte. Îmi spun că e ca escaladarea unui munte. Corpul tău nu vrea s-o facă, dar îl obligi.

Și, în sfârșit, am ajuns la Starbucks. În timp ce mă apropii de clădirea cunoscută, mă simt epuizată, dar și buimacă. Am ajuns. Am ajuns!

Deschid ușa și-l văd pe Linus, așezat la o masă aproape de intrare. Poartă blugi și un tricou gri și arată chiar bine, observ înainte să mă pot opri. Nu că am avea întâlnire.

Evident, nu avem întâlnire. Dar chiar și așa...

Oprire la jumătatea propoziției. Mă rog. Știi ce vreau să zic.

Linus se luminează la față când mă vede și sare imediat de la masă.

— Ai reușit!

— Da!

— Aveam dubii că o să poți.

— Și eu aveam dubii, recunosc eu.

— Dar ai reușit! Ești vindecată!

Entuziasmul lui e atât de molipsitor, încât zâmbesc și eu cu gura până la urechi, ca el, și executăm un fel de minidans, fluturând de zor brațele.

— Ne luăm cafea?

— Da! spun pe noul meu ton sigur, gen totul e bine. Grozav!

Când ne așezăm la coadă mă simt cam ciudat. Muzica din difuzoarele localului e prea puternică și conversațiile din jurul meu îmi izbesc timpanele cu o forță care mă face să mă schimonosesc de durere, dar le accept în loc să mă împotrivesc. Cum faci la un concert rock, când nervii tăi sunt învinși de forța zgomotului și n-ai încotro, trebuie să te dai bătut. (Și da, îmi dau seama că majoritatea oamenilor n-ar compara zumzăiala de la Starbucks cu un concert rock. Vreau să spun doar: *Încercați să trăiți un pic în creierul meu.*)

Îmi simt inima bubuind în piept, dar nu știu dacă e din cauza gălăgiei sau a oamenilor sau pentru că sunt cu un băiat care arată bine. Dau comanda (frappuccino cu caramel) și fata posacă de la tejghea întreabă:

— Numele?

Ultimul lucru pe care-l vreau e să-mi fie strigat numele într-o cafenea aglomerată.

— Detest chestia cu numele! mormăi spre Linus.

— Și eu. (Îmi face semn cu capul.) Dă-i unul fals. Eu așa fac mereu.

— Numele? repetă nerăbdătoare fata.

— A! Ăă, Rubarbă.

— Rubarbă?

E ușor să ai o față inexpresivă când porți ochelari negri și glugă și te uiți într-o parte.

— Da, așa mă cheamă. Rubarbă.

— Te cheamă *Rubarbă*?

— Sigur că o cheamă Rubarbă, intervine Linus. Hei, Ru, vrei să mănânci ceva? Vrei o brioșă, Ru?

— Nu, mulțumesc, spun zâmbind, fără să mă pot abține.

— OK, Ru. Nici o problemă.

— Foarte bine. Ru-barbă. (Fata notează numele cu markerul ei.) Și tu?

— Aș dori un cappuccino, spune politicos Linus. Mulțumesc.

— Numele?

— Vi-l spun pe litere. Z-W-P-A-E-N...

— *Poftim?!* exclamă fata holbându-se la el, cu markerul în mână.

— Stați, că n-am terminat. F-F-cratimă-T-J-U-S. E un nume neobișnuit, adaugă Linus. E olandez.

Tremur din cauza efortului de a-mi înăbuși râsul.

Fata de la Starbucks se uită foarte urât la noi.

— Te cheamă John, decide ea și scrie numele pe ceașca lui.

Îi spun lui Linus că eu plătesc, pentru că e documentarul meu și eu sunt producătoarea, iar el acceptă, zicând că plătește data viitoare. Apoi ne luăm cestile – Rubarbă și John – și ne

întoarcem la masa noastră. Inima îmi bate și mai tare, dar mă simt euforică. Uitați-vă la mine! Sunt la Starbucks! Revenită la normal!

OK, tot mai port ochelarii negri. Și nu mă pot uita la nimeni. Iar mâinile mele fac chestii ciudate, spasmodice în poală. Dar sunt aici. Asta contează.

— Deci l-ați eliminat pe Frank din echipă, spun când ne așezăm.

Regret imediat, în caz că sună agresiv. Dar Linus nu pare jignit, ci îngrijorat.

— Frank nu mă învinuiește pentru asta, spune el repede, făcându-mă să înțeleg că au discutat subiectul. Adică nu s-ar aștepta să renunțăm toți să jucăm *LOC*, doar pentru că el a fost silit s-o facă. A zis că ar proceda la fel în locul nostru.

— Și cine-i al patrulea?

— Unul, Matt, spune Linus fără entuziasm. E un tip de treabă.

— Tata l-a pus pe Frank să cânte cu el la chitară bas, în garaj, îl informez. Consideră că e o preocupare mai bună.

— Frank cântă la chitară bas?

— E prea mult spus. (Pufnesc în râs.) Știe trei acorduri, iar tata face solouri de zece minute.

— Crezi că asta-i rău? Tata cântă la fluier!

— *Ce face?* (Râsul mi se stinge.) Serios?

— Să nu spui la nimeni!

Dintr-odată, Linus pare vulnerabil și simt un val de... ceva. Ceva puternic și cald. Ca atunci când cuprinzi pe cineva cu brațul pe după umeri și strângi.

— Nu spun. Promit. (Iau o gură de frappuccino.) Genul de fluier la care cântă copiii?

— Unul pentru adulți. Din lemn. Mare. (Îmi ilustrează prin gesturi.)

— Uau! Nu știam că există așa ceva.

Bem cu înghițituri mici din licorile noastre și ne zâmbim. În minte am un iureș de gânduri; gânduri nebunești, ca *Am reușit! Sunt la Starbucks! Bravo mie!* Dar mai apar și alte gânduri, ciudate, arbitrare, de genul *Toți se uită la mine* și *Mă urăsc*. Și apoi, pe neașteptate, *Aș vrea să fiu în clipa asta acasă*, ceea ce e bizar de-a binelea. *Nu* îmi doresc să fiu acasă. Sunt în oraș, cu Linus! La Starbucks!

— Și ce vrei să mă întrebi pentru documentarul tău? se interesează el.

— A, nu știu. Chestii.

— Face parte din terapia ta?

— Da. Într-un fel.

— Dar mai ai nevoie de terapie? Pari bine.

— Păi mă simt bine. Dar e un proiect...

— Dacă ți-ai scoate ochelarii negri, ai reveni cu totul la normal. Ar trebui s-o faci! spune cu entuziasm Linus. Știi, s-o *faci*, pur și simplu.

— O voi face.

— Dar n-ar trebui să amâni. Ar trebui s-o faci chiar aici și acum.

— Da. Poate.

— S-o fac eu?

Se întinde spre mine și mă trag brusc înapoi. Bravada mea se topește. Vocea lui îmi pare intimidantă, de parcă m-ar interoga.

Nu știu ce s-a întâmplat în capul meu. Lucrurile s-au schimbat. Iau o gură de frappuccino, încercând să mă relaxez, dar nu-mi doresc decât să iau un șervețel și să-l sfâșii în bucățele. Vocile din jurul meu devin tot mai puternice, tot mai amenințătoare.

La tejghea, cineva se plânge de o cafea rece și mă trezesc ascultând singura parte a discuției în contradictoriu pe care o aud.

— Am făcut plângere de trei ori... nu vreau o cafea gratis... nu mă mulțumește! Pur și simplu nu mă mulțumește!

Simt vocea furioasă ca pe o daltă care mă lovește în creier. Mă face să tresar, să închid ochii, să vreau să fug. Intru în panică. Pieptul îmi tresaltă. Nu pot să rămân. Nu pot face asta. Doamna doctor Sarah se înșală. N-o să mă fac bine niciodată. Uite, nu pot nici măcar să stau la Starbucks! Sunt o mare ratată!

Gânduri mai sumbre îmi dau târcoale, deprimându-mă. *Ar trebui să mă ascund undeva. Nici n-ar trebui să exist. În fond, ce rost am?*

— Audrey? (Linus flutură o mână în fața ochilor mei, ceea ce mă face să tresar și mai tare.) Audrey?

— Îmi pare rău! exclam cu un nod în gât și-mi împing scaunul – trebuie să scap de aici.

— Poftim? întreabă Linus nedumerit, uitându-se lung la mine.

— Nu pot să mai stau.

— De ce?

— E prea... prea mult zgomot. Prea mult. (Îmi acopăr urechile cu mâinile.) Scuze. Îmi pare foarte rău...

Am ajuns deja la ușă. O deschid și simt puțină ușurare când ajung afară. Dar nu sunt în siguranță. Nu sunt acasă.

— Dar ți-era bine! (Linus a ieșit după mine. Vocea lui pare aproape mânioasă.) Adineaori ți-era bine! Vorbeam și râdeam...

— Știu.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Nimic, spun cu disperare. Nu știu. N-are nici o noimă.

— Atunci impune-ți să ieși din starea asta! Știi, puterea minții asupra materiei.

— Am încercat! (Lacrimi de furie îmi umezesc ochii.) Nu crezi că am *încercat* să ies din starea asta?

Capul meu e un vălmășag de semnale de pericol. Trebuie să plec. Acum. Nu fac semn niciodată la taxiuri, niciodată, dar acum nici nu stau pe gânduri. Întind mâna și un taxi negru se apropie încet. Când urc, ochii mi se umplu de lacrimi – nu că le-ar vedea cineva.

— Îmi pare rău, îi spun lui Linus, cu vocea aproape sugrumată. Sincer. Deci... Ar trebui să uităm de film și de tot restul. Deci... presupun că n-o să te mai văd. Pa! Scuze. Scuze.

***

Acasă, mă bag în pat și zac, absolut nemișcată, fără să scot un sunet, cu draperiile trase și dopuri în urechi. Vreo trei ore. Nu mișc nici măcar un mușchi. Uneori am senzația că sunt un telefon și asta e singura cale de a mă reîncărca. Doamna doctor Sarah spune că organismul meu parcurge un montagne russe de adrenalină și de asta trec brusc de la agitație maximă la epuizare maximă, fără nici un stadiu intermediar.

În cele din urmă, nesigură pe propriile picioare, cobor la parter ca să mănânc ceva. Îi scriu un SMS doamnei doctor Sarah – Am mers la Starbucks, dar am avut o cădere nervoasă – și-l trimit. Gândurile negre bolnave au dispărut, dar m-au lăsat cu un sentiment de slăbiciune și nervozitate.

Intru în bucătărie și tresar când trec prin fața oglinzii și mă văd. Sunt palidă și cumva... nu știu. Sfrijită. E ca gripa: te atacă și tot organismul tău încasează lovitura. Tocmai mă întreb dacă să-mi fac o tartină cu Nutella sau una cu cașcaval, când aud dinspre hol un zăngănit slab și ceva căzând pe preș și sar în sus.

Timp de câteva clipe, liniște. M-am încordat toată, ca un animal prins în capcană, dar îmi spun cu fermitate *Sunt în siguranță, sunt în siguranță, sunt în siguranță*, pulsul mi se rărește treptat și, în cele din urmă, ies să văd ce e.

Pe preşul din faţa uşii se află un bilet – o foaie de hârtie liniată, ruptă dintr-un caiet, pe care scrie *Audrey*, cu scrisul lui Linus. Îl deschid şi văd:

Eşti bine? Ţi-am trimis SMS, dar n-ai răspuns. Nici Frank n-a răspuns. N-am vrut să sun la uşă, să te şochez. Eşti bine??

Nici nu m-am uitat la telefon de când i-am scris doamnei doctor Sarah. Iar Frank e la expoziţia horticolă, la ţară. Probabil că n-are semnal. Mi-l imaginez pe Frank umblând posomorât pe cine ştie ce câmp şi surâd slab. *Cât* de prost dispus o să fie!

Prin sticla mată, vălurită a uşii de la intrare observ brusc umbra unei mişcări şi-mi stă inima-n loc. O, Doamne! E Linus, *acolo*? Aşteaptă? Ce aşteaptă?

Iau un pix şi mă gândesc puţin.

Mă simt bine, mulţumesc. Scuze că m-am panicat.

Împing biletul înapoi, prin fanta pentru corespondenţă. E cam dificil, pentru că există un arc, dar reuşesc. Câteva clipe mai târziu reapare.

Arătai chiar rău. M-am îngrijorat.

Mă uit îndelung la cuvintele lui şi simt un bolovan pe inimă. *Chiar rău*. Arătam *chiar rău*. Stric totul!

Scuze.

Nu ştiu de ce, nu găsesc nimic altceva de spus decât acel cuvânt, aşa că-l scriu iar.

Scuze. Scuze.

Trimit înapoi biletul prin fanta pentru corespondență. Se întoarce aproape instantaneu, cu răspunsul lui:

Nu, să nu-ți ceri scuze! Nu e vina ta. La ce te gândeai la Starbucks?

La asta nu mă așteptam. Timp de câteva secunde nu mă mișc. Stau ghemuită pe prețul de la intrare, cu gândurile învârtejindu-se în capul meu ca o grămadă de confetti aruncate în sus. Să răspund? Ce să răspund?

Vreau să-i spun la ce mă gândeam?

Îmi tot vine în minte vocea unei terapeute de la St John's, cea care făcea de obicei atelierul de „Încredere în sine". *Nu suntem obligați să ne destăinuim.* Spunea asta în fiecare săptămână. *Toți avem dreptul la intimitate. Nu sunteți obligați să le împărtășiți nimic altora, indiferent cât de insistent vă întreabă. Fotografiile, fanteziile, planurile pentru weekend... sunt ale voastre.* Făcea ochii roată prin încăpere, aproape cu severitate. *NU sunteți obligați să le împărtășiți.*

Nu sunt obligată să-i împărtășesc lui Linus gândurile mele. Aș putea să plec. Aș putea să scriu *A, la nimic!* sau *Nu vrei să știi!!!;).* Ca și cum totul ar fi o glumă bună.

Dar, cumva... vreau să-i împărtășesc. Nu știu de ce, dar vreau. Am încredere în el. Și se află de cealaltă parte a ușii. Nu e absolut nici un pericol. Ca în confesional.

Înainte să apuc să mă răzgândesc, mâzgălesc:

Mă gândeam: „Sunt o mare ratată, n-ar trebui să exist, ce rost am?".

Împing biletul prin fanta pentru corespondență, mă las pe călcâie și expir pe gură, cu un sentiment ciudat de satisfacție. Așa. Ajunge cu prefăcătoria. Acum știe cât de aiurită e mintea mea. Îmi țin respirația și încerc să-i ghicesc reacția, dincolo de ușă, dar e liniște. Nu observ nici o mișcare prin sticla vălurită. Nu reușesc să deslușesc absolut nici o reacție. Îmi zic că probabil a plecat. Bineînțeles că a plecat! Cine ar rămâne?

Dumnezeule, sunt *dusă cu pluta*? De ce mi-am pus pe hârtie cele mai aberante gânduri și le-am trimis prin fanta pentru corespondență singurului băiat de care chiar îmi place? De ce am făcut-o?

Dezumflată cu totul, mă ridic în picioare. Am ajuns la ușa bucătăriei când aud un zăngănit. Mă întorc pe loc și văd pe prețul de la intrare un răspuns. Îl ridic cu mâinile tremurânde și la început nu mă pot concentra cum trebuie. E o foaie nouă, acoperită de scris. Începe așa:

Ce rost ai? Încearcă răspunsurile astea, pentru început.

Dedesubt e o listă lungă. A alcătuit o listă foarte lungă, care umple pagina. Sunt atât de fâstâcită, încât nu reușesc s-o citesc ca lumea, dar o parcurg la repezeală și observ cuvinte precum *zâmbet frumos* și *gusturi grozave în materie de muzică (m-am uitat pe furiș la iPodul tău)* și *nume de Starbucks fantastic*.

Îmi scapă pe neașteptate un hohot de râs care aproape că devine plâns, apoi se transformă într-un zâmbet, apoi mă trezesc că-mi șterg ochii. Nu pot să-mi controlez reacțiile.

Cu un zăngănit, alt bilet cade prin fanta pentru corespondență. Tresar, surprinsă. Ce ar mai putea avea de adăugat? Doar nu altă ditamai lista? Dar biletul spune:

Vrei să deschizi ușa?

Mă lovește un val de panică. Nu-l pot lăsa să mă vadă așa, sfrijită, palidă, slăbită. Pur și simplu nu pot. Doamna doctor Sarah mi-ar spune că nu sunt sfrijită, nici slăbită, că mi se pare, știu, dar ea nu e aici, nu-i așa?

Nu sunt în stare. Altă dată. Scuze, scuze...

După ce trimit foaia, îmi țin respirația. O să se simtă jignit. O să plece. Asta-i, totul s-a terminat, chiar înainte să înceapă...

Dar fanta pentru corespondență mai zăngănește o dată și prin ea sosește un răspuns:

Înțeleg. Atunci o să plec.

Moralul meu se prăbușește. *Chiar* pleacă. *Chiar* e jignit. Mă urăște, ar fi trebuit să deschid ușa, ar fi trebuit să fiu mai tare, ce proastă sunt... Fac eforturi disperate să mă gândesc ce-i pot scrie, când pe preș cade altă foaie. E împăturită și pe exterior scrie:

Vreau să-ți dau asta înainte să plec.

Timp de câteva clipe nu îndrăznesc să citesc. Dar, în cele din urmă, deschid biletul și mă uit lung la cuvintele din interior. Îmi vâjâie capul de uimire. Citesc cu respirația întretăiată. A scris asta! A scris asta! Mi-a scris-o mie!

E un sărut.

La St John's ți se spune să nu-ți întorci gândurile pe toate părțile la nesfârșit și să nu retrăiești anumite momente. Ți se spune să trăiești în prezent, nu în trecut. Dar cum să faci asta când un băiat pe care-l placi tocmai ți-a dat, într-un fel sau altul, un sărut?

Până ajung s-o văd pe doamna doctor Sarah, la următoarea ședință, am reluat scena în minte de un milion de ori și acum mă întreb dacă toată treaba a fost pentru că a vrut să mă incite sau să aibă un motiv să se amuze cu prietenii lui sau poate doar din politețe. Mă compătimește? A fost un sărut din milă? O, Doamne! Precis a fost un sărut din milă! (Nu că sunt expertă în săruturi. Am sărutat doar un băiat în viața mea, anul trecut, în vacanță, și a fost scârbos.)

Doamna doctor Sarah ascultă politicos cam o jumătate de oră, cât eu îi tot dau cu Linus în sus și în jos. Pe urmă discutăm despre „ghicitul gândurilor" și despre „catastrofizare", exact cum știam că vom face. Uneori îmi zic că aș putea să fiu eu însămi terapeută.

— Știu ce-mi veți spune, zic în final. Nu-i pot ghici gândurile și n-ar trebui să încerc. Dar cum aș putea să nu mă gândesc la asta? M-a *sărutat*! Adică... într-un fel. Pe hârtie. (Ridic din umeri, simțindu-mă puțin rușinată.) Probabil credeți că asta nu se pune.

— Câtuși de puțin, răspunde doamna doctor Sarah cu seriozitate. Faptul că a fost pe hârtie nu-i micșorează importanța. Un sărut e un sărut.

— Și acum nu m-a mai căutat și n-am idee ce gândește și asta mă stresează...

Doamna doctor Sarah nu răspunde imediat. Oftez.

— Știu, știu. Am o boală și e pe deplin tratabilă.

Altă tăcere prelungă. Buzele doamnei doctor Sarah freamătă ușor.

— Știi ceva, Audrey? spune ea într-un final. Detest să-ți dau vestea asta, dar să te stresezi gândindu-te la ce-i în mintea băieților după ce te-au sărutat se poate să nu fie pe deplin tratabil. Nu *pe deplin*.

***

Apoi, la trei zile după Starbucks, stau și mă uit liniștită la televizor, singură, când Frank intră cu pași apăsați în camera mea și anunță:

— A venit Linus.

— Aha! (Mă ridic în fund, fâstâcită.) Serios? A venit? Dar... (Înghit în sec.) Tu n-ai voie să joci *LOC*, deci... Adică de ce a...?

— Vrea să te vadă *pe tine*. (Frank nu pare mai deloc impresionat de asta.) E în regulă? N-o s-o iei razna?

— Nu. Da. Adică... e în regulă.

— Mă bucur, fiindcă e aici. Li-*nus*!

Unii frați i-ar da surorii lor răgaz să se pieptene. Sau măcar să-și schimbe tricoul vechi, lălâu pe care l-a purtat toată ziua. Am gânduri criminale față de Frank când Linus intră în camera retrasă și spune precaut:

— Bună! Mamă, ce beznă e aici!

Toți cei din familie s-au obișnuit cu bârlogul meu întunecos, așa că uit cum trebuie că le pare altora. Țin draperiile trase și luminile stinse, numai televizorul pâlpâie, luminând

slab. Așa mă simt în siguranță. Destul de ocrotită ca să-mi scot ochelarii negri.

— Da. Scuze.

— E în regulă. Chiar ești rubarbă!

— Așa mă cheamă.

Îi văd zâmbetul, în ciuda întunericului. Televizorul îi face dinții să strălucească, iar ochii lui sunt ca două fante sclipitoare.

Stau pe locul meu obișnuit, pe covor, și, după câteva clipe, el vine și se așază lângă mine. Adică nu *chiar* lângă mine, ci la vreo treizeci de centimetri. Îmi spun că pesemne pielea mea emite semnale, ca liliecii, pentru că sunt extrem de conștientă de poziția lui în raport cu mine. În cap îmi zumzăie fără oprire gândul: *M-a sărutat. Pe hârtie. Într-un fel. M-a sărutat.*

— La ce te uiți? (Privește lung la televizor, unde o femeie în rochie făcută la comandă încearcă să găsească lucruri de spus despre șamponul cu alge.) *QVC*?

— Da. Conversația îmi pare liniștitoare.

QVC e cea mai liniștitoare emisiune TV din câte cunosc. Sunt trei persoane într-un studio și toate trei sunt de părere că loțiunea hidratantă e minunată. Nimeni nu-și argumentează ideea și nimeni nu ridică tonul. Nimeni nu descoperă că a rămas gravidă și nimeni nu e omorât. Și nu există râsete de studio – care, crede-mă, pot avea efectul unui burghiu în capul meu.

— Nu-ți face griji, știu că sunt nebună, adaug eu.

— Crezi că asta-i nebunie? întreabă Linus. Ar trebui s-o cunoști pe bunica mea. Ea *chiar* e nebună. Crede că are douăzeci și cinci de ani. Când se uită în oglindă, crede că-i facem farse. Nu vede realitatea. Poartă fuste mini, vrea să meargă la baluri... Se fardează mai mult decât orice bunică dintre câte ai văzut vreodată.

— Pare extraordinară!

— E... știi... (Ridică din umeri.) Uneori e amuzant, alteori e trist. Dar ideea e că n-are douăzeci și cinci de ani, nu? Creierul ei bolnav îi spune că are, nu?

— Așa e, spun, pentru că el pare să aștepte un răspuns.

— Voiam să-ți zic asta mai înainte. După Starbucks. Înțelegi ce vreau să spun? (Vorbește pe un ton apăsat.) Bunica n-are douăzeci și cinci de ani, iar tu nu ești... chestiile urâte pe care ți le spune mintea ta. *Nu* ești așa.

Dintr-odată, înțeleg ce face, ce vrea să facă.

— Da. Da, știu.

Și chiar știu. Deși e mai ușor să știi când gândurile rele nu-ți năvălesc în cap ca un fluviu. Adaug:

— Mulțumesc. Mulțumesc pentru că... știi tu. Pentru că înțelegi. Pricepi.

— Nu prea pricep, dar...

— Ba da, mai bine decât majoritatea oamenilor. Serios.

— Păi... (Pare stingherit.) Mă rog. Spune, te simți mai bine acum?

— Mult mai bine. (Zâmbesc în direcția lui.) Mult, mult mai bine.

Doamnele de la *QVC* au trecut la o mașină de tocat legume; o vreme urmărim cum face bucățele morcovi și verze. Apoi Linus întreabă:

— Cum merge cu contactul între pantofi?

La auzul cuvântului *contact* înlemnesc. *Contact*. Nu doar pe hârtie, ci de-adevăratelea.

Să nu crezi că nu m-am gândit la asta.

— N-am mai încercat, spun, făcând mari eforturi de a părea degajată.

— Vrei să mai încerci?

— Bine.

Îmi mut adidasul până când îl ating pe al lui. Adidas în adidas, ca data trecută. Sunt pregătită să mă lase nervii, s-o iau razna, să am o reacție absolut jenantă. Dar partea ciudată e că... ea nu apare. Corpul meu nu s-a retras, chircit. Respirația mea e uniformă. Creierul meu de șopârlă e tot relaxat, zen de-a binelea. Ce se-ntâmplă?

— Întunericul! exclam cu voce tare, fără să mă pot abține. *Întunericul!*

Mă simt aproape amețită de ușurare.

— Ce-i cu el?

— Pe întuneric mă pot relaxa. Parcă lumea e cu totul alta. (Întind brațele în întuneric și-l simt pe piele, ca o pernă moale, care mă apără.) Cred că aș putea să fac orice dacă ar fi tot timpul întuneric, în lumea întreagă. Știi... N-aș avea nimic.

— Atunci ar trebui să te faci explorator de peșteri, sugerează Linus.

— Sau liliac.

— Vampir.

— Doamne, *chiar* ar trebui să fiu vampir!

— Minus toată chestia cu mâncatul oamenilor.

— Bleah! exclam, dând din cap aprobator.

— Nu devine plictisitor, sânge de om în fiecare noapte? Oare vampirii n-au chef niciodată de o porție de cartofi prăjiți?

— Nu știu. (Îmi vine să chicotesc.) Data viitoare când văd un vampir, îl întreb.

Urmărim cum mașina de tocat legume lasă loc uneia de gătit la abur, din care s-au vândut deja 145 de bucăți în ultima oră.

— Atunci, ținând cont că e întuneric, spune Linus pe un ton degajat, ce-ai zice de... contact între degetele mari? Doar ca să vezi dacă poți. Ca un experiment.

— Aha, spun dând din cap și simțind un mic fior în stomac. Ăă... OK. De ce nu?

Îi simt mâna înaintând spre a mea. Degetele noastre mari se găsesc, pielea lui e uscată și caldă și aproape cum mă așteptam să fie. Unghia lui dă ocol unghiei mele, i-o evit în joacă și el râde.

— Deci contactul între degetele mari e OK.

— Da, contactul între degetele mari e în regulă.

Nu mai adaugă nimic, dar îl simt întinzându-și degetul mare în podul palmei mele. Am trecut la contactul deget – mână. Apoi la contactul palmă – palmă. Mâna lui o strânge pe a mea și-i răspund în același fel.

Acum se mută mai aproape, mai hotărât. Îi simt căldura plutind în aer, pe brațul meu, pe piciorul meu. Acum sunt puțin încordată, dar nu cum eram la Starbucks. Prin minte nu-mi trece nimic absurd. De fapt, nu sunt sigură că-mi trece vreun lucru prin minte, în afară de *Asta chiar se întâmplă?* și *Da, se întâmplă.*

— Contactul între blugi e OK? murmură încolăcindu-mi piciorul cu al lui.

— Da, contactul între blugi e în regulă, reușesc să răspund.

Am ajuns la contactul braț-pe-după-umeri. Contactul păr-lipit-de-păr. Contactul obraz-lipit-de-obraz. Fața lui pare puțin aspră, într-un fel plăcut, când și-o lipește de a mea.

Contact între buze.

Nu spune nimic despre el, nici nu întreabă dacă e OK. Nici eu nu spun nimic. Dar e OK. Mai mult decât OK.

După ce ne sărutăm parcă o veșnicie, se ridică puțin și mă așază pe genunchi, iar eu mă ghemuiesc la pieptul lui. Are corpul cald și ferm. Brațele care mă cuprind sunt puternice. Părul lui miroase plăcut. Și e cam greu să mă concentrez la avantajele unui robot de bucătărie cu patru accesorii unice, la ofertă specială exclusivă azi, la numai 69,99 de lire sterline.

***

Iată chestia jenantă rău: am adormit. Nu știu dacă a fost o cădere post-adrenalină sau doar Clonazepamul pe care-l luasem la amiază, dar am adormit. Când m-am trezit, eram pe covor, cu brațele și picioarele rășchirate, mama mă striga din hol și doamnele de la *QVC* vorbeau despre o friteuză fermecată pentru cartofi, care înjumătățește caloriile. Iar lângă mine se afla un bilet.

Ne mai vedem curând! XXX

Am trecut la un nivel superior. E singura descriere pe care o găsesc.

Dac-aș fi un erou din *LOC*, aș avea puteri sporite sau o armă beton în plus sau ceva. Sunt mai puternică. Mă simt mai înaltă. Îmi revin mai repede. A trecut o săptămână de când m-am uitat la *QVC* cu Linus și da, am avut un episod mai nasol, dar n-am căzut chiar așa de tare. Situația n-a fost chiar așa de neagră.

Linus a venit în vizită de câteva ori și de fiecare dată ne uităm la *QVC* și vorbim sau, mă rog, și e... Hm. E bine. Acum e vineri după-amiaza și, cu toate că nu merg la școală, am senzația aceea de sfârșit de săptămână. Aerul e cald și aud copii jucându-se în grădini. De la geamul bucătăriei, îl urmăresc pe Felix fugind pe gazon, fără haine pe el, cu o stropitoare în mână.

Aud melodia dubei cu înghețată și sunt pe punctul de a-i striga mamei că ar trebui să-i cumpărăm lui Felix o înghețată, când ea intră în bucătărie. Clătinându-se pe picioare. E atât de palidă, încât pare *mov*. Și chiar se ține de insula din mijlocul bucătăriei, ca și cum altfel ar risca să cadă. Mă uit la ea speriată.

— Mamă? Ești bine? (Îmi dau seama imediat că e o întrebare tâmpită. Nu e bine, se simte rău.) Cred că ar trebui să te bagi în pat.

— N-am nimic, spune zâmbindu-mi firav.

— Ba ai! Ai luat un virus, ceva. Ai nevoie de odihnă și lichide. Ai febră? (Încerc să-mi aduc aminte toate lucrurile

pe care ni le spune când suntem bolnavi.) Ai vrea niște Lemsip[1]?

— O, Lemsip! (Oftează, arătând ca o stafie.) Da, mi-ar plăcea.

— Am eu grijă de Felix, îi spun cu fermitate. Tu bagă-te în pat. Îți aduc acolo Lemsipul.

Pun ceainicul pe aragaz și cotrobăi prin dulapuri, căutând pachetul cu Lemsip, când sosește Frank acasă. Îmi dau seama că e el după tărăboiul teribil care se aude pe hol. Geanta lui de școală, o geantă de sport, cu bâta de cricket și ce alte tâmpenii mai are, toate lăsate să cadă pe gresie de foarte sus. Intră în bucătărie, fredonând ceva fără nici o noimă și scoțându-și cravata.

— Bineee! (Lovește cu pumnul în aer, cântând.) E weeeeekend... Ce avem la cină?

— Mama e bolnavă, îl anunț. Are gripă sau ceva. I-am zis să se bage în pat. Ar trebui să mergi să-i cumperi... (Mă gândesc puțin.) Struguri.

— Abia am ajuns acasă, spune Frank fără pic de entuziasm. Și mor de foame.

— Atunci mănâncă un sendviș și *pe urmă* du-te să-i cumperi struguri.

— La ce ajută strugurii?

— Habar n-am, răspund iritată. Asta mănânci când ești bolnav.

Am preparat Lemsipul și am găsit câțiva biscuiți. Pun totul pe o tavă.

— Cumpără și niște Ribena, îi spun. Și... cum îi zice? Nurofen. Notează-ți!

---

1. Praf pentru răceală și gripă care se prepară cu apă fierbinte.

Mă întorc ca să mă conving că Frank ascultă – dar el nu-şi notează nimic. Stă doar şi se uită la mine într-un fel ciudat, deloc în stilul lui. Are capul înclinat într-o parte şi pare cumva fascinat sau curios sau *ceva*.

— Ce-i? întreb defensiv. Ştiu că e vineri, dar mama e bolnavă.

— Ştiu. Nu-i asta, ci... (Şovăie.) Ştii ceva, Aud? Când te-ai întors din spital nu te-ai fi purtat aşa. Te-ai schimbat.

Sunt atât de surprinsă, încât nu ştiu ce să zic. În primul rând, nu credeam că Frank observă vreodată ceva referitor la mine. Şi în al doilea rând, aşa o fi? Încerc să-mi amintesc, dar perioada aia parcă e învăluită în ceaţă. Ăsta e un efect secundar al depresiei, mi-a spus doamna doctor Sarah. Memoria ta se face praf. Ceea ce, ştii, poate fi de bine sau de rău.

— Serios? întreb într-un final.

— Te-ai fi ascuns în camera ta. Totul te agita rău, chiar şi soneria de la uşă. Dar acum, uită-te! Eşti şefa. Eşti stăpână pe situaţie. (Face semn spre mine, cu tava în mâini.) E... ă... E de bine. E ca lumea.

— Mulţumesc, îi spun stingherită.

— N-ai de ce, răspunde părând la fel de stingherit.

Apoi deschide frigiderul, scoate o cutie cu cacao cu lapte şi-şi pune căştile iPodului în urechi. Conversaţia s-a încheiat, presupun.

Dar, în timp ce urc scările cu tava, o reiau în minte. *Eşti şefa. Eşti stăpână pe situaţie.* Simplul gând mă umple de bucurie. Nu m-am mai simţit stăpână pe nimic de... *o veşnicie.*

Bat încet la uşă şi intru în camera părinţilor mei. Mama stă întinsă în pat, cu ochii închişi. Cred că a adormit. Pesemne că era epuizată.

Las tava, încercând să fac cât mai puţin zgomot, pe măsuţa ei de toaletă. Pe suprafaţa ei din lemn lăcuit stau mai multe fotografii înrămate. Zăbovesc, uitându-mă la toate. Mama şi

tata în ziua nunții... eu și Frank, bebeluși... și una cu mama și toți colegii ei de serviciu, la decernarea nu știu cărui premiu. Ea, îmbrăcată cu un sacou roz, ține în mână un trofeu din perspex, zâmbește radios și e absolut plină de viață.

Mama e consultant liber-profesionist în materie de branduri, ceea se înseamnă că are proiecte în toată țara. Uneori e foarte ocupată, iar alteori are săptămâni întregi libere. Așa a fost întotdeauna. O dată a venit la școala mea și ne-a arătat o siglă de supermarket la refacerea căreia lucrase și toți au fost foarte impresionanți. Mama e cool. Serviciul ei e cool. Dar acum, când mă uit la fotografia aceea, mă întreb: *De când n-a mai lucrat?*

Avea un proiect când m-am îmbolnăvit. Mi-o amintesc vag discutând cu tata despre asta; am auzit-o spunând: „Mă retrag. Nu plec la Manchester". Atunci am simțit doar ușurare. Nu voiam să plece la Manchester. Nu voiam să plece nicăieri.

Dar acum...

Mă uit din nou la poză, la fața mamei, fericită, strălucitoare, din fotografie – și apoi la fața ei obosită, adormită din realitate, întinsă pe pat. Nu-mi trecuse prin minte că mama a renunțat cu totul la serviciu. Dar acum îmi dau seama că, de când stau eu acasă, nu s-a dus la birou nici măcar o dată.

Simt că ies încet dintr-o ceață și observ lucruri pe care înainte nu le-am observat. E adevărat ce a spus doamna doctor Sarah: devii obsedat de propria persoană când ești bolnav. Nu vezi nimic în jurul tău. Dar acum încep să văd chestii.

— Audrey?

Mă întorc și văd că mama s-a proptit în coate.

— Bună! îi spun. Credeam că dormi. Ți-am adus niște Lemsip.

Pe fața mamei apare un zâmbet larg, de parcă aș fi făcut-o fericită pentru tot anul.

— Scumpa mea! *Foarte* drăguț din partea ta.

Îi aduc tava și mă uit la ea cum bea din băutura fierbinte. Are un aer atât de pierdut, încât mă gândesc că poate adoarme din nou, dar, brusc, toată atenția ei se canalizează spre mine.

— Audrey... Linus ăsta...

Simt cum intru imediat în defensivă. Nu Linus, ci Linus *ăsta*.

— Da? spun, încercând să par degajată.

— E...? (Se întrerupe.) Sunteți...? E un prieten aparte?

Mă simt jenată. Nu vreau să vorbesc despre Linus cu mama.

— Într-un fel. (Îmi feresc privirea.) Spui mereu că trebuie să-mi fac prieteni. Așa că mi-am făcut.

— Și e minunat. (Mama șovăie.) Dar, Audrey, trebuie să ai grijă. Ești vulnerabilă.

— Doamna doctor Sarah spune că trebuie să-mi impun niște eforturi, contracarez eu. Trebuie să reîncep să-mi construiesc relații în afara familiei.

— Știu, spune mama, părând că o frământă ceva. Dar cred că aș prefera să începi cu... Mă rog... O prietenă.

— Pentru că fetele sunt foarte de treabă, dulci și fermecătoare! replic, luându-mă gura pe dinainte.

— *Touché!* (Mama oftează, apoi ia o înghițitură de Lemsip și se strâmbă.) O, știu eu... Bănuiesc că, dacă Linus ăsta e băiat de treabă...

— E foarte de treabă, spun cu fermitate. Și nu-l cheamă Linus Ăsta, ci Linus.

— Și cu Natalie cum e?

Natalie. O părticică din mine se chircește automat la numele ăsta. Dar, pentru prima oară după o veșnicie, simt și un fel de dor. Un dor de prietenia pe care am avut-o. De prietenie, punct.

În cameră e liniște cât încerc să-mi limpezesc gândurile neclare. Mama nu mă presează. Știe că uneori durează mult ca să-mi lămuresc ideile. E răbdătoare.

Am senzația că am făcut singură o călătorie extrem de lungă și că nici una dintre prietenele mele n-ar putea-o înțelege vreodată, nici măcar Natalie. Cred că, într-un fel, le-am urât pentru asta. Dar acum totul pare mai ușor. Poate că aș reuși să mă văd cu Natalie într-o zi. Am putea face ceva împreună. Poate că n-ar avea importanță că ea nu înțelege prin ce am trecut.

Pe măsuța de toaletă a mamei e o poză cu mine și Natalie, îmbrăcate pentru Balul Bobocilor de anul trecut, care-mi atrage privirea. Nat are o rochie din dantelă roz, iar eu, una albastră. Râdem și tragem de capetele a două tuburi cu confetti. Am făcut poza aia de vreo șase ori ca să iasă cum trebuie tuburile cu confetti. Au fost ideea lui Nat. Are idei haioase, de genul ăsta. Nat chiar te face să râzi.

— Poate o s-o sun pe Natalie, spun într-un final. Într-o zi.

Mă uit la mama, să-i văd reacția, dar ea a adormit. Cana pe jumătate plină cu Lemsip stă gata să cadă de pe tavă; o înșfac înainte să se verse. I-o las pe noptieră, în caz că se trezește, apoi ies din cameră în vârful picioarelor și cobor la parter, plină de o energie nouă.

— Frank, mama a renunțat la serviciu? întreb când intru în bucătărie.

— Da, așa cred.

— De tot?

— Nu știu.

— Dar e foarte bună în profesia ei.

— Da, dar nu poate să iasă din casă, nu?

Deși n-o spune, știu la ce se referă. *Din cauza ta.*

Din cauza mea mama stă acasă, făcându-și griji și citind *Daily Mail*. Din cauza mea, mama e încordată și obosită, nu radioasa și fericită.

— Ar trebui să lucreze. Îi place să lucreze.

— Păi... (Frank ridică din umeri.) Bănuiesc că o s-o facă. Știi...

Din nou, cuvintele nerostite plutesc în aer: *Când te faci bine*.

— Mă duc să cumpăr struguri, spune el și iese agale din bucătărie.

Eu mă așez și-mi privesc imaginea neclară oglindită în frigiderul din inox. Când mă fac bine. Așa deci... Păi depinde de mine să mă fac bine.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Tata dă un telefon, stând la biroul din camera de lucru.

TATA
(la telefon)
Da. Da. O să verific. (Tastează la computer.) OK, l-am deschis.

Frank dă buzna în cameră, fără să bată la uşă.

FRANK
Tată, am nevoie să caut ceva pentru tema la geografie.

TATA
Va trebui să cauţi mai târziu. Scuze, Mark…

FRANK
Dar nu pot să-mi fac tema decât după ce caut.

TATA
Frank, fă-o mai târziu.

Frank se uită la el cu ochi mari.

FRANK
Îmi spui mereu să dau prioritate temelor. Zici mereu „Nu-ţi amâna

temele, Frank!". Dar acum mă pui să-mi amân tema. Nu e cam anapoda? N-ar trebui ca părinții să fie consecvenți?

TATA
(oftează)
Foarte bine. Caută. Mark, revin eu cu un telefon.

Îl lasă pe Frank la computer. Frank tastează puțin, se uită pe un site web și-și notează la repezeală ceva.

FRANK
Mersi.

Când Frank pleacă, tata formează iar numărul de telefon și-și redeschide documentul pe computer.

TATA
Scuze, Mark. Cum spuneam, cifrele astea n-au logică…

Se întrerupe, căci Frank intră iar.

FRANK
Trebuie să caut populația statului Uruguay.

Tata acoperă receptorul cu palma.

TATA
Poftim?

FRANK
Uruguay. Populația.

Tata se uită lung la el, exasperat.

TATA
Chiar e trebuie să faci asta acum?

Frank pare jignit.

FRANK
E pentru temă, tată! Spui mereu că ceea ce fac la școală îmi va influența toată viața. Aș căuta pe computerul meu, dar… mă rog.
(Se uită în podea, posomorât.)
Aia a fost decizia mamei. Nu vom ști niciodată de ce a făcut ce a făcut.

TATA
Frank…

FRANK
Nu, e în regulă. Dacă vrei să pun convorbirea ta telefonică mai presus de educația mea, e decizia ta.

TATA
(răstit)
Bine! Caută! (Se ridică.) Mark, va trebui să reluăm mult mai târziu. Scuze.

FRANK
(la computer)
Ar trebui să fie în istoric…

Deschide o pagină intitulată „Cum să-ți finanțezi mașina Alfa Romeo".

FRANK
Uau, tată! Cumperi o Alfa Romeo? Mama știe?

TATA
(răstit)
E ceva personal! Nu te pri…

Se întrerupe când îl vede pe Frank tastând.

TATA
Frank, ce faci? Ce s-a întâmplat cu ecranul meu?

Imaginea de fundal plictisitoare a tatei, o poză cu marea, a fost înlocuită de un personaj din *LOC* cu o mutră fioroasă.

FRANK
Aveai nevoie de o imagine de fundal nouă. A ta era naşpa. Acum ne trebuie nişte setări noi…

Face click cu mouse-ul şi din difuzoarele computerului bubuie „Boomshakalaka".

Tata îşi iese cu totul din pepeni.

TATA
Termină! E computerul meu…
(Se ridică şi merge spre uşă cu paşi mari.)
Anne? Anne?

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Din pragul uşii bucătăriei îi vedem pe mama şi tata certându-se pe înfundate.

TATA

Îi trebuie computerul lui! Nu mai merge să-l împărţim. Până la urmă o să-l omor!

MAMA

Nu-i trebuie un computer!

TATA

Îi trebuie pentru teme. Ca tuturor copiilor.

MAMA

Prostii!

TATA

Nu-s prostii! Ştii că mai nou îşi iau notiţe pe laptop? Nici măcar nu mai ştiu la ce foloseşte pixul! Au impresia că e un stylus din care curge, nu se ştie de ce, o substanţă bizară. Nici măcar nu mai ştiu să scrie! S-a terminat cu scrisul.

MAMA

Ce vrei să spui? Copiii au nevoie de computere? Le e fizic imposibil

să învețe ceva fără computer? Cum rămâne cu cărțile? Cu bibliotecile?

TATA

Când ai fost la bibliotecă ultima oară? Sunt pline de computere! Așa învață lumea în ziua de azi.

MAMA

(revoltată)

Vrei să-mi spui că în câmpiile aride ale Africii copiii nu învață să citească decât dacă au computer? Asta vrei să-mi spui?

TATA

(nedumerit)

Câmpiile aride ale Africii? De când discutăm despre câmpiile aride ale Africii?

MAMA

Tu ai nevoie de computer ca să citești literatură de calitate?

TATA

De fapt, chiar începe să-mi placă Kindle-ul meu…

Vede figura mamei.

TATA

Nu, bineînțeles că nu.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

O mână bate la uşa camerei lui Frank.

FRANK
Cine e?

AUDREY (DIN OFF)
Eu!

FRANK
Bine.

Uşa se deschide şi camera video intră clătinându-se. Înăuntru e ca un tomberon cu lucruri de adolescent. Frank stă la geam şi se joacă pe o consolă Atari din anii 1980. O ploaie de bipuri slabe inundă camera.

AUDREY (DIN OFF)
Ai fi putut să cauţi populaţia Uruguayului pe telefon.

FRANK
Mda...

AUDREY (DIN OFF)
Deci îl freci pe tata.

FRANK
Am nevoie de un computer.

Camera video focalizează pe consola Atari.

AUDREY (DIN OFF)
Unde ai găsit-o?

FRANK
În pod.

Se aude o bătaie la uşă. Dintr-o singură mişcare, Frank aruncă un trening peste consola Atari, îşi roteşte scaunul şi ia o carte în mână.

Mama intră şi face ochii roată.

MAMA
Frank, e dezastru în camera asta! Să-ţi faci ordine.

Frank ridică din umeri.

MAMA
Ce faci?

FRANK
Păi… ştii...

Aruncă o privire spre camera video.

FRANK
Ca de obicei.

Gata, mă fac bine! Și nu cu pași mici, ci cu ditamai saltu-rile, uriașe. Au trecut trei săptămâni și mă simt mai stăpână pe situație ca oricând. Am fost la Starbucks de trei ori, la Costa o dată și la The Ginger Biscuit o dată, la un milkshake. Știu! Doamna doctor Sarah mi-a zis: „Audrey, faci pași mari!" Apoi mi-a spus să nu mă grăbesc, prea curând, bla, bla, dar se vedea că e impresionată.

Chiar am luat prânzul într-o pizzerie! A trebuit să plec înainte de budincă, pentru că brusc localul a devenit prea zgomotos și amenințător – dar, chiar și așa, am rezistat cât o Quattro Staggioni întreagă. Au fost și mama, tata, Linus, Frank și Felix și am avut senzația că suntem... știi, un grup normal. Exceptând faptul că unul dintre noi stătea cu ochelari negri pe ochi, ca o persoană penibilă, avidă să devină vedetă. I-am zis asta mamei, iar ea mi-a răspuns: „Crezi că tu arăți anormal? Uită-te la Felix!".

Avea dreptate, pentru că Felix era îmbrăcat cu noul și mult iubitul lui costum de Morph, plus o mască de tigru și a izbucnit într-o criză de nervi când i-am explicat că nu va putea să mănânce pizza cu masca pe față.

Asta m-a făcut să mă simt mai bine. De fapt, multe lucruri mă fac în ultima vreme să mă simt mai bine. Întâlnirile cu Linus mă fac categoric să mă simt mai bine. Ne trimitem mereu SMS-uri, iar el mă vizitează în fiecare zi, după ore. Am început să jucăm ping-pong în grădină, obsesiv. Ni se alătură chiar și Frank uneori.

Iar azi a fost extraordinar, pentru că Linus mi-a făcut un cadou. Un tricou. Are imprimată o rubarbă și l-a comandat de pe internet. Mama și tata au întrebat „De ce o rubarbă?", iar el mi-a făcut cu ochiul și a zis „E secretul nostru".

Secretul nostru.

Nu știu precis ce mă face mai fericită – tricoul sau *secretul nostru*. N-am mai avut niciodată *un secret* cu un băiat. Nu știu exact care sunt motivele, dar încă radiez de fericire. Mama și tata sunt în oraș, Frank își face temele, Felix e în pat și eu, înflăcărată. N-am stare. Mă plimb prin casă, îmbrăcată cu tricoul, și simt că vreau să împărtășesc toate astea cu cineva. Vreau să vorbesc cu cineva. Vreau să văd pe cineva.

Natalie. Vreau s-o văd pe Natalie.

Gândul e aproape ca o rază de lumină în creierul meu, e atât de puternic, încât mă face să îmi închid ochii. Vreau s-o văd. Vreau să-mi recapăt prietena. Da. Trebuie să fac ceva. Chiar acum.

A fost cât pe ce s-o sun pe Nat de două, trei ori după conversația aceea cu mama. O dată chiar formasem jumătate de număr, când m-a lovit lașitatea și am renunțat, în ultima clipă. Dar azi mă simt în stare s-o fac. Mai mult decât în stare.

Îmi scot telefonul și tastez numărul lui Natalie, înainte să apuc să mă răzgândesc. Îl știu pe dinafară, chiar dacă n-am mai vorbit cu ea de un miliard de ani. N-am mai văzut-o din acea îngrozitoare ultimă zi la școală, când ea plângea și eu nu mai puteam nici măcar să plâng. N-a fost cel mai grozav rămas-bun.

Îi scriu:

> Bună, Nat! C faci? Eu, mult mai bn. Mi-ar plăcea să t văd într-o zi. Auds. x

După vreo treizeci de secunde sosește răspunsul ei. Parcă ar fi stat lângă telefon în permanență, toate săptămânile care au trecut, așteptând.

Poate că așa a fost. Citesc, cu ochii mijiți, SMS-ul care sună așa:

> OMG Auds! Mi-am făcut GRIJI MARI PT TINE. Pot să vin în vizită? Să vin acum? Mama zice k pot. Nat xxxxx

Îi răspund:

> Ok p curând.

Parcă după numai cinci minute sună soneria. Poate au trecut zece minute. Nu mai mult, precis. Probabil că a ieșit din casă chiar în clipa aceea.

Deschid larg ușa și fac un pas înapoi, oarecum descurajată. Nu pentru că nu m-aș bucura s-o văd pe Natalie, ci din cauza brațelor ei încărcate. Un coș-cadou cu uleiuri de baie, un ursuleț care ține o pancartă pe care scrie *Fă-te repede bine!*, niște cărți și reviste, tablete de ciocolată și o ditamai felicitarea.

— Bună! îi spun cu glas pierit. Uau!

— Am vrut să te vizităm mai demult, spune repede Nat. Dar mama ta a zis... (Înghite în sec.) În fine. Cumpăraserăm deja toate chestiile astea și stăteau degeaba pe hol. (Se uită la brațele ei încărcate.) Știu că arată cam dement.

— Păi... intră!

Se strecoară în casă, uitându-se la ochelarii mei negri, până când o întreb:

— Ce e?

— Mi-a zis lumea la școală că te-a văzut cu ăștia. (Arată spre ochelarii mei.) Știi, pe stradă. Chiar și când plouă. Nimeni nu știe de ce îi porți tot timpul.

— Păi... știi tu. (Ridic din umeri, stingherită.) Boala și tot restul.

— O! Aha, face ea, părând puțin speriată.

Intră, dă drumul la tot ce-a adus pe masa din bucătărie și se uită la mine. Timp de câteva clipe se lasă o tăcere apăsătoare, ciudată, tulburată doar de ticăitul ceasului, și mă întreb: *A fost o greșeală?*

Sunt încordată ca o pisică. Sunt precaută. Nu așa mă așteptam să fiu, dar prezența lui Nat reînvie tot felul de lucruri pe care le dosisem în mintea mea.

— Îmi pare rău! (Izbucnește pe un ton plângăreț.) Auds, îmi pare rău, foarte rău...

— Nu. (Clatin din cap, nevrând ca discuția s-o ia în direcția aia.) N-ai de ce să-ți pară rău.

— Dar ar fi trebuit ca eu să... n-am... (I se preling lacrimi pe obraji.) Tot nu pot să cred că s-a întâmplat așa!

— E în regulă. Hai să bem ceva!

Torn socată în două pahare. Ar fi trebuit să-mi dau seama că va fi tulburată. În mintea mea am sărit peste toate acele lucruri. Sau, mai degrabă, m-am târât prin ele. *Le-ai prelucrat*, ar spune doamna doctor Sarah. *Le-ai procesat*. De parcă aș fi o mașină de feliat cașcaval.

Nu cred că Nat a procesat prea multe. De fiecare dată când se uită la mine, i se preling lacrimi pe față.

— Și acum ești bolnavă!

— Sunt în regulă. Mă simt mult mai bine. Am un prieten!

OK, am zis-o cam hodoronc-tronc, dar, să fim sinceri, ăsta *a fost* principalul motiv pentru care am chemat-o în vizită.

Ca să-i spun că am un prieten. Lacrimile ei dispar imediat și se apleacă spre mine, foarte curioasă.

— Un prieten? De la spital?

Ce naiba?! Ce crede, că sunt o dementă care iese cu unul dement și el, pentru că doar de asta mai sunt bună?

— Nu, nu de la spital, spun iritată. E Linus. Îl știi? Coleg de an cu Frank la Cardinal Nicholls.

— Linus? Adică... Atticus Finch? întreabă Nat, părând absolut uluită.

— Exact. De la el am primit ăsta. (Fac semn spre tricou.) Azi. Nu-i ca lumea?

— Aia e o rubarbă? întreabă cu un aer nedumerit.

— Da. E secretul nostru, spun degajată.

— Uau! (Nat pare că nu poate digera vestea.) Și... de cât timp ieșiți împreună?

— De câteva săptămâni. Mergem la Starbucks și tot așa. E doar... știi, ne distrăm.

— Credeam că ești chiar bolnavă. Că stai în pat.

— Păi am fost, spun ridicând din umeri. Presupun că-mi revin, mă rog. (Desfac o tabletă de ciocolată și o rup în bucăți.) Spune-mi ce mai e pe la școală!

Îmi impun s-o întreb, deși cuvântul *școală* lasă o senzație urâtă în creierul meu, ca o urmă otrăvitoare.

— A, totul s-a schimbat, spune vag Natalie. N-o să-ți vină să crezi! După ce au plecat Tasha și gașca aia, Katie s-a schimbat *de-a binelea*. Nici n-ai mai recunoaște-o. Chloe nu mai e prietenă cu Ruby și știai că domnișoara Moore a plecat? Acum avem altă directoare adjunctă, e grozavă... (Natalie se oprește din turuit.) Și zi, te întorci?

Întrebarea mă lovește ca un pumn în stomac. Ideea întoarcerii în locul acela îmi provoacă realmente greață.

— M-am mutat la Academia Heath, îi spun. O să repet anul, pentru că am pierdut prea mult din el. Oricum sunt mică pentru clasa asta, așa că totul se aranjează...

— Ai putea să repeți anul la Stokeland, sugerează Nat.

Strâmb din nas.

— Ar fi ciudat să fiu cu un an în urma ta. Și oricum... (Mă opresc puțin.) Suntem detestați la Stokeland. Părinții mei s-au înfuriat rău pe ei. Au convocat o ședință a consiliului de conducere și au intrat rău în toți și a ieșit ceva... știi, foarte nasol. (Asta o știu de la Frank, nu de la mama și tata.) După părerea lor, personalul școlii n-a gestionat bine treaba.

— Păi chiar așa e! (Natalie face ochii mari.) Toți o zic, mereu. Părinții mei vorbesc întruna despre asta.

— Ei bine... Vezi... Exact. Ar fi ciudat să mă întorc.

Mai rup niște bucăți de ciocolată și i le ofer lui Nat. Ea ia o bucată, apoi ridică ochii, cu o lacrimă prelingându-i-se iar pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine, Auds!

— Și mie mi-a fost dor de tine.

— După ce ai plecat, a fost îngrozitor. *Chiar* îngrozitor.

— Da...

După câteva clipe de tăcere, nu știu cum, fără veste, ne trezim îmbrățișate. Natalie miroase a Herbal Essences, ca întotdeauna, și are obiceiul de a te bate ușurel cu palma pe spate, obicei care mă face să lăcrimez, numai pentru că mi-e foarte familiar.

Mi-au lipsit îmbrățișările. *Doamne*, cât mi-au lipsit!

Când ne dezlipim una de cealaltă, râdem amândouă, dar suntem și puțin înlăcrimate. Telefonul lui Natalie sună și ea răspunde iritată.

— Da, mamă, spune ea scurt. Totul e *minunat*. Era mama, îmi explică ea aruncându-și telefonul pe masă. Așteaptă afară,

în mașină. Trebuia să-i trimit SMS din cinci în cinci minute, să-i spun că e totul OK.

— De ce?

— Pentru că... știi tu.

— Ce?

— Știi tu. (Natalie se foiește, jenată, uitându-se pe lângă mine.)

— Nu știu.

— Auds, știi *tu*. Pentru că ești...

— Cum?

— Instabilă psihic, spune Natalie, practic în șoaptă.

— Ce?! exclam, holbându-mă la ea, sincer șocată. Cum adică?

— Ești bipolară. (Natalie e crispată toată.) Oamenii bipolari pot deveni violenți. Mama era îngrijorată, atâta tot.

— Nu sunt *bipolară*! îi spun uluită. Cine ți-a zis că-s bipolară?

— Nu ești? face Natalie, cu gura căscată. Păi mama a zis că probabil ești bipolară.

— Și o să te atac? Pentru că n-ar fi trebuit să mi se dea drumul din spital și, de fapt, ar trebui să stau în cămașa de forță?! Iisuse! (Încerc să-mi păstrez calmul.) Am cunoscut bipolari, Nat, și poți să nu crezi, dar nu prezintă absolut nici un pericol.

— Îmi pare rău! (Natalie pare mâhnită.) Dar n-am știut...

— Mama nu v-a *spus* ce-i cu mine? Nu v-a explicat?

— Păi... (Natalie pare și mai jenată.) Mama credea că le înfloreste. Au existat atâtea zvonuri...

— Cum ar fi? Ce zvonuri? (Natalie tace, așa că-mi iau cel mai amenințător ton.) Ce zvonuri, Nat?

— OK! zice ea repede. Că ai încercat să te sinucizi... că ai orbit... că nu mai poți vorbi... A! Cineva a zis că ți-ai scos ochii și de asta porți ochelari negri.

— *Ce?!* (Abia mai respir din cauza șocului.) Și tu ai *crezut*?

— Nu! exclamă Natalie cu un aer prostesc. Sigur că n-am crezut. Dar...

— Mi-am scos ochii? Ca Van Gogh?

— La el au fost urechile, precizează Natalie. Numai una, de fapt.

— *Mi-am scos ochii?!*

Simt că mă apucă o criză de isterie. Un râs bizar, dureros vrea să iasă din mine.

— Ai crezut, nu, Nat? Ai crezut.

— Ba nu! exclamă ea, roșind. Sigur că n-am crezut! Îți spun doar!

— Dar ai crezut că sunt o nebună bipolară ucigașă.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă bipolar, recunoaște Natalie. E un cuvânt și atât.

— O nebună bipolară ucigașă, cu ochii scoși! (Simt un nou val de isterie.) Nu-i de mirare că mama ta așteaptă afară, în mașină!

— Termină! strigă Natalie pe un ton tânguitor. N-am vorbit deloc serios!

Natalie e o tâmpită absolută, iar mama ei, și mai rău. Dar nu pot să nu simt afecțiune când o văd așa, amărâtă, fâstâcită, neștiind ce să spună. O cunosc pe Nat de când aveam șase ani și chiar și atunci era naivitatea întruchipată și credea că tatăl meu chiar e Moș Crăciun.

— Sunt bine, spun într-un final, ca să nu se mai perpelească. E în regulă. Nu-ți face griji.

— Serios? întreabă Natalie privindu-mă cu neliniște. Doamne, Auds, îmi pare rău! *Știi* că nu știu nimic despre nimic. (Își mușcă buza și se gândește puțin.) Atunci... dacă nu ești bipolară, cum ești?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Sunt nevoită să mă gândesc câteva secunde până să răspund.

— Mă însănătoșesc, spun în cele din urmă. Așa sunt. (Iau ultima bucată de ciocolată și o împart în două.) Hai s-o terminăm, până n-o vede Frank!

Doamna doctor Sarah adoră povestea cu nebuna bipolară ucigașă.

Mă rog, eu spun „adoră". De fapt, ea geme, se apucă de cap cu amândouă mâinile și spune: „Serios?!". Și o văd că scrie în blocnotesul ei: *Program în comunitate – școli? EDUCAȚIE???*

Dar eu râd și atât. Chiar *e* caraghios, deși e și foarte greșit. Nu se poate să nu vezi.

În ultima vreme râd mult mai mult când merg la doamna doctor Sarah. Și vorbesc *mult* mai mult. Timp îndelungat a părut că ea are mai multe de spus decât mine. Părea că ea e cea care vorbește mai mult, iar eu, cea care ascultă. (Ca să fiu corectă, când ne-am cunoscut, nu mă încânta comunicarea de nici un fel. Ca să fiu și mai corectă, la prima noastră ședință n-am vrut nici măcar să intru în cabinet, darămite să mă uit la ea, darămite să vorbesc.) Acum însă lucrurile s-au schimbat complet. Am atâtea să-i spun! Despre Linus, Natalie, toate ieșirile mele, când am mers cu autobuzul și nu m-am panicat deloc...

— În fine, cred asta a fost, spun când îmi termin ultima istorisire. M-am copt.

— Copt?

— Vindecat.

— Aha. (Doamna doctor Sarah bate cu creionul în blocnotes, gânditoare.) Ceea ce înseamnă că...

— Știți dumneavoastră. Că sunt bine. Am revenit la normal.

— Neîndoielnic, faci progrese excelente. Sunt încântată, Audrey! Cu adevărat încântată.

— Nu, nu doar „progrese excelente", spun iritată. Am revenit la normal. Adică, știți, practic.

— Îhî. (Doamna doctor Sarah face întotdeauna o pauză politicoasă înainte de a mă contrazice.) Încă nu te-ai întors la școală, precizează ea. Continui să porți ochelarii negri. Continui să iei medicamente.

— OK, am spus „practic"! exclam, simțind un mic impuls de mânie. Nu-i nevoie să fiți așa de negativistă!

— Audrey, vreau doar să fii realistă.

— Sunt!

— Mai ții minte graficul progresului tău, pe care l-am desenat? Linia în zigzag?

— Da, dar graficul ăla e învechit. Iată graficul meu!

Mă ridic, mă duc la tablă și desenez o linie dreaptă, care urcă vertiginos spre stele.

— Asta sunt eu! Gata cu coborâșurile. De-acum urc și atât.

Doamna doctor Sarah oftează.

— Audrey, mi-ar plăcea foarte mult să fie adevărat. Dar majoritatea copleșitoare a pacienților care se recuperează după un episod ca al tău vor avea involuții temporare. Și e în regulă. E normal.

— Eu mi-am avut toate involuțiile. (Mă uit la ea împietrită.) Am terminat cu involuțiile, bine? Nu mai accept nici una. Exclus!

— Știu că ești frustrată, Audrey...

— Gândesc pozitiv! Ce-i rău în asta?

— Nimic. Doar să nu exagerezi. Nu te forța. Există pericolul să-ți provoci o *reală* involuție.

— Sunt bine, repet eu cu îndârjire.

— Da, ești, încuviințează ea. Însă ești și fragilă. Închipuie-ți o farfurie de porțelan reparată cu adeziv care încă nu s-a întărit.

— Sunt o *farfurie*? spun în batjocură, dar doamna doctor Sarah nu se lasă provocată.

— Am avut acum câțiva ani o pacientă care semăna mult cu tine, Audrey, și era în aceeași etapă a refacerii. S-a hotărât să meargă la Disneyland, la Paris, contrar sfatului meu. (Dă ochii peste cap.) Tocmai la Disneyland!

Până și ideea de Disneyland mă face să mă crispez – nu că aș recunoaște-o în fața ei.

— Ce s-a întâmplat? întreb fără să mă pot abține.

— A fost mult prea mult pentru ea. A trebuit să se întoarcă din excursie mai devreme. În acel moment a simțit că a eșuat. Moralul ei a atins cel mai scăzut nivel de până atunci și asta n-a fost deloc benefic progresului ei.

— Păi eu nu merg la Disneyland, spun încrucișându-mi brațele la piept. Așa că...

— Mă bucur. Știu că ești fată cu judecată. (Doamna doctor Sarah mă cercetează și-i văd colțurile gurii ridicându-se ușor.) În orice caz, ți-ai recăpătat vioiciunea. Și viața e frumoasă?

— Viața e frumoasă.

— Și Linus e tot...? (Se oprește, din delicatețe.)

— Linus, repet dând din cap. E tot Linus. Apropo, vă trimite salutări.

— O! exclamă doamna doctor Sarah, părând surprinsă. Atunci îi trimit și eu salutări.

— Și spune „Bine lucrat!".

Tăcere. Pe fața doamnei doctor Sarah apare un mic surâs.

— Ei bine, poți să-i spui și lui același lucru. Mi-ar plăcea să-l cunosc pe acest Linus.

— Cred, dar nu vă faceți mari speranțe, îi răspund ridicând din umeri, cu o expresie neutră. E al meu!

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

CADRU DE LA DISTANŢĂ: Linus şi FELIX stau în grădină. Între ei se află o tablă de şah şi par să joace.

Camera video se apropie şi vocile lor devin audibile. Felix mută o piesă şi se uită triumfător la Linus.

FELIX

Şah!

Linus mută o piesă.

LINUS

Şah!

Felix mută o piesă.

FELIX

Şah!

Linus mută o piesă.

LINUS

Şah!

Îl priveşte cu seriozitate pe Felix.

LINUS

Grozav joc ai inventat, Felix!

Felix îi zâmbeşte radios.

FELIX
Ştiu.

LINUS
Cum ziceai că se cheamă?

FELIX
Pătrate.

Linus se chinuie să rămână serios.

LINUS
Aşa e, pătrate! Şi atunci de ce nu spunem „pătrate" când mutăm piesele?

Felix îl priveşte compătimitor, de parcă ar fi cam încet la minte.

FELIX
Pentru că spunem „şah".

Linus se uită la camera video.

LINUS
Asta m-a lămurit.

În grădină apare mama.

MAMA
Linus, eşti aici! Minunat! Vorbeşti germana, nu?

LINUS
(precaut)
Puţin.

MAMA
Grozav! Atunci poţi veni să mă ajuţi să descifrez instrucţiunile noii mele maşini de spălat vase. Toată

broşura e în germană. *Germană*! Spune şi tu!

LINUS

A! Bine.

Când se ridică, Felix se agaţă de piciorul lui.

FELIX

Li-nus! Joacă pătrate!

În clipa aceea, FRANK apare în grădină şi flutură spre Linus o revistă de jocuri pe computer.

FRANK

Linus, trebuie să vezi ceva!

AUDREY (DIN OFF)

CE FEL de familie e asta?! Oameni buni, nu mai încercaţi să-mi răpiţi prietenul! OK?

Doamna doctor Sarah a spus că trebuie să am mai multe interacțiuni cu oameni străini. Nu e suficient să intru într-un restaurant, să mă ascund după meniu și să-i las pe alții să comande pentru mine. (Cum a ghicit?) Trebuie să învăț să vorbesc, sigură pe mine, cu oameni necunoscuți. Asta e tema mea pentru acasă. Așa că Linus și cu mine stăm la masă, la Starbucks, iar el alege la întâmplare câte o persoană cu care să merg și să vorbesc.

La spital am făcut tot felul de jocuri de rol, prin care trebuia, teoretic, să atingem același obiectiv. Dar jocul de rol e joc de rol. Te simți *tâmpit*. OMG, ce jenant e să te prefaci că ai o „altercație" cu un băiat slăbănog despre care oricum știi că are un atac de panică până și dacă te uiți la el! Consilierii se vedeau siliți să ne sufle replici când rămâneam fără inspirație și să zică: „Fii atentă la limbajul corpului, Audrey!".

În fine. Jocul de rol e nașpa rău, dar ce fac acum e chiar distractiv. Fiindcă o dată mă duc eu, apoi merge și Linus. Ca-n jocul provocărilor.

— OK, tipul ăla.

Linus îmi arată un bărbat care stă singur la o masă din colț și tastează de zor pe laptop. Are douăzeci și ceva de ani, țăcălie, tricou gri și o geantă grozavă din piele, de genul celor pe care Frank le disprețuiește.

— Du-te la el și întreabă-l dacă are Wi-Fi.

Simt un nod în gât de panică pe care încerc să-l înghit. Bărbatul e absorbit de munca lui. Nu pare că vrea să fie deranjat. Mă eschivez:

— Pare foarte ocupat. Ce zici de altcineva? Doamna aceea în vârstă?

La masa alăturată e o femeie cu păr cărunt, care pare o bomboană și ne-a zâmbit deja.

— Prea ușor, spune neclintit Linus. Nu trebuie să scoți o vorbă, că ea se apucă de sporovăit. Du-te la tipul ăla și întreabă-l de Wi-Fi. Eu aștept aici.

Fiecare părticică din corpul meu îmi spune să nu merg, dar Linus stă și se uită la mine, așa că-mi silesc mușchii picioarelor să se pună în mișcare. Cumva, traversez cafeneaua și mă opresc chiar în fața bărbatului, dar el nu s-a uitat la mine. Tastează doar și se încruntă.

— Ăă, bună ziua! reușesc să îngaim.

Tap, tap, tap, încruntare.

— Bună ziua! încerc iar.

Tap, tap, tap, încruntare. Nici n-a ridicat privirea.

Cât aș vrea să mă retrag! Dar Linus se uită. Trebuie să merg până la capăt.

— Mă scuzați! (Vocea mea răsună atât de tare, încât aproape că sar în sus de spaimă; bărbatul ridică în sfârșit capul.) Mă întrebam dacă aveți Wi-Fi.

— Ce? se încruntă el.

— Wi-Fi. Aveți Wi-Fi aici?

— Iisuse! Încerc să *lucrez*!

— Da. Scuze. Mă întrebam doar...

— Despre Wi-Fi. Ești oarbă? Știi să citești?

Face semn spre un anunț din colțul cafenelei, despre parola de Wi-Fi de la Starbucks. Apoi se uită intens la ochelarii mei negri.

— Chiar *ești* oarbă? Sau doar puțin defectă?

— Nu sunt oarbă, spun cu vocea tremurândă. Întrebam doar. Scuze că v-am deranjat.

— Tâmpita naibii! mormăie el, reîncepând să tasteze.

Ochii mi se umplu de lacrimi și, când mă retrag, îmi simt picioarele nesigure. Dar țin fruntea sus. Sunt hotărâtă să nu mă prăbușesc. Când ajung înapoi la masă, afișez forțat un fel de zâmbet-rictus.

— Am făcut-o!

— Ce a zis? întreabă Linus.

— M-a făcut tâmpita naibii. Și oarbă, și defectă. În afară de asta, știi, a fost chiar fermecător.

Lacrimile încep acum să mi se prelingă pe obraji și Linus mă privește îngrijorat.

— Audrey!

— Nu, sunt în regulă! spun tăios. Sunt în regulă.

— Ce labagiu! (Linus se uită urât la bărbatul în tricou gri.) Dacă nu vrea să fie deranjat, n-ar trebui să stea într-un local public! Îți dai seama câți bani își scutește la chirie? Cumpără o cafea și stă acolo o oră și se așteaptă ca toată lumea să umble în vârful picioarelor pe lângă el! Dacă vrea un birou, ar trebui să și-l închirieze! Nemernicul!

— În tot cazul, am făcut-o! spun cu vioiciune. Acum e rândul tău.

— Vorbesc cu același tip, anunță Linus ridicându-se în picioare. Nu scapă nepedepsit pentru că s-a purtat ca un nesimțit!

— Ce ai de gând să-i spui? îl întreb panicată.

Groaza mă înăbușă, simt că mă sufoc. Nici nu știu de ce mi-e frică. Nu vreau ca Linus să meargă la tip. Vreau să plecăm.

— Stai jos, îl rog. Hai să oprim jocul!

— Jocul nu s-a terminat.

Linus îmi face cu ochiul și se duce la masa din colț, cu cafeaua în mână.

— Bună ziua! îi spune bărbatului pe un ton copilăresc, atât de sonor, încât jumătate din clienți se uită spre ei. Aveți un laptop Apple, nu?

Bărbatul ridică ochii, parcă nevenindu-i să creadă că e deranjat iar, și răspunde scurt:

— Da.

— Îmi puteți spune care sunt avantajele unui laptop Apple față de alte mărci? întreabă Linus. Că vreau să-mi cumpăr un computer. Al dumneavoastră e foarte bun? Pariez că da. (Se așază față-n față cu bărbatul.) Pot să-l încerc?

— Ascultă, sunt ocupat! se răstește bărbatul. Poți să te așezi altundeva?

— Lucrați aici?

Tăcere. Bărbatul continuă să tasteze, iar Linus se apleacă spre el și repetă, cu o voce precum o sirenă:

— Lucrați?

— Da! (Bărbatul se uită fioros la el.) Lucrez.

— Tatăl meu lucrează într-un birou, spune Linus cu nevinovăție. Dumneavoastră n-aveți birou? Cu ce vă ocupați? Aș putea să mă țin după dumneavoastră? Veniți să vorbiți la noi la școală? A, uitați, ceașca dumneavoastră e goală! Vă mai cumpărați o cafea? Ce ați băut, cappuccino? Mie îmi place flatwhite. Dar de ce i se zice așa? Știți? Puteți căuta pe net?

— Ascultă! (Bărbatul își închide laptopul cu brutalitate.) Puștiule, lucrez. Te rog, caută-ți altă masă!

— Dar suntem la Starbucks! exclamă Linus pe un ton surprins. Poți sta oriunde! E voie. (Face semn unei angajate care strânge cești goale în apropiere.) Mă scuzați, pot să mă așez oriunde? Așa e la Starbucks?

— Desigur, spune femeia și-i zâmbește. Oriunde dorești.

— Ați auzit? Oriunde doresc! Iar eu am o cafea, dar dumneavoastră n-aveți! îi precizează Linus bărbatului. V-ați terminat-o.

Alo, stați puțin! (Îi dă angajatei ceașca goală.) Vedeți? i se adresează apoi bărbatului. Ați terminat. Trebuie ori să vă cumpărați altă cafea, ori să plecați.

— Iisuse!

Părând gata să explodeze, bărbatul își îndeasă laptopul în geantă și se ridică în picioare, mormăind pentru sine:

— *Copiii* naibii! *Incredibil!*

— La revedere! îi spune cu nevinovăție Linus. Distracție plăcută la făcut laba!

Preț de o clipă, am inpresia că bărbatul i-ar fi croit una peste cap – dar, bineînțeles, n-o face. Se mulțumește să iasă din cafenea, cu o față de om turbat. Linus se întoarce și se așază iar pe scaunul din fața mea, afișând zâmbetul lui ca o felie de portocală.

— O, Doamne! exclam. Nu pot să cred că ai făcut asta!

— Data viitoare o faci tu.

— N-aș putea!

— Ba poți. E distractiv. (Linus își freacă mâinile.) Să vină provocarea!

— OK, mai dă-mi pe cineva, îi cer, inspirată. Mai fă-mi o provocare.

— Întreab-o pe angajată dacă au brioșe cu mentă. Hai!

Îi face semn femeii, care vine la noi zâmbind. Nici n-am avut timp să-mi dau seama dacă am emoții.

— Mă scuzați, aveți brioșe cu mentă? întreb, adoptând tonul nevinovat, copilăros al lui Linus.

Cumva, faptul că-l imit pe Linus îmi dă putere. Nu sunt eu, nu sunt Audrey, ci un personaj.

— A, nu, spune ea clătinând din cap. Îmi pare rău.

— Dar le-am văzut pe site! insist eu. Sunt sigură că le-am văzut. Brioșe cu mentă și cu ciocolată în mijloc. Și cu granule de zahăr colorate.

— Și bomboane Polo deasupra, intervine Linus cu seriozitate, făcându-mă să-mi stăpânesc cu greu râsul.

— Nu. (Femeia pare încurcată.) N-am auzit niciodată de ele.

— Bine atunci, spun politicos. Mulțumesc oricum.

Când ea pleacă, îi zâmbesc lui Linus cu gura până la urechi, simțindu-mă puțin amețită.

— Am făcut-o!

— Poți să vorbești cu oricine, încuviințează el. Data viitoare, ce-ar fi să închiriezi o platformă și să ții un discurs?

— Grozavă idee! Să invităm, așa, vreo o mie de oameni!

— Deci graficul urcă. Domnișoara Audrey se îndreaptă spre stele.

Linus știe despre graficul în zigzag și cel drept, pentru că i-am povestit eu. I le-am desenat, tot tacâmul.

— Clar! (Ciocnim cu cestile de cafea.) Domnișoara Audrey se îndreaptă spre stele.

Asta-i dovada că eu sunt stăpână pe grafic. Eu. Și dacă vreau un grafic drept, o să am un grafic drept.

Așa că la următoarea ședință cu doamna doctor Sarah mint un pic când bifez casetele.

Te-ai simțit îngrijorată timp de mai multe zile? Deloc.

Îți par grijile greu de controlat? Deloc.

Când îi dau foaia, se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

— Ei, ce îmbunătățire!

— Vedeți? nu mă pot abține să îi spun imediat. Vedeți?

— Ai idee de ce ai avut așa o îmbunătățire săptămâna asta, Audrey? mă întreabă zâmbind. Viața e frumoasă, doar atât? Sau mai e ceva? Vreo schimbare?

— Nu știu, răspund ridicând din umeri cu nevinovăție. Nu-mi vine în minte nimic anume care să se fi schimbat.

Și asta e o minciună. S-a schimbat ceva: nu-mi mai iau pastilele. Le scot doar din folie și le arunc într-un plic mototolit. (Nu în toaletă, pentru că toate substanțele ajung în apă sau așa ceva.)

Și știi ce? N-am observat nici măcar o diferență. Ceea ce dovedește că n-aveam nevoie de ele.

N-am spus nimănui. Ei, normal că n-am spus, pentru că toți s-ar stresa. O să aștept o lună, să zicem, și pe urmă o să le spun tuturor, degajat, și o să adaug: „*Vedeți?*".

— V-am spus! îi zic doamnei doctor Sarah. M-am copt. Sunt gata. Mi-a trecut.

Mama e într-o pasă organizatorică. Umblă prin toată casa, făcând ordine, strigând și spunând: „Ai cui sunt pantofii ăștia? Ce *caută* aici?". Noi ne-am ascuns toți în grădină. Adică eu, Frank, Linus și Felix. E oricum o zi caldă, așa că e plăcut să stăm pe iarbă și să culegem margarete.

Se aude un foșnet și tata apare de după tufișul în spatele căruia ne ascundem.

— Salut, tată! spune Frank. Ai venit să te alături Alianței Rebele?

— Frank, cred că te cheamă mama ta, spune tata.

Mama ta, expresie codificată care înseamnă: *Nu mă asocia cu ultimul plan țicnit al mamei tale, n-am nici un amestec.*

— De ce? Frank îi aruncă o privire posacă, deloc încurajatoare. Sunt ocupat.

— Ocupat să te ascunzi după un tufiș? îl întreb, pufnind în râs.

— Te-ai oferit să ajuți? spune tata. Cu cateringul pentru sărbătoarea Avonlea? Cred că acum se apucă de treabă.

— Nu m-am oferit să ajut, răspunde Frank cu un aer revoltat. Nu m-am *oferit*. Am fost silit. Asta e muncă silnică!

— Ce atitudine grozavă ai! remarc. Îți ajuți vecinul și așa mai departe.

— Nu te văd *pe tine* ajutându-ți vecinul! mi-o întoarce Frank.

— O să-mi ajut vecinul, spun ridicând din umeri. Nu mă deranjează să fac câteva sendvișuri.

— Și, oricum, vecin*ul*? replică Frank. E sexist! Mă bucur că ești așa sexistă, Audrey!

— E o expresie.

— O expresie sexistă.

— Cred că ar fi bine să mergem, intervine tata. Mama e pe picior de război.

— Eu îi țin de urât lui Linus, spune Frank fără să se clintească un centimetru. Mă ocup de un musafir. Vrei să-mi părăsesc musafirul?

— E musafirul *meu*, protestez eu.

— Dar mai întâi a fost prietenul meu! ripostează Frank, uitându-se urât la mine.

— Oricum, trebuie să plec, spune cu diplomație Linus. Am antrenament la polo pe apă.

După plecarea lui Linus, o auzim pe mama țipând: „Chris! Frank! Unde *sunteți*?" pe tonul ei cel mai amenințător, care înseamnă „O să plătiți mai târziu pentru asta", și parcă ne dăm seama toți că nu mai are nici un rost să ne ascundem aici. Frank pornește încet spre casă, cu o atitudine de om condamnat, iar eu inspir adânc de câteva ori, pentru că mă simt puțin încordată.

N-am nimic, nu mă panichez, nimic de felul ăsta. Sunt doar un pic...

Eh. Un pic agitată. Nu știu de ce. Probabil că-mi revin doar la normal, după atâtea luni în care mi-am poluat organismul cu chimicale. De când nu mai știu ce *înseamnă* normalul?

Un grup cum nu se poate mai pestriț umple bucătăria. Observ o doamnă bătrână, cu un costum mov antic și păr care, se vede clar, e perucă. Mai e o doamnă de vârstă mijlocie, cu cozi împletite și sandale. Apoi doi soți dolofani, care

poartă bluze de trening identice, inscripționate cu Biserica St Luke. Și un bărbat cu părul alb, pe un scuter pentru invalizi.

Scuterul pentru invalizi e chiar ca lumea, la drept vorbind. Numai că împiedică *realmente* pe toată lumea. Mama intră și bate din palme.

— Așa! Bun venit tuturor și vă mulțumesc pentru prezență! Sărbătoarea începe la ora trei. Am cumpărat multe ingrediente...

Se apucă să scoată pe masa din bucătărie alimente din sacoșe de supermarket – roșii și castraveți, salată și pâine, pui și șuncă.

— M-am gândit să facem sendvișuri, lipii umplute... Aveți și alte idei?

— Rulouri cu cârnați? spune femeia dolofană.

— Da, aprobă mama. Adică să cumpărăm sau să preparăm rulouri cu cârnați?

— Ooo... (Femeia dolofană pare încurcată.) Nu știu. Dar oamenilor le plac rulourile cu cârnați.

— Păi n-avem rulouri cu cârnați. Nici carne pentru cârnați. Așa că...

— Păcat! zice femeia dolofană. Pentru că oamenilor le plac rulourile cu cârnați.

— Așa e, încuviințează soțul ei.

— Oricui îi place un rulou cu cârnați.

Văd că mama devine puțin încordată. Spune cu vioiciune:

— Poate data viitoare! Să mergem mai departe. M-am gândit să facem... sendvișuri cu ou?

— Mamă! exclamă îngrozit Frank. Sendvișurile cu ou sunt nașpa!

— Mie îmi plac sendvișurile cu ou! spune defensiv mama. Îi mai plac cuiva sendvișurile cu ou?

— Scumpo, cred că putem prepara ceva mai bun decât sendvișurile cu ou.

O voce de bărbat o acoperă pe a mamei. Ridicăm toți ochii. Un tip pe care nu l-am mai văzut niciodată intră cu pași mari în bucătărie. Pare să aibă douăzeci și ceva de ani. E ras în cap, are vreo șase cercei într-o ureche și poartă un costum de maestru bucătar.

— Eu sunt Ade, anunță el. Bunicul meu e Derek Gould, tocmai s-a mutat la Avonlea. El mi-a zis de sărbătoare. Ce pregătim?

— Ești maestru bucătar? întreabă mama holbându-se la el. Maestru bucătar *profesionist*?

— Lucrez la Fox and Hounds. Am la dispoziție o oră. Asta aveți? (Examinează cu mâinile alimentele mamei.) Cred că putem face niște umpluturi frumoase, proaspete pentru lipii – poate o salată Waldorf – și poate coacem chimenul ăsta și-i facem un dressing de lămâie cu tarhon...

— Tinere! (Doamna în mov îi flutură o mână sub nas.) Cum ținem salatele proaspete pe o zi ca asta?

Ade pare surprins.

— A, am adus răcitoarele de la pub. Treizeci. Și toate celelalte articole de catering necesare. Le puteți restitui mâine.

Doamna în mov se uită cu ochi mari la el, surprinsă.

— Răcitoare? (Mama devine tot mai încântată.) Articole de catering? Ești un sfânt!

— Nici o problemă! OK, deci meniul e salată Waldorf cu lipie, lipii cu umplutură mexicană cu fasole, vreo două salate...

— Ăă, putem folosi niște ouă? întreabă mama ușor rușinată. Am cumpărat o groază de ouă pentru sendvișuri, idee care se pare că nu încântă pe nimeni.

— Omletă spaniolă! spune Ade fără să șovăie o clipă. Punem în ea niște chorizo și usturoi, prăjim niște ceapă dulce, o servim felii...

Ador omleta spaniolă. Ce tare e tipul!

— Am cumpărat şi mulţi ardei graşi, spune mama, zeloasă, dându-i un ardei. Merg şi ei în omletă?

— Perfect!

Ade ia ardeiul de la mama şi-l învârte în mâini. Apoi îşi deschide rucsacul, scoţând la iveală un set de cuţite, puse toate cu grijă în teci protectoare. Ne uităm vrăjiţi cum ia un tocător de pe masa din bucătărie, pune ardeiul pe el şi începe să-l toace.

Dumnezeule, n-am văzut *niciodată* pe cineva tocând cu viteza asta!

Toc-toc-toc-toc-toc.

Toţi cei din bucătărie se uită fix, uluiţi. Chiar şi Frank. De fapt, mai ales Frank. Când Ade termină şi toţi încep să aplaude entuziast, Frank e singurul care rămâne încremenit, cu ochii cât cepele. Ade pare să-l remarce.

— Tu! Vreau să te ocupi de tocat.

— Dar... (Frank înghite în sec.) Nu mă pricep.

— Te învăţ eu, nici o grijă! (Ade îl analizează pe Frank din cap până-n picioare.) Aşa găteşti? Ai un şorţ?

— Pot să găsesc unul, spune Frank repede.

Îmi înăbuş un chicotit. Frank îşi pune *şorţ*?

Ade cotrobăie acum prin dulapurile mamei, trântind ingrediente pe toată suprafaţa blatului de lucru.

— O să fac o listă de cumpărături, anunţă el. Ne trebuie parmezan, încă nişte usturoi, sos harissa... Cine e curierul nostru? (Se uită la mine.) Fata frumuşică, cu ochelari negri. Vrei să fii curierul nostru?

***

Am început să mă descurc relativ bine la cumpărături.

Nu e întotdeauna *uşor*. Tot mai am de furcă cu creierul meu de şopârlă, care intră brusc în acţiune ori de câte ori nu

vreau. În ultimele câteva zile am simțit niște valuri de panică în momente absolut arbitrare, ceea ce e foarte iritant, căci credeam că am scăpat de ele.

Dar am învățat să nu *mă împotrivesc* creierului de șopârlă, ci să-l *tolerez*. Să-l ascult și apoi să spun: „Mda, nu contează". Exact cum tolerezi un țânc de patru ani. Am ajuns să-mi socotesc creierul de șopârlă ca pe o versiune a lui Felix. Funcționează cu totul arbitrar, n-are nici o noimă și nu-l poți lăsa să-ți conducă viața. Dacă l-am lăsa pe Felix să ne conducă viața, am purta toată ziua costume de supereroi și n-am mânca decât înghețată.

Dar, dacă încerci să i te împotrivești lui Felix, obții doar plânsete, țipete și crize de nervi și totul devine din ce în ce mai stresant. Așadar, soluția e să-l asculți cu jumătate de ureche, să dai din cap aprobator, apoi să-l ignori și să faci ce vrei tu.

La fel și cu creierul de șopârlă.

Așa că atunci când încremenesc, brusc îngrozită, la intrarea în supermarket, mă silesc să zâmbesc și spun: „Bună încercare, creierule de șopârlă". Chiar o spun cu voce tare și expir cât număr până la doisprezece. (Dacă expiri prelung, se reglează dioxidul de carbon din creier și asta te calmează instantaneu. Încearcă dacă nu mă crezi!) Apoi fac câțiva pași, interpretând cât de bine pot rolul cuiva care zău dacă-și bate capul cu părerile unei reptile bătrâne.

Și știi ceva? Cam funcționează.

***

Când mă întorc acasă, cu două sacoșe cu cumpărături, încremenesc de uimire. Frank stă în fața blatului de lucru din bucătărie și toacă.

Poartă un șorț de-al mamei, are în mână un cuțit pe care nu-l recunosc și a deprins stilul acela cool, de maestru bucătar,

de a toca. Toc-toc-toc. Repede. E îmbujorat și complet absorbit. Nici măcar nu bagă de seamă că-l privesc, darămite să facă vreo glumă răutăcioasă.

Ade m-a observat și ia sacoșele.

— Minunat! Să scoatem usturoiul. (Îl miroase și freacă ușor coaja subțire.) Frumos! OK, Frank, vreau usturoiul tocat fin. Tot.

— Da, maestre! răspunde Frank cu răsuflarea tăiată și ia usturoiul.

Da, maestre?

Da, maestre?

OK, ce s-a întâmplat cu Frank?

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video intră în bucătărie, unde Frank stă aplecat peste laptopul tatei.

AUDREY (DIN OFF)
Deci azi a avut loc sărbătoarea. A fost bine. Am câştigat ceva la tombolă.

O mână ia de pe masa din bucătărie o învelitoare roz, pufoasă pentru suportul de hârtie igienică.

AUDREY (DIN OFF)
Îl pui peste suportul pentru hârtia igienică. Nu-i cel mai dezgustător lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Pune la loc învelitoarea.

AUDREY (DIN OFF)
Dar mâncarea le-a plăcut LA NEBUNIE tuturor. S-a vândut toată în vreo cinci minute şi până şi primarul a lăudat-o.

Camera video focalizează pe Frank, care urmăreşte un clip pe YouTube cu un maestru bucătar tocând.

FRANK
Crezi că mama mi-ar cumpăra un set de cuțite? Știi, cuțite ca lumea?

AUDREY (DIN OFF)
Nu știu. Cât costă?

Frank deschide altă fereastră pe laptop.

FRANK
Astea sunt 650 de lire sterline.

AUDREY (DIN OFF)
Da, ți le cumpără precis!

FRANK
Ai nevoie de cuțite bune. Ade spune că pot să merg la pub să mai învăț una, alta. Numai că trebuie să spăl niște vase sau ceva - dar, știi, dacă fac asta, mă învață.

Ridică ochii. Pe chipul lui se vede înflăcărarea.

AUDREY (DIN OFF)
Fantastic!

FRANK
Face o chestie mișto cu lampa de sudură, pârlește un pui.

AUDREY (DIN OFF)
Mamă! Oricum, mâncarea a fost delicioasă. Toți au vorbit despre ea la nesfârșit.

FRANK
La salata Waldorf mai trebuiau condimente. Așa a zis Ade.

AUDREY (DIN OFF)
Mie mi s-a părut OK.

Camera video iese din bucătărie și se îndreaptă spre ușa ce dă în grădină. Acolo se oprește. Îi vedem pe mama și tata stând în picioare lângă căsuța de jucărie și vorbind pe ton scăzut. Mama are în mână o scrisoare, cu care gesticulează furios spre tata.

MAMA
Nu pot să cred că au cerut așa ceva!

TATA
Anne, n-o lua ca pe o jignire.

MAMA
Cum să n-o iau ca pe o jignire? Cum au avut îndrăzneala? Tupeul?

TATA
Da, e absurd!

MAMA
E monstruos! Îți dai seama cât de mult rău i-ar putea face lui Audrey? Îi trimit diseară un e-mail femeii ăsteia și-i spun ce cred despre ea și…

TATA
Îl trimit eu.

MAMA
(aprigă)
Atunci contribui și eu. Și NU mă cenzurezi, Chris!

TATA
Compunem împreună un e-mail. Nu vrem să fim prea ostili.

MAMA
Prea ostili? Glumești?!

AUDREY (DIN OFF)
Referitor la ce?

Ambii părinți se întorc repede, șocați.

AUDREY (DIN OFF)
Ce se-ntâmplă?

MAMA
Audrey!

TATA
Nimic, scumpo.

MAMA
Nimic care să te preocupe. Ă, n-a fost distractivă sărbătoarea?

Urmează o tăcere în care camera video le examinează fețele neliniștite și face zoom pe mâna mamei, care ține strâns scrisoarea.

AUDREY (DIN OFF)
(rar)
Ba da. Superdistractivă.

La ce se uitau? La ce?

Sunt absolut consternată. Mama și tata nu s-au mai purtat așa niciodată. Erau așa de dornici să nu aflu despre ce vorbesc, încât au devenit aproape agresivi. Mama mai avea puțin și mârâia cu dinții la vedere, ca un câine.

Orice ar fi, nu vor să am nici cea mai vagă idee.

Sunt confuză. Nici măcar nu pot să fac în cap inventarul tuturor teoriilor posibile și să le elimin, pentru că n-am nici o teorie. Poate e ceva legat de doamna doctor Sarah? E singurul lucru care-mi vine în minte. Poate vrea să-mi aplice cine știe ce ciudățenie de tratament experimental, iar mama și tata s-au înfuriat pe ea pentru că l-a propus?

Dar doamna doctor Sarah n-ar face așa ceva. Nu m-ar pune într-o astfel de situație. Nu? Iar mama și tata n-ar vorbi despre ea la plural.

În seara aceea, la cină, redeschid subiectul. Și mama, și tata mă reped furioși.

— Nu e nimic, spune mama, mâncându-și pastele foarte repede, supărată. Nimic.

— Ceva a fost, mamă.

— Nu e nevoie să știi absolut totul pe lumea asta, Audrey!

Când vorbește, simt brusc un fior de frică – oare mama e bolnavă sau ceva? Se întrevede la orizont vreo mare tragedie, care va lovi familia noastră ca un trăsnet și de asta refuză mama să spună ceva?

Dar nu, a spus *i-ar putea face rău lui Audrey*. Și s-a referit la mai mult de o persoană. E vorba despre *ei*, cine or fi acești *ei*.

În aceeași seară, mama și tata stau închiși în camera de lucru a tatei vreo două ore, după care ies, în sfârșit, iar mama spune: „Așa deci, am făcut-o". În jurul ei plutește un fel de nor sumbru de mulțumire. Am sentimentul că e-mailul ei n-a fost scris cu menajamente.

Tata anunță că iese la o bere scurtă cu Mike, cu care joacă squash, iar mama spune că face o baie. Aștept până când aud apa curgând în cadă și apoi mă furișez la Frank, care e în camera lui și ascultă muzică pe iPod.

— Frank, știi să spargi contul de e-mail al tatei? îl întreb pe ton scăzut.

— Da. De ce?

— Am putea s-o facem împreună? Acum?

Felul în care Frank intră direct în inboxul tatei arată clar că a mai făcut asta. Îi știe chiar ciudățenia de parolă, numai simboluri, cifre și aiureli.

— Te uiți des la e-mailurile tatei? îl întreb curioasă, cocoțată pe brațul scaunului de birou.

— Câteodată.

— El știe?

— Sigur că nu. (Frank dă click pe vreo două e-mailuri de la un oarecare George Stourhead.) Sunt chestii destul de interesante. Știai că anul trecut a făcut cerere de angajare la altă firmă?

— Nu.

— N-a primit postul. Dar prietenul lui Allan socotește că firma e oricum pe ducă, așa că tata a ieșit în avantaj.

— A! (Diger câteva clipe cele aflate.) Nu mi se pare interesant.

— E mai interesant decât tema la geografie. A, și ai noștri îmi pregătesc o petrecere surpriză de ziua mea, așa că vezi să nu te dai de gol că știi, OK?

— Frank! țip. De ce mi-ai spus?

— Nu ți-am spus. (Își trasează o linie imaginară peste buze.) N-am zis *nada*. OK, ce căutăm?

— Nu știu. Un e-mail în care mama e furioasă.

Frank ridică din sprâncene atât de comic, încât nu pot să nu chicotesc.

— Poți să fii mai precisă?

— OK. Păi... Nu știu. E vorba de mine. Caută *Audrey*.

Frank îmi aruncă o privire curioasă.

— Jumătate din e-mailuri sunt despre tine, Audrey. Nu-ți dai seama? Ești subiectul numărul unu în familia asta.

— O!

Mă uit lung la el, surprinsă. Nu știu cum să răspund. Nu vreau să fiu subiectul numărul unu. Și oricum, nu sunt.

— Prostii! zic. Nu eu sunt subiectul numărul unu, *tu ești* subiectul numărul unu. Mama vorbește numai despre tine, toată ziua. Frank în sus, Frank în jos.

— Dar *e-mailuri* scrie numai despre tine. Audrey în sus, Audrey în jos. (Se uită la mine cu seriozitate.) Crede-mă.

Asta mă amuțește o clipă. Nu m-am gândit niciodată că mama are o lume secretă a e-mailurilor. Dar bineînțeles că are. Mă întreb ce scrie. Aș putea să mă uit. Frank ar putea să-mi arate, aș putea să-l rog...

Simpla idee face parcă să se trântească în mintea mea o poartă mare, de fier. Nu. N-o să mă uit. Numai la ceea ce e strict necesar, atât. Nu vreau să știu ce gândește mama în sinea ei. Avem toți dreptul la intimitate.

— N-ar trebui să-i spionezi pe mama și tata, spun eu.

— Și tu îi spionezi! mi-o întoarce Frank.

— OK, dar... (Mă strâmb, știind că are dreptate.) E necesar. O fac doar de data asta, e vorba de mine și e important și... n-o s-o mai fac niciodată.

— Pariez că ăsta e.

Frank dă click pe un e-mail trimis recent, intitulat *Solicitarea dumneavoastră.*

Când apare textul pe ecran, mă uit direct la final. E semnat de Anne și Chris Turner.

— Doamne! chicotește Frank. Mama chiar i-a zis-o ăsteia!

— Ssst! Lasă-mă să citesc!

Mă uit peste umărul lui, cu ochii mijiți.

> Stimată doamnă Lawton,
>
> Vă scriem cu uluire, oroare şi consternare. În primul rând, pentru că aţi avut tupeul de a-i trimite un e-mail direct fiicei noastre, Audrey, într-o manieră absolut nepotrivită. În al doilea rând, pentru că aţi solicitat un lucru atât de revoltător. Regret că fiica dvs., Izzy, are probleme, dar, dacă credeţi că Audrey ar fi dispusă să se întâlnească cu ea, înseamnă că v-aţi pierdut minţile. Vă amintiţi situaţia? Vă amintiţi că fiica noastră a fost persecutată de fiica dvs. (printre altele)? Sunteţi conştientă că Audrey nu s-a întors la şcoală de la acele evenimente şi a petrecut mai multe săptămâni în spital?
>
> Nu ne pasă dacă Izzy vrea să-şi ceară iertare sau nu. Nu riscăm ca fiica noastră să suporte noi traume psihice.
>
> Cu consideraţie,
> Anne şi Chris Turner

— Cine-i Izzy? întreabă Frank. Una dintre ele?

— Da.

Mă ia din nou senzația aceea de greață, de parcă aș fi înghițit otravă. Numele, *Izzy*, e suficient ca s-o declanșeze.

— Nu-mi vine să cred că vrea să mă vadă, spun cu ochii ațintiți asupra cuvintelor. După atâta timp.

— Păi au refuzat-o. Așa că ai scăpat.

— N-am scăpat.

— Ba da! Ascultă, mama și tata o să te susțină. Nu ești obligată să te vezi cu nimeni. Audrey, practic nu ești obligată nici măcar să mai mergi la *școală* vreodată! Poți să faci ce naiba vrei! Ești conștientă de situația ta? (Frank dă click pe alt e-mail.) Nu, nu ești, nu-i așa? Habar n-ai să profiți de ea.

Abia dacă sunt conștientă de prezența lui Frank. În mintea mea se învârtejesc gânduri. Gânduri pe care nici măcar nu le înțeleg. Gânduri pe care nu le vreau.

Fără să-mi dau seama, m-am ghemuit pe podea și mi-am îngropat capul în palme. Am nevoie de toată energia ca să gândesc. Brusc, Frank pare să observe.

— Aud? Aud, ce-i cu tine?

— Nu înțelegi. Faptul că am citit... faptul că știu ce au cerut... mă obligă să mă *implic*.

— De ce?

— Pentru că...

Nu pot s-o spun. Cuvintele se află în creierul meu, dar nu le vreau acolo. Nu știu de ce sunt prezente. Dar refuză să dispară.

— Poate că ar trebui să mă văd cu ea. (Mă forțez s-o spun.) Poate că ar trebui să merg să mă văd cu ea.

— Ce?! exclamă Frank, uluit. De ce să faci așa ceva?

— Nu știu. Pentru că... Nu știu. (Mă apuc cu mâinile de cap.) Nu *știu*.

— E o idee de rahat! declară Frank. Parcă ai invita chestiile urâte în viața ta. Ai trecut deja prin destule porcării, Aud! Nu înrăutăți lucrurile. Hei, tata are un link pentru testul *Care personaj din Familia Simpson ești?*, adaugă el. Ar trebui să-l

faci! Unde e? (Frank dă click la nimereală pe tot desktopul.) La drept vorbind, tata e chiar haios...

— Termină! Am nevoie să mă gândesc.

— Gândești prea mult. Ăsta-i necazul cu tine. Nu te mai gândi și gata. (Frank se oprește brusc.) O! Rahat! Nu știu ce am făcut! Ai văzut ce am făcut?

— Nu.

— Cred că am șters un document. Hopa! (Dă clickuri ca nebunul.) Hai, ticălosule, *anulează*! Auzi, să nu-i spui tatei ce am făcut, bine? Că, dacă am pierdut ceva, o să *turbeze*...

Frank mai spune ceva, dar eu ies, fără să-l mai aud. Mintea mea e un vârtej, inima îmi bubuie și mă simt ruptă de realitate.

Să-și ceară iertare. Nu mi-o pot imagina pe Izzy cerându-și iertare. Nu mi-o pot imagina pe Izzy spunând prea multe. Ea n-a fost niciodată capul răutăților. Se ținea deoparte, aproba și făcea ce zicea Tasha. La drept vorbind, toate colegele mele de clasă făceau ce zicea Tasha. Pentru că dacă eram eu victima, ele nu erau. Chiar și Natalie a încetat să-mi mai ia apărarea...

Nu. Să nu mă mai gândesc la asta. Natalie era îngrozită. Am făcut pace cu Natalie. Totul e bine.

Tasha e cea cu adevărat înspăimântătoare. Ea e cea care îmi face pielea de găină. E veselă, deșteaptă, hotărâtă și frumușică în genul sportiv, cu maxilare puternice. Toți profesorii o iubeau. O *iubeau*. Până când au aflat adevărul și tot restul.

Am avut mult timp să mă gândesc la asta. Și am ajuns la concluzia că a făcut-o ca să se distreze. Înțelegi. Pentru că *a putut*.

Teoria mea e că Tasha va câștiga într-o zi premii. Va face carieră în publicitate, va vinde oamenilor mesaje, îi va convinge pe toți să le creadă și o va face asiduu, perseverent, cu adevărat inspirat. Va fi unul dintre agenții de publicitate care așa te păcălesc, de nici nu-ți dai seama că ți se vâră sub nas o reclamă, ci doar cedezi și faci cum vrea ea. Se va folosi de alții și pe urmă îi va arunca la gunoi. Toți cei cărora le zâmbește vor cădea sub vraja ei și vor intra în echipă. Oamenii care o urăsc se vor simți absolut folosiți și nefericiți, dar cui îi pasă de ei?

Adevărul *adevărat* – pe care, apropo, nici un adult nu-l va recunoaște vreodată – e că, probabil, toată experiența îi va fi

de mare folos în viață. A fost cel mai bine gândit proiect pe care ți-l poți închipui. A fost inovator. A fost bine pus la punct. Dacă ar fi fost un proiect pentru GCSE[1] – *Chinuiți-o pe Audrey Turner folosind o varietate de metode inventive* –, ar fi primit A*, cu felicitări.

Da, la urmă a fost exmatriculată. Dar e un detaliu mărunt, nu?

1. Atestatul general de învățământ secundar, examinare publică pe care o susțin elevii de 16 ani în Marea Britanie.

Până la urmă, nu-mi pot găsi liniștea până nu clarific situația. Așa că mă duc la parter, mult după ora unsprezece, când ar trebui să dorm, și-i prind pe mama și pe tata în bucătărie, făcându-și ceai de plante.

— Mamă, am citit e-mailul tău și cred că ar trebui să merg să mă văd cu Izzy.

Așa. Gata, am zis-o.

Mama m-a refuzat. Și tata la fel.

Mama s-a cam înfuriat. Tot repeta că e furioasă pe doamna Lawton, dar părea că e mai furioasă pe mine, judecând după faptul că revenea întruna la aceleași subiecte.

Înțeleg că a citi e-mailuri personale întrece orice limită.

Înțeleg că mama și tata se luptă cu niște probleme serioase și că n-o pot face dacă se tem mereu că o să le sparg contul de e-mail.

Vreau să ajungem să încuiem ușile în casă? (Nu.)

Vreau să trăiesc într-o familie în care nu există încredere? (Nu.)

Stai puțin, a fost mâna lui Frank? Te-a ajutat Frank? (Tăcere.)

Mamei i se albiseră nările și venele de pe frunte îi pulsau, tata avea un aer grav, foarte grav, cum n-a mai avut de mult și amândoi erau absolut neclintiți că o întâlnire cu Izzy nici nu intră în discuție.

— Ești *fragilă*, repeta mama întruna. Ești ca o farfurie de porțelan care abia a fost lipită la loc.

Asta a șterpelit-o de la doamna doctor Sarah.

Mama vorbește cu doamna doctor Sarah pe la spatele meu? Nu mi-a trecut niciodată prin minte. Dar, pe de altă parte, e clar că unele lucruri le pricep greu.

— Scumpa mea, știu că tu crezi că va fi o experiență care te va elibera, vei spune ce ai de spus și la urmă toți vor deveni mai înțelepți, spune tata. Dar în viață nu se întâmplă așa. Am avut destule confruntări cu nemernici la viața mea. Nici nu-și dau seama că sunt nemernici. Nici măcar unul. Indiferent ce

spui. (Se întoarce spre mama.) Îl ții minte pe Ian, primul meu șef? Ăla chiar era un nemernic! A fost mereu și va rămâne.

— Eu nu intenționez să spun nimic, îi atrag atenția. Ea e cea care vrea să-și ceară iertare.

— Așa zice, mormăie supărată mama. Așa *zice*.

— Spune-ne de ce vrei să procedezi așa, reia tata. Explică-ne.

— Vrei s-o auzi cerându-și iertare? întreabă mama. Îi putem cere să scrie o scrisoare.

— Nu-i vorba de asta.

Clatin din cap iritată, încercând să-mi aranjez gândurile într-o ordine. Necazul e că nu știu să explic. Nu știu de ce vreau să fac asta. Poate doar ca să dovedesc ceva. Dar cui? Mie însămi? Lui Izzy?

Pe doamna doctor Sarah n-o prea încântă să audă de Izzy, Tasha și celelalte. Îmi spune lucruri ca „Audrey, nu trebuie să obții confirmări de la alții" și „Nu ești răspunzătoare de ceea ce simt alții" și „Tasha asta pare foarte plictisitoare – hai să abandonăm subiectul".

Mi-a dat chiar o carte despre relații nesănătoase. (Am fost gata să izbucnesc în râs. Poate *exista* relație mai nesănătoasă decât cea dintre mine și Tasha?) Cartea spunea că trebuie să fii puternic ca să te eliberezi de maltratare și să nu te compari constant cu oamenii toxici, ci să fii puternic și sigur pe tine, ca un copac sănătos. Nu ca un copac-victimă codependent, ciuntit și pe jumătate năruit. Sau ceva de genul ăsta.

Toate bune și frumoase. Dar Izzy, Tasha și toate celelalte rămân prezente permanent în mintea mea. Încă n-au părăsit clădirea. Poate n-o vor părăsi niciodată.

— Dacă n-o fac, va rămâne mereu un semn de întrebare, spun în cele din urmă. Mă va obseda toată viața. *Aș fi putut* s-o fac? *Ar fi* schimbat ceva?

Mama și tata nu par deloc convinși.

— Asta poți spune despre orice, replică mama. *Ai putea* sări cu parașuta de pe Empire State Building? Poate că da.

— Viața e prea scurtă, spune cu fermitate tata. Mergi înainte.

— *Încerc* să merg înainte! Asta face parte din mersul înainte.

Dar, uitându-mă de la fața unuia la fața celuilalt, înțeleg că n-o să-i conving niciodată. Niciodată, orice aș spune.

***

Așa că mă duc la Frank. Care crede și el că e o idee proastă, dar diferența e că, după ce discutăm vreo cinci minute pe tema asta, ridică din umeri și zice „E viața ta".

Tata și-a schimbat parola contului de e-mail, însă Frank o găsește în scurt timp pe BlackBerry-ul lui, într-o însemnare intitulată *Parolă nouă* (bietul tata, zău că n-ar trebui să-și lase BlackBerry-ul pe unde apucă), și intrăm în cont. Plănuiam să scriu eu însămi e-mailul, dar Frank preia misiunea și, sincer, scrie exact ca tata.

— Ai citit prea multe e-mailuri de-ale lui, îi spun cuprinsă de un respect adânc, citind ce a scris. E extraordinar!

— Un fleac, spune Frank, dar îmi dau seama că e mulțumit.

Are și motive. E-mailul e o operă de artă. Sună așa:

> Stimată dnă Lawton,
>
> Vă rog să ne iertaţi, pe soţia mea şi pe mine, pentru izbucnirea noastră nechibzuită de ieri. După cum vă închipuiţi, faptul că ne-aţi contactat ne-a şocat şi poate că am reacţionat pripit.
>
> După o oarecare reflecţie, Audrey ar dori foarte mult să se întâlnească cu Izzy şi să audă ce are ea de spus. Am dori să propunem ora 3 pm, marţea viitoare, la Starbucks.

Vă rog să nu răspundeţi la acest e-mail, întrucât computerul meu face figuri. Vă rog să confirmaţi printr-un SMS la următorul număr: 07986 435 619.

Toate cele bune,
Chris Turner

E noul meu număr de mobil. După ce trimitem e-mailul, Frank îl şterge şi apoi îl şterge şi din coşul de gunoi. Cred că suntem în siguranţă.

Dar după aceea, dintr-odată, simt o tresărire de spaimă. Ce fac? Rahat, ce *fac*? Inima începe să-mi bată repede şi încep să-mi frâng mâinile.

— Vii cu mine? Te rog! spun fără să mă pot abţine.

Frank se întoarce şi se uită lung la mine. Îi evit privirea, întorcând capul, dar apoi mă uit la el cu coada ochiului. Pare foarte neliniştit, ca şi cum l-ar fi izbit şi pe el, brusc, ce-am făcut împreună.

— Aud, eşti sigură că vrei să faci asta?

— Da. Da. (Dau din cap iar şi iar, ca pentru a mă convinge singură.) Da. O voi face. Am nevoie doar de puţin sprijin moral. Dacă vii tu cu mine. Şi Linus.

— Cei trei muschetari.

— Cam aşa ceva.

— I-ai spus lui Linus?

— Nu, dar mă întâlnesc cu el mai târziu, în parc. Îi spun atunci.

La intrarea în parc trăiesc un moment foarte urât. Unul dintr-alea vechi, înfricoșătoare. Toți cei din jur par niște roboți porniți să-mi vină de hac și peste tot domnește o atmosferă încărcată de groază și amenințare. Creierului meu de șopârlă nu-i place deloc experiența; de fapt, creierul meu de șopârlă vrea să se târască sub un tufiș.

Dar îmi spun cu fermitate că *nu* mă târăsc sub tufișuri. *Nu* ascult de nici o șopârlă. Chiar dacă mi-e greață de frică și tot am amețeli bizare, reușesc să intru în parc, în pas de plimbare, ca un om normal. Îl zăresc pe Linus așezat pe o bancă. Vederea lui mă întremează puțin. Când îi văd zâmbetul ca o felie de portocală împărțindu-i fața în două, larg și fericit, doar pentru mine, e ca și cum cineva mi-ar mângâia creierul de șopârlă și i-ar spune să se calmeze, că totul e bine.

(Lui Linus nu i-am pomenit de creierul de șopârlă. Există lucruri pe care i le spui prietenului tău și lucruri pe care le ții doar pentru tine, că altfel pari total dusă cu pluta.)

— Bună, Rubarbă!

— Bună, Felie de Portocală!

Îi ating mâna, apoi ne lăsăm buzele să se atingă.

— OK, spune Linus de cum ne desprindem. Am o provocare. Du-te și întreabă-l pe bărbatul ăla dacă rațele sunt vegetariene.

Îmi arată un bărbat în vârstă care aruncă bucăți de pâine la rațe.

— Rațele chiar sunt vegetariene?

— Sigur că nu, prostuțo! Mănâncă râme. Hai, du-te!

Mă împinge de umăr și eu mă ridic, zâmbind cu gura până la urechi. Deși tot corpul îmi tremură de groază, mă silesc să port o conversație cu un individ despre rațe. Apoi mă întorc pe bancă și-i cer lui Linus să meargă să-i întrebe pe niște turiști francezi în ce țară suntem.

Linus e maestru. *Maestru*. Le spune turiștilor francezi, pe un ton consternat, că voia să ajungă în Suedia și că pesemne a rătăcit drumul. Ei se apucă toți să consulte hărți și telefoane, îi spun „*Angleterre!* Angliiia!" și gesticulează de zor, arătându-i autobuzele roșii care trec pe lângă parc din cinci în cinci secunde.

— A, *Anglia*! spune Linus în cele din urmă.

Ei dau din cap ca apucații, repetând „*D'accord! Grande-Bretagne!* Angliiia!", și în cele din urmă pleacă mai departe, cotcodăcind în continuare și întorcându-se ca să se uite la el. Probabil că o să vorbească despre el până la sfârșitul vacanței lor.

— Bine, spune Linus când se întoarce pe bancă. Du-te și întreabă-l pe tip dacă are înghețată de cocos.

Face semn cu capul spre vânzătorul de înghețată de la toneta din parc, care e acolo în fiecare vară, de când țin eu minte.

— N-are.

— Știu. Tocmai de-aia îl întrebi.

— E prea ușor! spun cu mândrie. Găsește altceva.

— N-am chef, zice leneș Linus. Du-te la tipul cu înghețata.

Mă duc la tonetă, aștept cu răbdare să-mi vină rândul și apoi întreb:

— Mă scuzați, aveți înghețată de cocos?

Știu ce-o să răspundă. Cer înghețată de cocos în fiecare an, de când aveam vreo opt ani, dar el n-are niciodată.

— Azi am, răspunde vânzătorul de înghețată cu ochii sclipind.

Mă holbez prostește în timp ce el se întinde după lingură.

— Poftim?

— Înghețată de cocos pentru tânăra domniță, spune el bombastic. Specialitatea zilei, doar azi. Doar pentru tine.

— *Poftim?!* (Închid și deschid ochii, nevenindu-mi să cred, în timp ce el pune înghețată albă într-un cornet uriaș.) E de cocos?

— Doar pentru tine, repetă el dându-mi cornetul. Și una cu fulgi de ciocolată pentru tânăr, adaugă dându-mi al doilea cornet. Ambele achitate.

— Cocosul e aroma mea preferată! spun năucită. Dar n-o aveți niciodată.

— Asta a zis și el. Tânărul tău. Mi-a cerut s-o aduc, special.

Mă întorc repede. Linus urmărește scena, zâmbind mai larg ca oricând.

— Mulțumesc, îi spun vânzătorului de înghețată. Zău, *mulțumesc*!

Când ajung la Linus, îl cuprind năvalnic în brațe fără să scap înghețatele și-l sărut.

— Nu pot să cred că ai făcut asta!

Îi dau cornetul lui și-l ling pe al meu. E ambrozie. E rai. Cocosul e cea mai grozavă aromă din lume.

— *Dumnezeule!*

— E bună?

— O iubesc. O *iubesc*!

— Și eu, spune Linus, lingându-și înghețata. Pe tine.

Cuvintele lui îmi rămân blocate în creier. *Și eu. Pe tine.*

Parcul e o învălmășeală de soare, măcăit de rațe și țipete de copii, dar în clipa asta am senzația că lumea întreagă s-a strâns și nu mai cuprinde decât fața lui. Părul șaten, ochii sinceri, zâmbetul în formă de semilună.

— Ce... vrei să spui? mă silesc să articulez.

— Ce am zis. Și eu o iubesc, ca tine, spune fără să-și ia ochii de la mine.

— Ai zis *pe tine.*

— Păi... poate asta voiam să spun.

O iubesc. Și eu. Pe tine.

Cuvintele dansează în mintea mea ca niște piese de puzzle, îmbinându-se când într-un fel, când într-altul. Trebuie să întreb.

— Ce anume?

— Știi ce anume.

Ochii lui sunt surâzători, potrivindu-se cu gura ca o felie de portocală. Dar sunt și gravi totodată.

— Păi... și eu, spun cu un nod uriaș în gât. Pe tine.

— Pe mine.

— Da. (Înghit nodul.) Da.

Nu mai e nevoie să spunem nimic. Și știu că-mi voi aminti întotdeauna momentul ăsta, parcul cu rațele și soarele și brațele lui cuprinzându-mă. Sărutul lui are gust de fulgi de ciocolată și eu sunt sigură că am gust de cocos.

De fapt, aromele astea merg foarte bine împreună. Așa că...

***

Însă puțin mai târziu lucrurile o iau razna.

Nu înțelege. Refuză să înțeleagă. Nu e doar împotriva planului, ci furios de-a binelea. O furie fizică. Lovește un copac, de parcă ar fi vina copacului.

— E nebunie curată, ce naiba! repetă el întruna plimbându-se agitat pe iarbă și uitându-se urât la veverițe. Nebunie curată!

— Linus, ascultă... (Încerc să-i explic.) Trebuie s-o fac.

— Nu-mi veni cu balivernele astea! strigă el. Parcă terapeuta ta interzisese cuvintele astea! Parcă singurul lucru pe care „trebuie" să-l faci în viață e să respecți legile fizicii! N-ai

învățat nimic? Cum rămâne cu trăitul în prezent, nu în trecut? Cum rămâne cu asta?

Mă uit la el lung, amuțită. M-a ascultat mai atent decât mi-am dat eu seama.

— Nu „trebuie" s-o faci, continuă el. *Alegi* s-o faci. Și dacă ai o recădere? Atunci ce-o să fie?

— Atunci... (Îmi șterg fața transpirată.) N-o să am. O să fie bine. Mi-e *mai bine*, în caz că nu ți-ai dat seama...

— Tot mai porți afurisiții ăia de ochelari negri! explodează el. Tot mai exersezi conversații de trei replici cu străini! Și acum vrei să mergi să înfrunți o căței tirană?! De ce să-i dai chiar și bună ziua? E ceva egoist!

— Poftim?! (Mă uit la el fix, năucită.) *Egoist?*

— Da, egoist! Știi câți oameni au încercat să te ajute? Știi câți oameni vor să te faci bine? Și tu trânțești o figură ca asta, doar pentru că „trebuie"?! E periculos, dacă vrei să știi ce cred! Și cine o să strângă cioburile după aia? Spune-mi!

I se pare atât de îndreptățită propria indignare, încât simt un val de furie. Ce știe el? Ce *naiba* știe el despre mine?

— N-o să existe „cioburi", șuier printre dinți. Pentru Dumnezeu, întâlnirea cu o fată la Starbucks nu e *periculoasă*! Și oricum, nu *ceea ce s-a întâmplat* m-a îmbolnăvit. *De fapt*, asta e o greșeală pe care o fac mulți. *De fapt*, nu evenimentele stresante te îmbolnăvesc, ci felul în care reacționează creierul tău la evenimente stresante. Deci...

— OK, și cum o să reacționeze creierul tău la evenimentul ăsta stresant? mi-o întoarce el cu tot atâta încrâncenare. O să danseze și o să cânte *Happy*?

— O să reacționeze foarte bine! replic cu cruzime. Mi-e *mai bine*. Și dacă se întâmplă să nu reacționeze așa, nici o grijă, n-o să aștept din partea ta să „strângi cioburile"! De fapt, știi, Linus, îmi pare rău că ți-am dat deja atâta bătaie de

cap! Ai face bine să găsești pe altcineva cu care să-ți petreci timpul. Cineva care nu poartă ochelari negri. Poate Tasha – am auzit că e superhaioasă!

Mă ridic la repezeală în picioare, încercând să-mi păstrez echilibrul, ceea ce nu e ușor când lumea din jur mă apasă și în capul meu vuiesc mesaje de protest.

— Audrey, stai!

— Nu! Plec!

Îmi curg lacrimi pe obraji, dar e în regulă, pentru că-mi feresc fața de Linus.

— Atunci vin cu tine.

— Lasă-mă-n pace! îi spun, smulgându-mi brațul din strânsoarea lui. Lasă-mă-n *pace*!

Și, în sfârșit, după ce am reușit să-mi ignor toată ziua creierul de șopârlă, capitulez în fața lui. Și fug.

Ce n-ar trebui să fac după un eveniment stresant: să mă gândesc la el. Să-l rumeg. Să-l reiau iar și iar în minte. Să mă consider răspunzătoare de sentimentele altcuiva.

Ce fac de la cearta cu Linus încoace: mă gândesc la ea. O rumeg. O reiau iar și iar în minte. Mă consider răspunzătoare de furia lui (și totodată îmi displace profund). Pendulez între disperare și indignare. Vreau să-l sun. Vreau să nu-l mai sun niciodată.

De ce nu poate să *înțeleagă*? Credeam că o să mă admire. Credeam că o să vorbească despre Curaj și Finalitate și o să spună „Ai dreptate, Audrey, trebuie să faci asta, oricât de greu ar fi, iar eu te voi susține".

În ultimele două nopți n-am dormit aproape deloc. Mintea mea e ca un cazan în fierbere, din care ies bule și aburi toxici și care fermentează, transformându-se în ceva bizar de-a binelea. Mă simt amețită, ruptă de realitate și agitată. Dar și concentrată. O să fac asta, o să fie un punct de cotitură major și după aceea lucrurile o să fie altfel – nu știu în ce fel, dar așa o să fie. E ca și cum voi fi depășit obstacolul sau voi fi trecut linia de sosire sau ceva. O să mă eliberez. De ceva. ·

Deci, pe scurt, sunt un pic obsedată de asta. Dar, spre norocul meu, mama și tata sunt prea preocupați cu Frank ca să mă bage în seamă. Nu apar deloc pe radarul lor. Faza e că mama a găsit aseară consola Atari în camera lui Frank și scandalul a reizbucnit, iar acum funcționăm în modul Criză în Familie.

Când cobor la micul dejun, au început din nou.

— Pentru a milioana oară, *nu* e computer, spune Frank cu calm. E o consolă Atari. Ai spus fără computere. Definesc computerul drept aparatul capabil să proceseze informații în mai multe moduri, între care procesare de text, e-mail și navigare pe internet. Consola Atari nu face nimic din toate astea, prin urmare nu e computer, prin urmare nu a fost o încălcare flagrantă a încrederii. (Înfulecă de zor cereale Shreddies.) E cazul să-ți faci definiții mai riguroase. Asta e problema. Nu consola mea Atari.

Cred că Frank ar trebui să devină avocat într-o bună zi. Raționamentul i-a ieșit perfect, nu că mama l-ar aprecia.

— Îl auzi? (Mama îl somează pe tata, care pare că ar vrea să se ascundă după ziar.) Ideea e, Frank, că am avut o înțelegere! Nu joci nici un fel de jocuri video, punct. *Știi* cât de nocive sunt?

— Iisuse! exclamă Frank, apucându-se cu mâinile de cap. Mamă, tu ești cea cu problema cu jocurile pe computer. Ai făcut o fixație!

— N-am nici o fixație! râde ea disprețuitor.

— Ba ai! Nu te poți gândi la nimic altceva! *Știi* măcar că am obținut nouăzeci și cinci la chimie?

— Nouăzeci și cinci? (Mama s-a oprit brusc din perorat.) Serios?

— Ți-am zis ieri, dar nici măcar n-ai auzit. Nu știai decât *Atari, periculoasă! Scoate-o din casă!*

Mama pare puțin mai liniștită.

— O! exclamă ea într-un final. Păi... nouăzeci și cinci e minunat! Bravo!

— Din o mie, replică Frank, apoi adaugă: Glumesc. *Glumesc!*

Îmi zâmbește larg și încerc să-i răspund la zâmbet, deși simt un mare ghem în stomac. Nu mă pot gândi decât la un singur lucru. *Ora trei. Ora trei.*

Am ținut la Starbucks ca loc de întâlnire, deși familia Lawton a tot trimis SMS-uri, cerând să-l schimbe cu „un loc mai prielnic" și propunând casa lor, un apartament la hotel sau o încăpere la cabinetul consilierei lui Izzy. Vezi să nu!

Frank s-a ocupat de toată corespondența. E genial. Le-a respins toate propunerile într-un mod în care clar ar face-o și tata, a refuzat să le dea altă adresă de e-mail, pe care ei o tot cer, și le-a trimis SMS-uri exact în stilul tatei.

De fapt, e chiar amuzant. Ceilalți n-au idee că vom veni numai noi doi, copiii. Se așteaptă să vină și tata cu mama. Se așteaptă la o mare întrunire între familii. Speră că va fi „cathartic pentru toți", potrivit ultimului lor SMS.

În ce mă privește, nu pot să cred că o s-o văd iar pe Izzy. O să se întâmple. Marea înfruntare. Mă simt ca un arc care se tot încordează treptat, așteptând...

Mai sunt doar șapte ore.

***

Pe neașteptate, mai sunt șapte minute până la ora de plecare și mi-e greață de-a binelea. Capul îmi bubuie – nu din cauza durerii, ci a unui sentiment acut al realității. Strada pare cumva mai luminoasă decât de obicei. Mai zgomotoasă. Mai nouă.

Frank a șters-o de la școală mai devreme, ceea ce e OK, pentru că examenele s-au terminat, așa că la ore nu fac decât să vizioneze DVD-uri „educative".

Merge alături de mine și sporovăiește despre ce s-a întâmplat de dimineață, în clasă, când cineva și-a adus șobolanul pe care-l ține ca animal de companie și i-a dat drumul. Pe jumătate îmi vine să mă răstesc „Taci și lasă-mă să mă gândesc!" și pe jumătate sunt recunoscătoare că îmi distrage atenția.

Port blugi, un tricou negru și adidași negri. Haine serioase. N-am idee ce va purta Izzy. Nu s-a îmbrăcat niciodată prea cool; cea cool era Tasha. Mă întreb chiar, într-o doară, dacă o voi recunoaște. N-a trecut chiar atât de mult timp, dar parcă ar fi trecut o viață întreagă.

Bineînțeles că o recunosc, instantaneu. Îi văd prin geam înainte să ne vadă ei. Mama și tatăl ei par neliniștiți amândoi, dar zâmbesc fals. Și ea. Izzy. Are un tricou ca de copil, cu paspoal din panglică roz, și o fustă drăgălașă. Ce-i cu *asta*? Îmi vine să râd. Dar... nu pot.

Nu pot nici să zâmbesc. Parcă mi-aș pierde toate puterile, una câte una.

Când intru în cafenea, înțeleg că nu pot nici să vorbesc. M-am golit pe dinăuntru. Uite-așa, într-o clipită. Toată tăria interioară pe care am acumulat-o, arcul încordat, cuvintele de luptătoare... totul a dispărut.

Mă simt mică și vulnerabilă.

Nu, mică nu. Sunt mai înaltă decât ea. Mi-a rămas asta. Sunt înaltă.

Dar vulnerabilă. Și amuțită. Acum se uită toți spre noi. Strâng mâna lui Frank, cu o disperare tăcută, iar el pare să prindă mesajul.

— Bună ziua! spune el pe un ton energic, îndreptându-se spre masa lor. Dați-mi voie să mă prezint. Frank Turner. Sunteți familia Lawton, presupun.

Întinde mâna, dar nu i-o strânge nimeni. Ambii părinți ai lui Izzy îl analizează din cap până-n picioare, nedumeriți.

— Audrey, îi așteptam pe părinții tăi, spune doamna Lawton.

— A intervenit ceva ce nu suporta amânare, răspunde Frank fără să clipească. Eu sunt reprezentantul familiei.

— Dar... (Doamna Lawton pare fâstâcită.) Chiar cred că părinții voștri ar trebui... Am înțeles că va fi o întâlnire de familie...

— Eu sunt reprezentantul familiei Turner, repetă Frank neclintit.

Trage un scaun și ne așezăm în fața lor. Soții Lawton se uită unul la celălalt, șușotesc și-și fac semne ridicând sprâncenele, dar după o vreme se potolesc și e clar că discuția despre părinți s-a încheiat.

— Am cumpărat niște sticle de apă, spune doamna Lawton, dar putem lua niște ceai, cafea, ce vreți.

— Apa e foarte bună, zice Frank. Să trecem la subiect, bine? Izzy vrea să-i ceară iertare lui Audrey, da?

— Să plasăm totul în context, spune apăsat domnul Lawton. Și noi, ca și voi, am trecut prin niște luni de iad. Ne-am întrebat *De ce?* iar și iar. Și Izzy s-a întrebat *De ce?*. Nu-i așa, iubito? (O privește pe Izzy cu gravitate.) Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Și, într-un fel, ce s-a întâmplat *de fapt* și a cui a fost practic vina?

Strânge mâna lui Izzy și atunci o privesc cum trebuie pentru prima oară. Doamne, cât s-a schimbat! Îmi dau seama brusc că arată ca o fetiță de unsprezece ani. Într-un fel, e *îngrijorător*. Are părul strâns în coadă de cal, ca o fetiță mică, mai e și tricoul infantil cu panglici, mai sunt și privirile pe care i le aruncă tatălui ei cu niște ochi uriași, de bebeluș. S-a dat cu un luciu de buze scârbos, cu aromă de căpșuni. Îi simt mirosul de la distanță.

Până acum nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Iar părinții ei n-au obligat-o. Dacă eram în locul lor, era primul lucru pe care-l făceam. O puneam să se uite la mine. O puneam să mă *vadă*.

— Izzy a avut un drum dificil, continuă domnul Lawton, ceea ce e, clar, un discurs pregătit dinainte. După cum știți, deocamdată o educăm acasă și a parcurs un program riguros de consiliere.

Nu mai spune! îmi zic.

— Dar îi e greu să meargă mai departe. (Domnul Lawton apucă strâns mâna lui Izzy, care se uită la el implorator.) Nu-i aşa, iubito? Din păcate, suferă de depresie clinică.

O spune de parcă ar fi cartea-atu. Ce, vrea să aplaudăm? Să-i spunem cât de rău ne pare – *Vai, depresie, tre' să fie groaznic*?

— Şi ce dacă? replică Frank pe un ton nimicitor. La fel şi Audrey! (Se adresează direct lui Izzy.) Ştiu ce i-ai făcut surorii mele. În locul tău, şi eu aş fi deprimat!

Soţii Lawton inspiră zgomotos şi domnul Lawton duce o mână la cap.

— Speram la o abordare mai *constructivă* în această întrunire, spune el. Poate ar trebui să păstrăm pentru noi insultele.

— Nu e o insultă! exclamă Frank. E adevărul! Şi credeam că Izzy îşi va cere scuze. Unde sunt scuzele?

O împunge pe Izzy cu degetul în braţ, iar ea şi-l retrage, icnind.

— Izzy a lucrat cu echipa ei, spune domnul Lawton. A scris un text pe care ar vrea să i-l citească lui Audrey. (Îşi bate binişor fiica pe umăr.) Izzy l-a conceput la unul din atelierele ei de poezie.

Poezie? *Poezie?*

Îl aud pe Frank pufnind. Soţii Lawton se uită la el cu antipatie.

— Va fi greu pentru Izzy, zice cu răceală doamna Lawton. E foarte fragilă.

— Aşa cum suntem toţi, intervine domnul Lawton, făcând semn cu capul spre mine şi strâmbându-se la soţia lui.

— Da, desigur, spune doamna Lawton, fără să pară convinsă. Aşadar, vă rugăm să-i ascultaţi textul în tăcere, fără comentarii. Apoi putem trece la etapa de discuţii a întâlnirii.

Se lasă liniștea cât timp Izzy desface un ghemotoc de pagini A4. Încă nu s-a uitat la mine ca lumea. *Încă nu.*

— Hai, că poți, Izzy! îi șoptește maică-sa. Fii curajoasă!

Taică-său o bate ușurel pe mână. Îl văd pe Frank prefăcându-se că vomită.

— „Când a venit întunericul", citește Izzy cu voce tremurătoare. „De Isobel Lawton. A venit peste mine întunericul. L-am urmat când nu trebuia. Am acționat când nu trebuia. Iar acum privesc în urmă și-mi văd viața încurcată ca un nod..."

Dacă au dat bani frumoși pe atelierul ăsta de poezie, nasol pentru ei.

Ascult cuvintele, așteptând o reacție puternică, în stomac. Aștept ca o parte din mine să se ridice și s-o urască sau s-o atace sau ceva. Aștept marele moment, confruntarea. Dar nu vine. N-am nici o reacție. Nu *simt* nimic.

Din clipa în care am intrat pe ușă, experiența asta a fost altfel decât am crezut. Nu sunt războinica pe care mi-am imaginat-o. Sunt golită pe dinăuntru, vulnerabilă și, cumva, *mai mică.* Nu câștig nici o bătălie stând aici tăcută, cu mâinile încleștate pe marginea mesei, neputând să vorbesc, ci doar nutrind gânduri iuți, nepotolite.

Dar, mai mult decât atât – nici măcar nu există o bătălie de purtat, nu-i așa? Familia Lawton nu e interesată de mine. N-am decât să spun orice, că ei nu vor asculta. Își joacă mica lor scenetă, în care Izzy își cere iertare și e eroina, iar eu sunt cea de doi bani. Și eu îi las. De ce îi las?

Simt brusc un val de repulsie când privesc capul plecat al lui Izzy.

N-o să se uite la mine, nu? Nu poate. Pentru că s-ar putea să-i destram fantezia.

Bănuiesc că e și asta o soluție. Revii la vârsta de unsprezece ani, porți coadă de cal, înveți acasă și-ți lași părinții să preia

cârma și să-ți spună că totul e în regulă, n-ai fost *cu adevărat* un monstru, scumpa mea. Oamenii cei răi nu te-au înțeles. Dar, dacă scrii o poezie, totul va fi bine.

Din senin, apare în mintea mea vocea lui Linus: *De ce i-ai da chiar și bună ziua?*

Chiar, de ce? De ce *îi dau* bună ziua? Ce caut aici?

— „...dar forțele rele vin din toate părțile, afecțiune nu există, numai nenorocire..."

Izzy o ține înainte cu ceea ce pare să fi devenit un refren tragic de prost gust. Observ că mai are o pagină A4 de citit. Clar, e timpul să plec.

Îl strâng pe Frank de mână și mă uit spre ușă. Ridică din sprâncene, eu dau din cap afirmativ, cu fermitate. Scot chiar un sunet slab, nearticulat.

— Da, acum trebuie să plecăm, spune Frank peste vorbăria lui Izzy. Mulțumim pentru apă.

— Să plecați?

Soții Lawton par ca loviți de trăsnet.

— Dar Izzy n-a terminat de citit!

— N-am discutat deloc!

— Abia am început întrevederea!

— Exact, replică voios Frank în timp ce ne ridicăm amândoi în picioare. OK, Aud?

— Nu puteți pleca înainte ca Izzy să-și termine textul! (Doamna Lawton pare chiar enervată.) Mă scuzați, ce fel de purtare e asta?

Atunci, în sfârșit, îmi revine vocea.

— Vreți să discutăm despre *purtare*? întreb cu glas scăzut.

E ca un talisman fermecat. Toți ceilalți amuțesc. Paralizați.

În jurul nostru e o liniște ciudată – parcă întregul Starbucks s-a molipsit de energia noastră, preț de o secundă. Fața domnului Lawton pare cumva boțită. Ca și când realitatea i-ar fi străpuns

balonul de săpun alcătuit din negare, preț de o singură secundă, și el a fost silit să vadă exact cine sunt. Eu sunt cea căreia i-au făcut toate acele lucruri.

Da, acele lucruri. Cele făcute de ele. Și rostite. Și scrise. Fiica ta, cu coada ei de cal. Așa e.

Nu mă uit la Izzy. De ce să consum energia pe care ar presupune-o gestul de a-mi întoarce privirea spre ea? De ce aș consuma fie și un dram de energie pe Izzy?

Frank și cu mine ieșim fără să ne uităm în urmă, fără să discutăm despre cele întâmplate, fără să mai irosim o secundă din viața noastră pe grămada aia de *rahat* de doi bani.

Acum ar trebui să fiu euforică. Nu-i așa? În fond, cred că am câștigat. Nu?

Atâta doar că acum, când totul s-a terminat, mă simt golită. Singurul comentariu al lui Frank, la întoarcere, a fost: „Ce mai ciudați!". Pe urmă mi-a spus că se întoarce la școală, la clubul tehnic, iar când l-am îmbrățișat din toată inima și am murmurat „Mulțumesc, nu știu cum te pot răsplăti!" în umărul lui, a zis: „OK, păi aleg eu *ambele* toppinguri la pizza vineri-seară. Bine?".

Acum e ora șapte și sunt singură. Mama și tata sunt la cursul de salsa. N-au habar. Nu e foarte ciudat? Chiar *m-am întâlnit cu Izzy* și ei nu știu.

I-am trimis SMS lui Linus și i-am povestit. I-am spus că-mi pare rău pentru ieșirea mea. Că avea dreptate, n-ar fi trebuit să merg, că mi-e dor de el și-mi doresc foarte, foarte tare să-l văd. Că vreau să revenim acolo unde eram înainte. Vreau să-mi mai dea o provocare țicnită. Vreau să uit că am mers să mă văd cu Izzy.

De fapt, cred că am avut amândoi dreptate. Eu am avut dreptate pentru că n-am suferit o recădere și nu există cioburi de strâns. Iar Linus a avut dreptate că n-ar fi trebuit să-i dau nici bună ziua. Deci... Când îmi răspunde la SMS, îl invit la mine și poate vom reveni la *cealaltă* conversație pe care am avut-o în parc.

***

Asta a fost acum două ore și tot nu mi-a răspuns. Am verificat semnalul telefonului de un milion de ori și e în regulă. Mă rog. Poate e ocupat sau ceva.

***

Numai că nici până la ora zece nu mi-a răspuns. Iar el răspunde *întotdeauna*. Întotdeauna în maximum o oră. Găsește el o cale. Mi-a trimis SMS de la ore, de la cina cu familia, de peste tot. Nu există să nu-mi scrie. Dar acum nu-mi scrie.

***

E unsprezece. Nu-mi scrie.

***

E miezul nopții. Nici un SMS.

***

Acum e ora unu și nu știu ce să fac. Nu pot dormi. Nu pot nici măcar să stau întinsă. M-am „dus la culcare" oficial acum trei ore, dar nici nu m-am atins de cuvertură. Umblu de colo-colo în camera mea, încercând să-mi potolesc vârtejul de gânduri, dar parc-ar fi un uragan.

Am distrus totul cu Linus. N-o să-mi scrie niciodată. S-a terminat. A avut dreptate, am fost egoistă. Nu trebuia să merg la întâlnirea aia tâmpită. De ce m-am dus? De ce? Mereu fac lucruri tâmpite! Sunt așa o ratată tâmpită, *idioată* și acum am stricat singurul lucru bun din viața mea, el mă urăște și

n-am ce să fac! Toată povestea s-a terminat. Și e numai vina mea, vina mea tâmpită, *tâmpită*...

Gândurile mele se intensifică, la fel și ritmul pașilor mei, mă trag de brațe, de pielea de pe antebrațe, încercând să... nu știu ce. Nu înțeleg. Arunc o privire spre oglindă și tresar văzându-mi căutătura sălbatică. Simt niște furnicături ciudate în tot corpul, de parcă aș fi mai vie decât ar trebui, de parcă am corpul *supraîncărcat* de forță vitală. Poate exista prea multă viață îndesată într-un corp? Pentru că asta e senzația. Și totul e prea rapid. Inima mea, gândurile mele, tălpile mele, brațele mele cu degete care zgârie...

Poate ar trebui să iau ceva. Ideea mă izbește ca și cum o persoană foarte rațională mi-ar vorbi la ureche. Da. Bineînțeles. Am ce lua. Am destule.

Cotrobăi în cutia mea plină cu trucuri magice, scăpând pe jos flacoane și pachete, din grabă. OK, un Clonazepam. Poate două. Poate trei. Le înghit și aștept ca totul să se calmeze. Dar mintea mea continuă să urle, descriind cercuri ca la o cursă de motociclete, și nu mai suport. Nu mă mai suport. *Trebuie* să evadez...

Atunci, brusc, îmi vine altă idee genială. Ies la plimbare. Consum toată energia asta. Aerul proaspăt o să-mi priască foarte tare. Pe urmă vin înapoi, dorm și, cum se zice, dimineață va fi mai bine.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video se clatină în timp ce o stabilizează cineva pe o suprafaţă aflată la înălţime. Când acel cineva se retrage, vedem că e Frank, în camera de zi. Se uită la camera video cu ochi profund îngrijoraţi.

FRANK

Merge chestia asta? OK. Salut! Sunt Frank Turner şi ăsta e jurnalul meu video. Sora mea, Audrey, a dispărut. E un coşmar. Când ne-am trezit azi-dimineaţă, ia-o de unde nu-i. Mama şi tata sunt… (Înghite în sec.) Am căutat peste tot şi am sunat la toată lumea. Mama şi tata au sunat la poliţie, în secunda aia. Poliţiştii sunt grozavi, foarte calmi. Dar…

Închide o clipă ochii.

FRANK

Tot nu cred că se întâmplă ce se întâmplă.

Tace o vreme, cu o privire absentă.

FRANK

Au dat vina pe mine. Ceea ce e…

Expiră zgomotos, cu un aer nefericit.

FRANK

În fine. Ieşim imediat să mai căutăm. Nu ştiu unde - am căutat peste tot. Pe toate aleile înguste, lăturalnice? Dar mama a zis că mai întâi ar trebui să mănânc ceva. De parcă ar avea chef cineva să mănânce!

Mai oftează o dată din adâncul sufletului.

FRANK

În fine. Le-am zis ce am făcut ieri. A trebuit. Audrey, dacă vezi imaginile astea, a trebuit.

Pauză lungă.

FRANK

Audrey, te rog, vino acasă şi vezi imaginile astea!

Se aude soneria de la intrare şi el sare ca ars.

FRANK

O clipă!

Iese în fugă. Trec câteva secunde, apoi se întoarce, cu umerii lăsaţi, însoţit de Linus.

FRANK

(spre camera video)

Nu era ea. Era Linus.

LINUS

(lui Frank)

Îmi pare rău.

Se uită spre camera video, stingherit.

LINUS

Îmi pare rău.

Mama intră în cameră cu paşi mari, trasă la faţă, cu o privire înflăcărată în care i se citeşte determinarea, agitată.

MAMA
Frank, umblăm prin lucrurile ei şi vreau să ştiu…

Îl vede pe Linus şi se opreşte brusc, cu o atitudine vădit ostilă.

MAMA
Tu! Ce cauţi aici?

Agresivitatea ei îl şochează pe Linus.

LINUS
Eu? Am vrut doar… Frank mi-a zis de Audrey şi…

MAMA
Ştii unde e?

LINUS
Nu! Bineînţeles că nu! Aş fi spus!

Purtarea mamei îl face să înghită în sec, enervat, dar continuă.

LINUS
Frank a spus că vreţi să ştiţi cui i-a trimis SMS-uri. Ei bine, mi-a trimis ieri SMS-ul ăsta, dar mi-a apărut abia acum. Habar n-aveam că mi-a scris.

Întinde telefonul.

LINUS
Nu ştiu dacă ajută la ceva.

Mama citeşte cu atenţie mesajul şi devine şi mai agitată.

MAMA
(lui Linus)
Deci şi tu ştiai de întâlnirea asta cu familia Lawton! A fost ideea ta?

LINUS
Nu!

MAMA
Dar, pe cât se pare, îi dădeai „provocări ţicnite"!

Bate cu degetul în telefon.

MAMA
Scrie că vrea să-i mai dai o „provocare ţicnită".

LINUS
(speriat)
Nu genul ăsta de provocare ţicnită! Doar să vorbească cu oameni la Starbucks, şi alte chestii de-astea.

Mama nu pare să-l audă.

MAMA
Treaba asta cu plecatul de acasă în toiul nopţii a fost una dintre provocările tale „ţicnite", Linus?

LINUS
Nu! Cum puteţi să...?

I se adresează lui Frank.

LINUS
Aş face eu aşa ceva?

FRANK
Mamă, ai întrecut limita!

Mama se repede la Linus.

MAMA

Știu doar că era pe linia de plutire până te-a cunoscut pe tine! Iar acum a dispărut!

LINUS

Ce spuneți e foarte nedrept!

Îi e greu să se stăpânească.

LINUS

Foarte nedrept! Trebuie să plec. Spuneți-mi dacă pot fi de ajutor.

Când Linus pleacă, Frank se întoarce furios spre mama.

FRANK

Cum poți să dai vina pe Linus?! Tocmai pe el! Ce casă anapoda!

Brusc, mama răbufnește cu o durere nestăvilită.

MAMA

A dispărut, Frank! Nu înțelegi, a dispărut! Trebuie să încerc totul, trebuie să mă gândesc la toate, la orice posibilitate…

Se întrerupe când tata apare cu telefonul în mână și cu respirația întretăiată.

TATA

Au găsit-o. În parc. Adormită. Era ascunsă după un… Se vede că ne-a scăpat…

Abia poate să articuleze cuvintele.

TATA

Au găsit-o.

Partea ciudată e că mi-am pierdut ochelarii de soare în noaptea aia și nici măcar n-am observat decât când tata mi-a zis pe neașteptate: „Audrey! Nu porți ochelarii negri!".

Și nu-i purtam. Aveam ochii descoperiți. După atâtea luni. Și a trebuit să-mi atragă atenția tata.

La momentul respectiv eram în sala de așteptare de la poliție și polițista cea drăguță, Sinead, a priceput pe dos și a crezut că ne plângem, că am pierdut niște ochelari negri acolo, în clădire. A durat ceva până i-am explicat că nu-i *vreau* înapoi.

Și nu-i vreau. Mi-e bine așa. Lumea pare mai luminoasă, deși nu știu dacă asta e datorită pierderii ochelarilor negri sau a faptului că am reînceput să-mi iau pastilele. Deocamdată. Doamna doctor Sarah mi-a ținut ditamai predica despre cât de periculos e să întrerupi pastilele fără supraveghere, că pot apărea amețeli (bifat), bătăi de inimă foarte rapide (bifat) și o grămadă de alte simptome și că trebuie să promit că nu mai fac asta niciodată. Am promis.

Ce mi-a dat ea m-a cam făcut knockout, așa că-n ultimele două zile am dormit mult, dar toți au venit în camera mea ca să mă vadă, tot timpul. Să se asigure că sunt tot acolo, presupun.

Tata mi-a vorbit de piesa nouă pe care o compune, Frank mi-a arătat un șir nesfârșit de clipuri pe YouTube cu tot felul de tehnici de mânuire a cuțitului (subiect cu care devine foarte plictisitor), iar Felix mi-a zis că l-a tuns pe prietenul lui, Ben, la grădiniță și Ben a plâns. Se pare că e adevărat, din câte spune tata, dar Felix susține că Ben a plâns „pentru că era *bucuros*".

Mama a venit cel mai des să mă vadă. A stat pe patul meu toată după-amiaza și ne-am uitat la *Fiicele doctorului March*, filmul perfect la care să te uiți cu mama ta când ești în pat și te simți un pic ciudat. (Cel vechi, cu Elizabeth Taylor, în caz că te întrebi.)

În timp ce ne uitam la film, am împodobit niște poșete din fetru pe care le-am făcut ieri. E noua chestie a mamei: cumpără mici proiecte artizanale și le executăm împreună. Nici ea, nici eu nu suntem prea pricepute, dar... înțelegi. E plăcut. E relaxant. Nu e *despre* nimic. Iar mama stă pur și simplu pe patul meu, ca să fie cu mine, fără să se uite neliniștită prin cameră, fără să încerce să găsească indicii referitoare la ce gândesc. Nu cred că mai are nevoie de indicii. Știe. Sau cel puțin știe îndeajuns.

În timp ce încercam să lipesc o aplicație în formă de stea pe partea din față a poșetei mele, i-am spus:

— Mamă, de ce nu te întorci la serviciu?

Mama a cam înlemnit. A făcut cu grijă o fundă dintr-o panglică și a fixat-o cu o capsă înainte să ridice ochii și să spună:

— La serviciu?

— Da, la serviciu. N-ai mai fost de o veșnicie. De când... (Las propoziția în suspensie.)

— Păi a fost greu, a zis mama râzând scurt.

— Știu. Dar ești grozavă în ce faci. Câștigi premii, porți sacouri minunate...

Mama a lăsat capul pe spate și a râs iar.

— Iubito, nu mergi la serviciu doar ca să porți sacouri minunate. (Se gândește puțin.) Mă rog, în cea mai mare parte din timp, nu.

— Stai acasă din cauza mea, nu-i așa? am stăruit.

— Scumpa mea... (Mama a oftat.) Îmi place să fiu aici, cu tine. N-aș vrea să fiu nicăieri altundeva.

— Știu.

A urmat un răstimp de tăcere și ne-am uitat cum Jo respinge cererea în căsătorie a lui Laurie, pe care îmi doresc s-o accepte de fiecare dată când văd filmul.

— Totuși, cred că ar trebui să te întorci la serviciu, i-am spus. Când ești la serviciu, strălucești toată.

— *Strălucesc?* repetă mama, puțin surprinsă.

— Strălucești. Ești ca o supermamă.

Mama a părut incredibil de mișcată. A clipit de câteva ori, a băgat altă panglică prin fundă și apoi a spus:

— Nu-i chiar așa de simplu, Audrey. Aș putea fi nevoită să călătoresc, programul e lung, tu mergi la o școală nouă...

— O să facem în așa fel încât lucrurile să meargă bine, am spus cu toată vigoarea de care am fost în stare. Mamă, n-are nici un rost să mă fac bine, dacă lucrurile nu se îmbunătățesc pentru noi toți. A fost o perioadă rea pentru noi *toți*, nu?

Mă gândisem la asta toată dimineața. Că mi-ar fi ușor să mă fac bine și să ies pe ușă țopăind voioasă, lăsându-i în urmă pe mama, tata, Frank și Felix. Dar n-ar trebui să fie așa. Cele întâmplate ne-au afectat pe toți. Ar trebui să ieșim pe ușă țopăind voioși, *împreună*.

Mă rog, poate că Frank ar putea să iasă umblând adus de spate.

Ne-am mai uitat o vreme la film, în tăcere, apoi mama a întrebat, parcă în continuarea aceleiași conversații:

— Doamna doctor Sarah mi-a zis de ce ai renunțat la pastile. Ai vrut să ai un grafic drept?

Mi s-a cam strâns inima. *Zău* că nu voiam să ajungem la subiectul pastilelor. Dar ar fi trebuit să știu că va veni vorba de el.

— Am vrut să-mi revin, mormăi simțind că mi-e foarte cald. Înțelegi... Să-mi revin de-a binelea, sută la sută. Fără pastile, fără nimic.

— Dar *ți-ai* revenit! (Mama mi-a cuprins fața între palme, cum obișnuia când eram mică.) Scumpa mea, îți revii mult, săptămână de săptămână! Ești altă fată. Ți-ai revenit nouăzeci la sută. Nouăzeci și cinci la sută. Precis vezi asta!

— Dar sunt sătulă de afurisitul ăsta de grafic în zigzag! i-am spus, frustrată. Știi, doi pași în sus, unul în jos. E așa de *dureros*! Așa de *încet*! Parc-ar fi un joc nesfârșit de Șerpi și scări.

Mama s-a uitat la mine cu aerul că-i vine să râdă sau poate să plângă și a zis:

— Dar, Audrey, așa e viața! Toți suntem pe un grafic în zigzag. Eu, una, știu că sunt. Puțin în sus, puțin în jos. Așa-i viața.

Pe urmă Jo l-a cunoscut pe profesorul Bhaer, așa că a trebuit să urmărim partea aia.

Pe urmă a murit Beth. Presupun că și surorile March erau pe un grafic în zigzag.

În seara aceea cobor la parter ca să-mi fac o ciocolată caldă și-l aud pe tata spunând: „Anne, i-am comandat lui Frank un laptop nou. Așa. Am zis-o. Am făcut-o și pe-asta".

Măi să fie!

Fac câțiva pași înainte, furișându-mă, mă uit prin ușa deschisă și văd că mama e gata să-și scape cana din mână.

— Un *laptop* nou?

— La mâna a doua. Preț excelent. M-am dus la Paul Taylor, are niște oferte bune... (Tata se întrerupe când vede expresia mamei.) OK, Anne. Știu ce am decis împreună. *Știu*. Dar nu mai fac față la tensiunea din casa asta. Iar Frank are dreptate, are nevoie de internet pentru temele de la școală și se pricepe să-mi spargă contul de e-mail, după cum știm acum...

— Nu pot să cred că ai făcut-o, pur și simplu.

Mama clatină din cap, dar nu țipă chiar așa cum mă așteptam. De fapt, pare aproape calmă.

E straniu. Nu sunt sigură că-mi place de mama calmă. Mai bine să fie furioasă și volubilă.

— E *chiar* așa de rău pentru Frank să se joace pe computer din când în când? se aventurează tata să întrebe.

— O, Chris, nu știu. (Mama își freacă fața cu palmele.) Nu mai știu. Nimic.

— Păi nici eu. (O trage spre el, ca s-o îmbrățișeze.) Oricum, i-am luat laptop.

— Bine.

Mama se lasă la pieptul tatei și văd cât de obosită e. Frank spunea că n-a văzut-o pe mama niciodată așa cum era cât am

fost eu dispărută. Zicea că era cenușie. Și ochii ei își pierduseră lumina, de parcă le-ar fi murit bateria.

N-o să pot accepta niciodată că le-am făcut așa ceva. Dar nici nu rumeg subiectul. Am discutat despre asta cu doamna doctor Sarah și am căzut de acord că-i pot recompensa cel mai bine rămânând sănătoasă. Continuând să-mi iau pastilele. Nutrind gânduri sănătoase.

— Mai ții minte Crăciunul ăla când s-au îmbolnăvit? întreabă mama după scurt timp. Când ea avea doi ani și el, trei? Ții minte? Și-au murdărit ciorapii de Crăciun cu caca, era *peste tot* și am zis „Trebuie să fie mai ușor mai încolo"?

— Țin minte.

— În timp ce spălam totul, ne repetam „Când mai cresc, o să fie mai ușor". Ții minte?

— Da, spune tata privind-o cu afecțiune.

— Păi aș vrea caca înapoi! (Mama începe să râdă, un pic isteric.) Acum aș da orice pentru puțină caca.

— Eu visez la caca! spune tata cu fermitate.

Mama râde și mai tare, până ajunge să-și șteargă ochii de lacrimi. Iar eu mă retrag fără să scot un sunet. O să-mi fac ciocolata caldă mai târziu.

Așa că singura piesă din puzzle rămasă e Linus. Dar e o piesă mare.

Frank tocmai mi-a arătat imaginile în care mama se ia de Linus, în camera de zi, și m-am uitat stupefiată. În primul rând, nu-mi venea să cred că mama îl poate învinui de ceva pe Linus. În al doilea rând, nu-mi venea să cred că abia primise mesajul meu. În al treilea rând, n-am putut să cred că venise să mă vadă.

Deci nu renunțase la mine. Nu mă ura. Nu distrusesem totul. Mă înșelasem cam în toate privințele. Am privit imaginile a doua oară, simțindu-mă rușinată și mi-am dat seama că mama se simțea și mai prost.

— Vocea mea *nu* sună așa! tot repeta ea îngrozită. *N-am* spus asta. Nu-i așa?

— Ba chiar așa sună vocea ta, i-a zis Frank. De fapt, chiar mai rău. Camera video te-a avantajat.

Punea sare pe rană. În realitate, vocea ei nu sună *chiar* așa de strident.

— Deci trebuie să-i cer scuze lui Linus, oftează ea.

— Și eu, spun repede.

— Și eu, zice Frank mohorât.

— *Poftim?*

Și eu, și mama ne răsucim ca să-l privim.

— Ne-am certat. De la *LOC*. Vorbea despre campionat și pe mine m-a apucat... invidia, cred.

Frank arată ca un școlar crescut din cale-afară de mare. Are cerneală pe mâini și-și privește fix genunchii, amărât. Încă

nu știe de laptop. Mi-ar plăcea foarte tare să-i șoptesc la ureche, ca să-l înveselesc, dar am făcut destule pe ascuns de părinți. Deocamdată.

— Așa deci. (Mama a revenit energică.) Toți trebuie să-i cerem scuze lui Linus.

— Asta e minunat, mamă, spun pe un ton inexpresiv. Dar e prea târziu. Părinții lui Linus emigrează. În clipa asta, el e la aeroport. Am pierdut ocazia.

— *Ce*?! exclamă mama, ridicând ochii ca opărită.

— Am putea ajunge la aeroport! intervine tata uitându-se la ceas, alert. Care aeroport? Anne, luăm mașina ta!

— Care zbor? întreabă mama. Audrey, care zbor?

Ce *fel* de părinți am?! S-au uitat la prea multe filme cu Richard Curtis, ăsta-i necazul cu ei. S-au prostit.

— Nu-i la nici un afurisit de *aeroport*! protestez eu. Am spus-o în *glumă*! Nu credeți că ați ști dac-ar emigra Linus?

— O! (Mama se potolește, părând extrem de jenată.) OK. M-a luat valul o clipă, atâta tot. Atunci ce facem?

— Îl invităm la Starbucks, spun după o clipă de gândire. Asta trebuie să se întâmple la Starbucks. Frank, trimite-i tu SMS.

***

De fapt, e chiar amuzant. Când Linus sosește la Starbucks, noi stăm la o masă mare, toată familia, și-l așteptăm. Pare complet descurajat și preț de o secundă îmi spun că o să fugă, dar, știi, Linus nu-i genul de om care o rupe la fugă. După vreo cinci secunde în care șovăie înaintează cu hotărâre și se uită la noi toți, pe rând, în special la mama. Și la mine, la urmă.

Îi trebuie vreo treizeci de secunde ca să-și dea seama.

— Ochelarii tăi!

— Știu! spun, zâmbind radios fără să mă pot abține.

— Când...?

— Nu știu. Mi-au căzut. Și... iată-mă.

— Linus, intervine mama, dorim cu toții să-ți cerem scuze. Frank?

— Iartă-mă că am fost țâfnos, prietene! spune Frank făcându-se roșu.

— O! face Linus, părând jenat. Ăă... nu-i nimic.

Băieții își ciocnesc pumnii, apoi Frank se întoarce spre mama.

— Mamă, e rândul tău.

— Bine. (Mama își drege glasul.) Linus, îmi pare foarte rău că mi-am descărcat pe tine îngrijorarea și temerile. M-am înșelat foarte tare. Știu cât de mult bine i-ai făcut lui Audrey și nu pot decât să-ți cer scuze.

— Da. Ăă... (Linus pare și mai jenat.) Știți, nu e nevoie să faceți asta, spune el privind toată familia. Știu că erați stresați.

— Dar vrem s-o facem. (Dintr-odată, vocea mamei tremură puțin.) Linus, toți ținem foarte mult la tine. Și eu *nu* trebuia să strig la tine. Treceam prin niște momente urâte și-mi pare cu adevărat rău.

— Îmi pare rău! se bagă și Felix, care până acum a ronțăit de zor biscuiți. Trebuie să-i cerem scuze lui Linus! Scuze, Linus! (Zâmbește radios.) Scuze, Linus!

— Felix, tu chiar n-ai de ce, spune Linus.

Îl văd pe Felix uitându-se la Linus, cu capul lui ca floarea de păpădie înclinat într-o parte, ca și cum ar încerca să înțeleagă ce facem toți acolo.

— Mami te-a tuns? întreabă el, de parcă ar fi elucidat misterul. Ai plâns? Ben a plâns pentru că era *bucuros*.

— Ăă, nu, Felix, pe mine nu m-a tuns nimeni, spune Linus confuz.

— Ben a plâns pentru că era *bucuros*, repetă Felix.

— Eu am spus ce aveam de spus, zice mama. Chris? E rândul tău.

Se întoarce spre tata, care pare puțin surprins. Nu cred că și-a dat seama că era vorba să ne cerem cu toții scuze.

— Ăă, așa e! Cum spune ea. (Face semn spre mama.) Pune-mă și pe mine la socoteală. Înțeles?

— Înțeles, răspunde Linus zâmbind puțin.

— Și, Linus, am vrea să-ți facem un mic cadou, ca să ne revanșăm, spune mama. Un mic dar. Poate un bilet la teatru sau... la un parc tematic? Alege tu.

— Pot să aleg orice? întreabă Linus uitându-se de la mama la tata cu un aer secretos. Orice vreau?

— Ei, în limite rezonabile! Nu ceva *prea* costisitor...

— La ce mă gândesc eu n-ar fi costisitor.

— Sună grozav! zice tata imediat, făcând-o pe mama să se încrunte la el.

— Vreau să joc cu Frank în partida *LOC* de calificare, spune Linus. Asta îmi doresc mai mult decât orice.

— O! (Mama se uită la el, pusă în încurcătură.) Serios?

— Ești deja într-o echipă, spune Frank pe un ton răgușit.

Îmi dau seama că e superînduioșat, pentru că nici măcar nu se uită la Linus.

— Vreau să joc în echipa ta. Ceilalți au o rezervă. N-au nevoie de mine.

— Dar n-avem echipă! spune brusc Frank, cu o mare nefericire în glas. Eu n-am computer, n-avem echipă...

— Încă nu! intervine tata, nemaiputând să se abțină. Încă nu. (Îi zâmbește lui Frank ca nebunul.) Încă nu.

— Poftim? face Frank, uitându-se la el fără să priceapă.

— *Încă* n-ai computer. (Tata face cu ochiul, teatral.) Fii pe față când vine o cutie mare, maro, atâta-ți spun. Dar nu-mi mai sparge contul de e-mail!

— Ce?! (Frank e năucit de speranță.) Serios?!

— *Dacă* respecți regulile noastre și nu protestezi când îți spunem să lași jucatul, intervine mama. Dacă apare vreo problemă, zboară pe fereastră. (Rânjește cu satisfacție.) Știi că o voi face. Știi că vreau.

— Orice! (Frank e aproape mut de uimire.) Fac orice!

— Așa că poți să participi la jocul vostru, spune tata, care pare aproape la fel de înflăcărat ca Frank. Am citit un articol despre el în revista *Sunday Times*. *LOC* ăsta e o afacere mare, nu?

— Da! exclamă Frank, ca pentru a spune *În sfârșit!* În Coreea e sport oficial cu spectatori! Iar în State există burse *LOC* de studii. Burse adevărate.

— Ar trebui să citești articolul, Anne, spune tata. Cât e premiul, șase milioane de dolari? (Îi zâmbește larg lui Frank.) Ia zi, îl câștigați?

— N-avem echipă, se dezumflă brusc Frank. N-avem cum să formăm o echipă. Mai e o săptămână!

— Ar putea să joace Ollie, propune Linus. Nu joacă slab, pentru doisprezece ani.

— Aș putea să joc și eu, mă ofer impulsiv. Știți, dacă vreți voi.

— Tu? mă ia în derâdere Frank. Tu joci ca naiba!

— Păi pot exersa, nu?

— Exact! spune mama. Poate să exerseze. Deci pe asta am lămurit-o. (Se uită la ceas, apoi la Linus și la mine.) Acum vă lăsăm pe voi doi singuri, ca Audrey să... Mă rog, ca voi să... (Se oprește.) În fine. Nu vreți să stăm pe capul vostru, că v-ați jena!

OK, chestia e că nimeni nu s-a jenat până n-a spus ea cuvântul *jena*. Așa, Linus și cu mine așteptăm într-o tăcere stingherită cât ei se ridică, Felix își scapă biscuitele pe jos și

vrea altul, tata începe să-și caute BlackBerry-ul, mama îi spune că nu-l avea la el și, sincer, îi iubesc de nu mai pot, dar ar putea oare ai mei să fie *mai* enervanți de atât?

Aștept până când pleacă de-a binelea și ușa de sticlă s-a închis în urma lor. Apoi mă întorc cum trebuie spre Linus și mă uit la el, spunându-i încet:

— Fă cunoștință cu ochii mei! Ce părere ai?

— Îmi plac. (Zâmbește.) Îi iubesc.

Ne privim și ne tot privim. Simt între noi ceva nou, ceva mai intim chiar decât tot ce am făcut până acum. Ochi în ochi. E cea mai puternică legătură din lume.

— Linus, îmi pare rău! spun în cele din urmă, smulgându-mi privirea de la el. Ar fi trebuit să te ascult... ai avut dreptate...

— Încetează! exclamă el lăsându-și mâna pe a mea. Ai vorbit despre asta. Am vorbit și eu. Ajunge.

Are dreptate. Ne-am trimis unul celuilalt vreo cinci miliarde de SMS-uri de când m-am întors. (Numai că mama nu trebuie să știe câte, pentru că eu „mă odihneam".)

— Atunci... suntem OK?

— Păi depinde, spune Linus.

Deși nu vreau, simt o tresărire de frică.

— Depinde de ce?

Linus se uită la mine gânditor câteva clipe.

— Depinde dacă o poți întreba pe blonda aia, la trei mese de noi, cum se ajunge la circ.

Încep să râd cum n-am mai râs de o veșnicie.

— La *circ*?!

— Ai aflat că a sosit circul în oraș. Arzi de nerăbdare să-l vezi. Mai ales elefanții.

— Bine, o întreb. (Mă ridic și fac o reverență în glumă.) Uite, fără ochelari! Doar ochii!

— Știu. (Se ridică, zâmbind.) Ți-am spus că-i iubesc.

— Îi iubești? mă alint.

— Pe tine.

Simt că mi se pune un nod în gât. Ochii lui sunt ațintiți asupra mea și nu poate exista îndoială în privința a ceea ce vrea să spună.

— Și eu, reușesc să articulez. Pe tine.

Ne afundăm unul în privirea celuilalt. Suntem ca doi oameni morți de foame, care se îndoapă cu tort cu frișcă. Dar mi-a oferit o provocare și n-am de gând să dau înapoi ca o lașă, nici gând! Așa că mă smucesc și merg să sâcâi o blondă necunoscută în legătură cu circul. Cât vorbesc cu ea nu mă uit înapoi nici măcar o dată. Dar simt ochii lui asupra mea, tot timpul. Ca razele de soare.

Mama ne-a imprimat tricouri. Chiar ne-a imprimat tricouri de echipă. Ne numim Strategii, nume care a fost scos din pălărie când n-am putut cădea de acord asupra altuia.

Nu ți-ar veni să crezi cum arată camera de joacă. Parc-ar fi Cartierul general al jucătorilor pe computer. Ollie și Linus și-au adus ieri lucrurile, așa că acum există două desktopuri (al tatei, pe care mi-l împrumută pentru partidă, și al lui Ollie) și două laptopuri, fiecare cu un scaun, căști cu microfon și o sticlă cu apă, ca să nu ne deshidratăm. Și – cumpărată în ultimul moment de mama – o cutie cu gogoși Krispy Kreme.

Am putea să jucăm online, fiecare de la casa lui. Așa ar fi normal. Dar mama: „Bun, dacă e sport de echipă, *jucați-l* ca pe un sport de echipă!". Și, fiindcă e sâmbătă dimineața, merge de minune.

Mama a devenit brusc interesată de *LOC* pentru prima oară în viață. Am petrecut toată săptămâna trecută explicându-i personajele, nivelurile și povestea jocului și răspunzând la întrebările ei stupide, ca: „Dar de ce trebuie să fie toți așa de *lacomi* și de *violenți*?". Până la urmă, Frank s-a răstit: „E *Tărâmul cuceritorilor*, mamă, nu *Tărâmul voluntarilor la servicii comunitare*!", la care ea s-a arătat un pic rușinată.

Eu am investit câteva ore online și mi-am îmbunătățit un pic jocul. Nu sunt Frank, dar nici n-o să-i dezamăgesc. Sper. De fapt, cred că sunt puțin mai bună decât Ollie, care m-a întrebat la prima noastră întâlnire de exersare dacă sunt cu Linus și, când am zis că da, a părut dezumflat vreo treizeci de secunde, după care a spus bărbătește: „Atunci să fim doar buni prieteni și coechipieri!". E un simpatic Ollie.

— Am adus Coca-Cola pentru echipă! anunță tata apărând la ușa camerei de joacă.

— Chris! se încruntă mama. Le-am luat apă!

— O Cola nu le face rău.

— Dumnezeule, privește în jur! exclamă mama uitându-se prin cameră, parcă pentru prima dată. Privește camera asta! Cola? Gogoși? Computere?

Parc-ar fi triumviratul lucrurilor pe care le disprețuiește și de care se teme. Îmi pare chiar rău pentru ea. Se întoarce spre tata:

— Suntem părinți răi? Serios, suntem părinți răi?

— Poate, spune el ridicând din umeri. Probabil. Și ce-i cu asta?

— Suntem, Audrey? se întoarce mama spre mine.

— Când da, când nu, răspund cu o mină impasibilă.

— Suntem mai puțin răi decât *ăștia*, intervine tata cuprins brusc de inspirație.

Îi dă un exemplar din *Daily Mail*, pe care probabil că l-a cumpărat când a ieșit.

— Citește!

Mama înșfacă ziarul și privirea ei avidă cade pe un titlu.

— *Suntem siliți să purtăm haine identice în fiecare zi*, citește ea. *O mamă își forțează cei șase copii să poarte haine la fel.* Dumnezeule! (Ridică ochii, complet înveselită.) Noi *chiar* nu suntem atât de răi! Ascultați: *Copiii sunt tachinați la școală, dar Christy Gorringe, treizeci și doi de ani, nu regretă nimic. „Îmi place să-mi văd copiii îmbrăcați la fel", spune ea. „Cumpăr materialele angro".* (Mama clatină din cap, nevenindu-i să creadă.) I-ați văzut?

Întoarce ziarul spre noi, ca să vedem un șir de șase copii nefericiți, toți cu cămăși identice, cu buline.

— Asta m-a făcut fericită pe ziua de azi! (Mama o drege imediat.) Adică săracii copii!

— Săracii copii, aprobă tata.

— Dar măcar noi nu suntem chiar așa de răi, stăruie mama lovind ziarul cu mâna. Măcar eu nu-mi pun copiii să poarte haine respingătoare, la fel. Ar putea fi mai rău!

Nu știu ce s-ar face mama în viață fără *Daily Mail*.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video (ţinută de tata) arată camera de joacă plină de cutii goale de Cola şi sticle goale de apă.

Văzuţi din spate, Frank, Ollie, Linus şi Audrey joacă *LOC* concentraţi. Mama se uită de la un ecran la altul, peste umerii lor, încercând să urmărească jocul, dar fără succes.

FRANK
Pe el! Iisuse!

Dă clickuri ca nebunul şi grafica explodează pe ecranul lui.

MAMA
(alertă)
Ce-a fost asta? Care eşti tu?

LINUS
Iniţiază! Iniţiază!

AUDREY
Rămâi în copaci! Nuuuu! Ollie, zevzecule!

Ollie dă clickuri disperat, roşu la faţă.

OLLIE
Scuze!

Capul mamei se întoarce când spre un ecran, când spre altul.

MAMA
Ai murit? Ce se întâmplă când mori? Cum poți ține pasul?

FRANK
Pune tunul cu flăcări pe futălău! Mori! Mori!

MAMA
(șocată)
Frank!

Prin legătura audio pe Skype se aude un șir de înjurături pe rusește.

FRANK
Na calenîi, cika!

MAMA
Asta ce înseamnă? E ceva din joc?

LINUS
E în rusă. Nu vreți să știți ce înseamnă.

MAMA
Deci tipul ăla e rusul? Sau tu ești ăsta, Frank?

Arată spre ecran.

MAMA
După mine, toți arată la fel! Chris, ție ți se par toți la fel?

Camera video (ținută de tata) focalizează pe un ecran.

TATA (DIN OFF)
Sigur că nu sunt la fel! Mori! Mori!

N-am câștigat. Nu numai că n-am câștigat, am fost zdrobiți.

Cred că mama a fost sincer șocată. Cred că ne vedea în sinea ei confirmați pentru finala din Toronto și cu premiul de șase milioane de dolari în buzunar, iar pe ea se vedea dându-se mare în fața tuturor celorlalți părinți.

— Și cum de v-au bătut? a întrebat ea uluită când am reușit, în fine, s-o facem să înțeleagă rezultatul.

— Au jucat mai bine, a răspuns Frank deprimat. Au fost foarte buni.

— Și voi ați fost foarte buni, spune mama imediat. Ați omorât o grămadă de oameni. Ai o tehnică excelentă, Frank. Nu-i așa, Chris? Foarte bună tehnică!

N-ai cum să n-o iubești pe mama. Se poartă acum de parcă singurul lucru pe care-l apreciază în viață e *LOC*.

— Vrea cineva ultima Krispy Kreme? întreabă ea.

Clătinăm toți din cap. Atmosfera din cameră e cam tristă, cu computerele tăcute, cutiile de Cola și aerul de înfrângere și cred că mama își dă seama.

— Ei, în fine! spune ea cu vioiciune. Ieșim în echipă să luăm prânzul și să sărbătorim participarea. Pizza Express, toată lumea?

— Super! (Frank își scoate căștile și-și oprește laptopul.) După aceea s-ar putea să intru la Fox and Hounds, spune el degajat. Ade zicea că aș putea să ajut la bucătărie sau așa ceva, în weekend. Trebuie să vorbesc cu bucătarul-șef. Îl sun pe Ade acum, să clarificăm.

— O! exclamă mama, puțin buimacă. Păi... Bine, Frank. Bună idee!

Când el iese din cameră cu pas sprinten, ea se întoarce spre tata, cu gura căscată.

— Am auzit bine? Frank *își ia serviciu*?

Dar tata n-aude. Și-a pus niște căști pe urechi și a intrat în altă partidă de *LOC*, cu Ollie.

— Tată, știi să joci? întreb surprinsă.

— A, am prins câte ceva, spune el dând clickuri ca nebunul. Cât de cât.

— Dar cu cine jucați?

— Cu doi prieteni de la școală, răspunde Ollie, la fel de absorbit. Erau online, așa că... Pe el!

— Asta fac! spune tata cu respirația întretăiată. O, rahat! Scuze!

Mama se holbează la tata, stupefiată.

— Chris, ce faci? (Îl împunge cu degetul în umăr.) Chris! Cu tine vorbesc! Ai auzit ce-am spus despre Frank?

— Da. (Tata își scoate căștile o clipă.) Da, am auzit. Pedepsește-l să stea în casă.

Nu pot să nu chicotesc și chiar și mama zâmbește puțin.

— Treci înapoi la jocul tău, copil mare! îi spune tatei. Dar ieșim în jumătate de oră, bine? *Jumătate de oră*. Și nu-mi pasă dacă trebuie să întrerupi partida.

— OK, zice tata, vorbind exact ca Frank. Grozav! Da. Abia aștept!

Dă clickuri febril, apoi lovește cu pumnul în aer când pe ecran explodează culorile.

— Mori, ticălosule! Mori!

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE - TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video se clatină când cineva o stabilizează pe o suprafaţă aflată la înălţime. Când acel cineva se retrage, vedem că e AUDREY, în camera ei. Şovăie, apoi priveşte spre camera video.

AUDREY

Deci asta sunt eu. Audrey. Încă nu m-ai cunoscut. Probabil că nu sunt cum te aşteptai. Părul meu e probabil mai închis la culoare sau mai deschis sau cumva… În fine. Bună! Îmi pare bine să te cunosc.

Îşi ia un scaun şi priveşte spre camera video o vreme, ca şi cum şi-ar pune în ordine gândurile.

AUDREY

M-am gândit mult la toate. Şi cred că mama a avut dreptate cu chestia cu graficele în zigzag. Toţi suntem pe un astfel de grafic. Chiar şi Frank. Chiar şi mama. Chiar şi Felix. Cred că mi-am dat seama de un lucru: viaţa înseamnă să te caţeri, să aluneci şi să te ridici iar. Şi nu contează dacă aluneci. Cu condiţia să te îndrepţi mai mult sau mai puţin în sus. Doar atât

poți spera. Mai mult sau mai puțin în sus.

Urmează altă tăcere. Apoi ea ridică ochii, cu un zâmbet senin.

AUDREY
În fine. Nu mai pot sta. Am o întâlnire importantă cu…

Se apleacă și dă la iveală o casetă mare, plată, cromată.

AUDREY
Asta! Mi-a cumpărat-o mama. Farduri de ochi. Uite!

Deschide paleta și începe s-o etaleze cu mândrie.

AUDREY
Asta e mascara, ăsta e… fond de ten sau ceva…

Se strâmbă, examinând tubul.

AUDREY
Habar n-am ce să fac cu el. Dar îmi arată mama. E doar un prânz la Pizza Express, dar vine și Linus, așa că e un fel de întâlnire, nu?

Altă pauză.

AUDREY
Cred că mama e foarte mulțumită că mi-am recăpătat ochii. Spunea că au fost primul lucru la care s-a uitat când m-am născut. La ochii mei. Ei mă reprezintă. Sunt identitatea mea.

Audrey se joacă timp de câteva secunde cu capacul paletei, apoi îl închide și se adresează camerei video.

AUDREY
În fine. A fost distractiv să fac filmul ăsta. Nu întotdeauna, dar în cea mai mare parte. Înțelegi. Așa că… Mulțumesc că te-ai uitat, indiferent cine ești.

O pauză, apoi zâmbește cu cel mai năucitor, cel mai radios zâmbet.

AUDREY
Deci cred că asta-i tot. Acum opresc camera video.

Când Audrey se apropie ca să oprească într-adevăr camera video, ochii ei albaștri devin uriași, umplând ecranul. Audrey clipește de câteva ori, apoi face cu ochiul camerei.

AUDREY
Ne mai vedem!

În seria JUNIOR

au apărut:

Sue Monk Kidd, *Viața secretă a albinelor*
Sophie Kinsella, *În căutarea lui Audrey*

în pregătire:

Elif Shafak, *Fetița căreia nu-i plăcea numele său*
Edward Carey, *Casa Heap*
Frances Hardinge, *Copacul minciunilor*

www.polirom.ro

Redactor: Magdalena Moisescu
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Irina Lăcătuşu

Bun de tipar: noiembrie 2016. Apărut: 2016
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. I, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la GANESHA PUBLISHING HOUSE – Bucureşti
tel.: 021 423.20.58, tel./fax: 021 424.98.13,
e-mail: contact@ganesa.ro, web: ganesa.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA